

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Emma Bennet a scottish christmas

A joyful and uplifting festive romance

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A İSKOÇ NOELİ

Neşeli ve canlandırıcı bir bayram romantizmi

EMMA BENNET

Joffe Books, Londra
www.joffebooks.com

İlk olarak 2024 yılında Büyük Britanya'da
yayımlandı

© Emma Bennet 2024

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, organizasyonlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Kullanılan yazım İngiliz İngilizcesidir, ancak yazarın aksanına veya lehçesine sadık kalınması bunun önüne geçmektedir. Emma Bennet'in bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Okurlarımızdan haber almayı seviyoruz! Lütfen geri
bildirimlerinizi şu adrese e-posta ile gönderin:

feedback@joffebooks.com

Kapak resmi The Brewster Project

tarafından yapılmıştır ISBN: 978-1-

83526-818-6

İÇİNDEKİLER

[Ücretsiz Çok Satan Kurguları](#)

[Sever misiniz? Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Sonsöz](#)

[Ücretsiz Çok Satan Kurguları](#)

[Seviyor musunuz? Joffe](#)

[Kitapları Hikayesi](#)

[Emma Bennet'dan daha](#)

[fazlası Emma Bennet](#)

[tarafından da yazılmıştır](#)

[ABD'li Okuyucular için İngilizce Kullanım Sözlüğü](#)

Ücretsiz Çok Satan Romanları Sever misiniz?

E-posta listemize katılın ve her hafta çok satan bir yazardan
ÜCRETSİZ Kindle kitabı alın!

[E-posta listemize katılmak ve ayrıca
kısa öykülerden oluşan ücretsiz bir
kutu seti almak için buraya tıklayın!](#)

Bizi Facebook, Twitter ve Instagram'da takip edin

@joffebooks

Chris için. En az sinir bozucu oğullarımdan biri olman
şerefine bu senin için. Seni milyarlarca ve milyonlarca
seviyorum.

Anne x

Bölüm 1

Bu kitabı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. E-posta listemize katılın ve her hafta en çok satan yazarlarımızdan ÜCRETSİZ Kindle kitapları alın!

[DAHA FAZLA GÜZEL KİTAP FIRSATI İÇİN BURAYA](#)

[TIKLAYIN](#)

Rose elf şeklindeki kalemıraşları önündeki tezgâha dizdi ve bir müşterinin ya da daha büyük olasılıkla patronunun ortaya çıkma ihtimaline karşı yüzünde hoş bir gülümsemenin sabit kalmasını sağladı. "Noel'deyiz!" diye tekrar tekrar bağırarak Noddy Holder'ı engelleme konusunda kesinlikle daha iyi olmaya başlamıştı, diye düşündü.

Titredi ve kollarında oluşan sivilcelere ters baktı. Malcolm yetişkin bir kadının iş için Disney'in Kraliçe Elsa'sı gibi ince bir polyester giymesini bekliyorsa, ısıtıcıyı önemli ölçüde açmaya gerçekten hazırlıklı olmalıydı. En azından uzun sarı peruk başını sıcak tutuyordu.

Cumartesi günü ve Aralık ayının ilk günü olmasına rağmen, pop-up Noel mağazasında oldukça sakin bir öğleden sonraydı. Yarım saattir kapıdan içeri tek bir müşteri bile girmemişti. Dükkânın caddenin en sakin yerinde değil de, kiranın ucuz olduğu bir yerde, bir elektronik sigara dükkânı ile bir dövme salonunun arasındaki bir ara sokakta olması pek de yardımcı olmuyordu.

Dükkân, sadece ama adil bir şekilde Noel eşyası olarak adlandırılacak şeylerle doluydu. Malcolm'un tüm stoklarını nereden bulduğunu Tanrı bilir. Bu 'bağlantılar'

Bir ay önce işe başladığından beri tanıştığı bu adam kesinlikle kamyonetlerin arkasında çalışıyordu ve belirli bir üründen daha fazla temin edip edemeyecekleri sorulduğunda kesinlikle kaypak davranıyorlardı.

Rose ısınmak için dükkânın etrafında dolaşmaya ve işleri biraz yeniden düzenleyip düzenleyemeyeceğine bakmaya karar verdi. Ayrıca Malcolm gündüz televizyon izlemekten sıkılıp dükkânın üst katında yaşadığı daireden aşağı inmeye kalkışırsa, bu onu daha meşgul gösterecekti.

Gülünç kıyafetine bir kez daha lanet okudu - bu kez mağazanın dar koridorlarında etkili bir şekilde manevra yapmak için çok uzun ve hantal olduğu için. Yere düşürdüğü özellikle ışıltılı bir oyuncak Noel Baba'yı almak için eğildi.

Virajın ortasında, gelen kibar bir öksürük duydu.

"Affedersiniz," dedi yumuşak bir İskoç tınısıyla bir erkek sesi.

Rose sıçradı ve başını bir rafın alt tarafına çarptı. "Ah," diye mırıldandı, ayağa kalktı ve peruğunun üzerinden başını ovuşturdu. Döndü ve kendini geniş, takım elbiseli bir göğüsle karşı karşıya buldu. Yukarı doğru baktı. Karşısında duran adam, hafif dağınık kestane rengi saçları ve çene çizgisiyle uzun boylu, esmer ve yakışıklı olmanın tam tanımıydı Henry Cavill'e taş çıkartacak kadar yontulmuş.

"Tacını kaybetmişe benziyorsun," dedi sert bir sesle ve genellikle iş saatlerinde başını süsleyen gümüş plastik aksesuarı alıp ona uzattı.

Elleri kısa bir süreliğine birbirine değdi ve Rose aniden üşümekten kurtuldu.

"Teşekkür ederim," diye kekelemeyi başardı, kendini toparlamak için elinden geleni yapıyordu. Gerçekten de, bu kadar yakışıklı biri insanlara habersizce yaklaşmamalıydı. Bu tamamen silahsızlandırıcıydı. Kendini peruğunu ayarlarken buldu.

"Benim için zevkti," dedi ve gözlerini kaçırdı. Ama göz göze gelmişler miydi? Sadece bir an için mi? Yoksa hayal mi görüyordu?

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Rose, tacını bilinçli bir şekilde tekrar takarken soğukkanlılığını yeniden kazanarak

Başını.

"Emin değilim," dedi adam dükkânın etrafına göz gezdirerek. Dükkânın sunduklarından duyduğu hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

"Özellikle aradığınız bir şey var mıydı?" "Düzenlemem gereken bazı Noel etkinlikleri var." dikkatlice cevap verdi.

En yardımsever ve müşteri dostu haliyle Rose, "Korkarım burada sunduğumuz bir şey değil, ama kesinlikle dekorasyon sağlayabiliriz," diye önerdi. "Ne tür etkinliklerden bahsediyoruz? Çocuklar için mi yoksa yetişkinler için mi? Bir tema var mı? Aklınızda ne tür bir bütçe var?"

"Bu konuda çok şey biliyorsun. Noel işleri ve dekorasyon, sanırım?"

Rose, "Sanırım öyle - ve bir süre etkinlik organizasyonunda çalıştım," diye itiraf etti.

Adamın kaşları kalktı, sonra tekrar etrafına baktı ve bir karara varmış gibi göründü. "Benim için bazı etkinlikler düzenleyebilir misiniz?"

"Bu burada sunduğumuz bir şey değil," diye tekrarladı Rose. "Ama sizin bir şey mi?" diye sordu, gözleri şimdi onunkiyile buluşuyordu. Rose midesinin bulandığını hissetti. "Um . . ."

"Adın ne senin?"

"Rose. Rose Aldridge."

Adam bir karara varmış gibi görünmeden önce onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Burada sana ne kadar ödüyorlar Rose Aldridge?"

Rose ona kendi işine bakmasını söylemek için ağzını açtı ama o daha söyleyemeden Rose devam etti: "Yukarıda bahsettiğim Noel etkinliklerini benim için organize edecek, evimi dekore edecek, hediyeler alıp paketleyecek birine ihtiyacım var. Noel arifesine kadar benim için çalış ve sana burada ödediklerinin üç katını ödeyeyim. Konaklama ve yemek de dahil. Ve tabii ki bir araba kullanacaksın - araba kullanıyor musun?"

"Evet, araba kullanıyorum." Rose ağzının açık kalmasını engellemeye odaklandı.

Adam ona bir kartvizit uzattı. "Bunu bir düşünün. Önümüzdeki birkaç saat içinde yanıt vermeniz gerekiyor. Yarın Edinburgh'a giden bir trene binmeniz ve Pazartesi günü işe başlamanız gerekiyor. Asistanım biletinizi ayarlayacaktır."

"Edinburgh mu?" Rose tamamen şaşkındı.

"Evet, evim ve işim İskoçya'da." Sesi biraz sabırsız geliyordu. Belli ki sorununu çözdüğüne karar vermişti ve gününe devam etmeye hazırdı. "Umarım yarın İskoçya'da görüşürüz."

Ve bununla birlikte, adam döndü ve gitti.

Rose başını salladı ve okudu: Alastair Duncan. Duncan Girişimcilik.

Malcolm'un sesi, "Eminim dikilmek yerine yapabileceğin bir şeyler vardır," diyerek Rose'un yerinden sıçramasına neden oldu. Normalde onun merdivenlerden indiğini ve dairesinden dükkâna açılan kapının kilidini açtığını duyardı ama Rose, Alastair'le yaptığı görüşmeden dolayı hâlâ kafası karışık olmalıydı.

Rose cevap vermemeyi tercih etti.

"Bugün çok sessizdi, değil mi?" Malcolm boş dükkâna göz gezdirerek konuştu. "Eve gitsen iyi olur. Yarın sana ihtiyacım olursa ararım."

"Doğru ya," dedi Rose. Lanet olsun. Sıfır mesai sözleşmesi olması, sadece gerçekten çalıştığı saatler için ödeme alacağı anlamına geliyordu. Ay sonunda asgari ücretten aldığı maaş çekiyle boğuşacaktı. Belki de yerel bir barda çalışabileceği bir iş olup olmadığına bakabilirdi. Bir de şu vardı.

Kendini Alastair'in teklifini kabul etme seçeneğini düşünürken buldu. Ama Londra'dan İskoçya'ya yüzlerce kilometre yol kat edip hiç tanımadığı bir adam için sadece birkaç haftalığına çalışmak ne kadar tuhaf olurdu. Kendi kendine başını salladı. Gerçi her zaman İskoçya'ya gitmek istemişti. Ve

Edinburgh'un kendisi de güzel olmalıydı. Orada harika bir Noel pazarı olduğunu duymuştu. . .

Günün soğuk olmasına rağmen kuru olmasına şükreden Rose, korkunç peruğunu çıkarıp kendi omuz hizasındaki koyu sarı saçlarını serbest bıraktı ve hızla Elsa kıyafetini çıkarıp koyu mavi kot pantolonunu ve en sevdiği büyük boy siyah pamuklu kazağını giydi. Botlarını ve montunu giydi ve boynuna büyük kırmızı bir atkı sardı.

Günün geri kalanında ne yapmalıydı? Saat öğleden sonra iki buçuktu. Arkadaşlarından herhangi biri boş olacak mıydı? Muhtemelen hayır, hepsi işte olacaktı ya da bazı durumlarda küçük bakıyor olacaktı En yakın arkadaşlarının çoğuyla, en azından üniversitede tanıştıklarıyla iletişimi kopmuştu. Onların çok istediği şeyi yapmaya devam ettiklerini görmek çok acı veriyordu.

Tate Modern'e giden bir otobüse binebilir ve orada hayranı olduğu bir heykeltıraşın yeni sergisine bakabilirdi. Sergi hakkında iyi şeyler duymuştu ve gitmek istiyordu. Not aldığı her sergiye gitmek istiyordu.

. . . Yine de Rose kendini galerinin aksi yönündeki otobüse binip dairesine dönerken buldu.

Ön kapıyı açtı ve çantasını koridordaki masanın üzerine bıraktı. Ortalık sessizdi ve her zamanki gibi boştu.

Rose mutfığa girdi, su ısıtıcısını doldurdu ve dizüstü bilgisayarını açmadan önce kaynamaya bıraktı. Google'da aramaya başlarken kartvizitteki ismi tekrar kontrol etmesine gerek kalmadı.

Alastair Duncan biriydi. Mülkü çok büyüktü ve oradan birkaç iş yürütüyordu. Rose kısa sürede bir tavşan deliğine düştü. Alastair'in yaşı -otuz dört- ve çeşitli hayır etkinliklerinde hatırladığı kadar yakışıklı görüldüğü fotoğrafları dışında şahsı hakkında pek bir şey bulamadı ama sahip olduğu mülk hakkında pek çok şey buldu. Görünüşe göre adam aynı zamanda gerçek bir İskoç lordu.

Rose, Alastair'in arazisinin bir kısmının fotoğrafına baktı. Orada bir yerde mi kalacaktı? Çok güzel bir yerdi. Alastair'in iş teklifini kabul etmeyi düşündüğünden değil. Bu çok saçma olurdu. Her neyse, Malcolm'dan her an bir telefon alabilir ve ona daha fazla saat .

Başka bir iş araması gerektiğini biliyordu, özellikle de Noel dükkânı Aralık sonunda kapanacağı için. Şubat ayına kadar Sevgililer Günü dükkânı olarak yeniden açılmayacaktı ve Aşk Tanrısı gibi giyinmeye hazır değildi. Herkesin bir sınırı vardı.

Son on bir ayda o kadar çok iş bulmuştu ki, hiçbirinde tutunamamıştı. Kesinlikle hiçbirisi Alastair'in teklif ettiği gibi bir ücret ödememişti.

Su ısıtıcısını hatırlayarak kendine bir fincan çay ve jambonlu sandviç yaptı. Malcolm öğle yemeği molası ya da onun gibi medeni bir şey vermiyordu. Genelde tezgâhın altına sakladığı yiyeceklerden seçerdi ama o sabah acelesi vardı ve yanına hiçbir şey almamıştı.

Mutfağın iyi bir temizliğe ihtiyacı olduğunu fark etti. Belki de bunu yemek yedikten sonra yapmalıydı. Ama ne önemi vardı ki? Sanki bunu görecektir başka kimse yoktu.

Rose tüm hayatı boyunca bu iki yatak odalı dairede yaşamıştı. Annesi hastalanana kadar sadece o ve annesi. Bu alan pek çok anıyı barındırıyordu ama şimdi burada olmak Rose'u üzüyor ve hayatında eksik olan her şeyin farkına varmasına neden oluyordu. Taşınması gerektiğini biliyordu; ihtiyacı olmayan fazladan bir yatak odası olan bir daireye kira ödemek aptalcaydı ama bu düşünce çok yorucuydu ve daha iyi bir yere parası nasıl yetebilirdi?

Yemeğini bitirdi ve etrafta duran bazı postaları gönülsüzce karıştırıp tezgahı sildi. Bakışları dizüstü bilgisayarına ve hâlâ ekranda duran Alastair'in fotoğrafına döndü. Onun için çalışmak nasıl olurdu? Teklifini kabul ederse onunla çok fazla iletişim kuramayacağını tahmin . Çok daha önemli işleri olacaktı.

. . . Bekle, bunu gerçekten düşünüyor muydu?

Noel'e kadar evinden yüzlerce kilometre uzakta olacaktı ama yine de ne için evde olması gerekiyordu ki? Ve kendi Noel'i için yapması gereken çok fazla plan da yoktu.

Londra'da kalırsa başka bir iş bulması gerekecekti. Noel dükkanından eve götürdüğü parayla bir ayı çıkaramazdı. İskoçya'ya giderse, tüm masrafları karşılanmış bir seyahat kazanacak ve bu kadar kısa sürede bulabileceği her şeyden çok daha fazlasını kazanacaktı. Yine de yılın en sevmediği zamanını içeren başka bir iş olması onun şanslıydı.

Rose derin bir nefes alarak telefonunu eline aldı ve kartvizitteki numarayı çevirdi.

"Duncan Enterprises, ben Mairi," dedi hafif İskoç aksanlı bir kadın sesi.

"Merhaba," dedi Rose, birden kendini inanılmaz derecede garip hissederek. "Benim adım Rose. Bugün Ala- Bay Duncan'la tanıştım ve bana kartvizitini verdi ..." Sesi gülünç geliyordu. Bunu açıklamamanın daha iyi bir yolu olmalıydı.

"Sen Noel prensesisin!"

"Aslında Kraliçe Elsa," diye mırıldanırken buldu Rose kendini. "Alastair'in bunu fark etmemesi çok normal," dedi Mairi

gölerek. "Ama en azından arayacağınızı bana haber verdi. Ben Alastair'in asistanıyım."

Mairi devam ederken Rose rahat bir nefes aldı, "Sanırım teklifini kabul etmeye karar verdin?"

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Rose ihtiyatla. "Sadece ..."

"Tamamen damdan düşer gibi ve tamamen rastgele mi?"

"Hemen hemen."

"Evet," dedi Mairi. "Kulağa Alastair gibi geliyor. Genellikle etkinlikleri düzenlemek için bir şirketle anlaşırız ancak bu yıl Alastair'in ailesi gelecek ve işlerin sorunsuz yürümesini sağlamak için şirket içinden birini istiyor. Bu sabah birisini bulmakta zorlanacağından bahsetmiştim, çünkü o işi bıraktı.

çok geç. Alastair, birinin ona doğru yolu gösterebileceğini düşünerek Noel dükkanınıza girdi ve görünüşe göre bu işi yapabilecek kişi sizsiniz."

"Tam olarak öyle demedim..."

"Alastair bu rol için uygun kişinin sen olduğundan emin görünüyor. Bana senin için bir sözleşme hazırlattı. Eğer kalır ve imzalarsan, yarın Edinburgh'a giden bir trende yer ayırtacağım ve Pazartesi sabahı işe başlayacaksın. Alastair şu anki maaşına göre bir teklif yaptığını söyledi ama aslında şu anki maaşını bilmiyordu, ben de tahmin ettim ve biraz yukarı yuvarladım. Umarım bundan memnun kalırsın."

Rose kendini Mairi'ye e-posta adresini söylerken ve görüşmeyi sonlandırırken buldu. Saniyeler sonra Rose'un e-posta hesabına, sözleşmenin ekli olduğu bir e-posta düştü. Rose'a Noel mağazasında kazandığının yaklaşık dört katı teklif ediliyordu - ve bu, çalışma saatlerinin bu kadar azaltılması yerine hala orada tam zamanlı çalıştığını varsayıyordu. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Alastair'in teklif ettiğine benzer bir ücret ödeyecek başka bir iş bulamazdı. Ve Rose hayatının tamamen bir rutine sıkıştığını kabul etmek zorundaydı. Belki bir süreliğine Londra'dan uzaklaşmak ona iyi gelir, işleri biraz değiştirirdi.

* * *

Rose ertesi sabah uyandığında kendinden pek emin değildi ve büyük bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. Gece boyunca dönüp durmuş, tam olarak neyin altına imza attığı konusunda endişelenmişti. Ya Alastair ondan saçma sapan işler için saatlerce çalışmasını bekleyen çılgın, talepkâr bir milyonerse? Her zaman gidebilirsin, dedi kendi kendine mantıklı bir şekilde. Londra sadece bir tren yolculuğu uzaklığındaydı. Ve Mairi onun için çalışmaktan mutlu görünüyordu, yani tam bir zorba olamazdı, değil mi? Maaşı da gerçekten iyiydi.

Sabah çayını içmek ve tostunu yemek için yatağına döndü, neredeyse ona bakmaktan kendini alamıyordu

Yerdeki bavullar tamamen doluydu. Uzun zamandır bakması ve düşünmesi gereken başka biri vardı. Bu sona erdiğinde, hayatta kalma moduna girmiş, hayatını devam ettirmek için her şeyi yapmaya başlamıştı. Artık farklı bir şey yapmanın, şansını denemenin zamanı gelmişti. Her ne kadar kabul etmek istemese de Edinburgh'a giden o trene binmesi gerekiyordu.

Bölüm 2

Birkaç saat sonra Rose, King's Cross istasyonundaki bariyerlerden geçmek ve Edinburgh Waverley'e giden 10.23 treninin beklediği perona geçmek için e-biletini okutuyordu.

Kurtulmak için son şans, diye kendini uyardı ama yoluna devam etti. Kendisine bir koltuk ayrılmıştı ve bu koltuğun birinci sınıf olduğunu görünce çok şaşırdı. Daha önce hiç birinci sınıfta seyahat etmemişti. Şimdiden yeni deneyimleri işaretlemeye başlamıştı. Bir görevli iki büyük bavulunu trene bindirip yerleştirmesine yardım etti ve Rose vagonda kendisine ayrılan koltuğu bulmak için ilerledi.

Kendisine ayrılan yer, ortasında bir masa bulunan dört koltuktan biriydi. Yaklaştığında, kendisinininkinin karşısındaki koltuklardan birinde zaten birinin oturduğunu gördü. Uzun boylu, kestane rengi kahverengi saçlı biri. Rose oturup şüphelerini doğrulayınca kalbi sıkıştı: Önümüzdeki dört saat on sekiz dakika boyunca yeni patronuyla karşılıklı seyahat edecekti.

Alastair başını kaldırıp önceki günkü Financial Times'a baktı. Rose'a başıyla selam verdi. "Başardın o zaman," dedi ve dikkatini gazeteye geri verdi.

"Birinci sınıfta olacağımı sanmıyordum," dedi Rose, bir çeşit konuşma yapması gerektiğini hissederek.

"İsterseniz arabayı hareket ettirmekte özgürsünüz," diye cevap geldi.

"Hayır, hayır, bu harika. Daha önce hiç birinci sınıfta seyahat etmemiştim. Bedava yemek ve sıcak içecek olduğunu duydum. . ." Sesinin kesilmesine izin verdi. Neden gevezelik ediyordu? Onu gücendirdiğinden endişelendiğini tahmin ediyordu ama gevezeliğinin duruma yardımcı olacağından şüpheliydi.

"Duyduğun her şey doğru."

"Yani Pazar günü takım elbise mi giyiyorsun?" Rose kaçırdı. Bunu neden yapıyordu ki?

"Kahvaltı toplantım vardı," diye seslendi gazetenin arkasından.

Kontrol ettikten sonra rezerve işareti görmeyen Rose, deri çantasını yanındaki koltuğa yerleştirdi. Uzun zamandır çizim yapmamasına rağmen gittiği her yerde yanında taşıdığı eskiz defterini ve kalemlerini çıkarmaya başladı. Bir trende sıkışıp kalmış olmak, on sekiz ay öncesine kadar onun için neredeyse nefes almak kadar doğal olan bu alışkanlığa geri dönmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

"Bugün tacın yok. Her zaman Disney prensesi gibi giyinmiyordursundur herhalde?" diye sordu Alastair, elindeki kâğıdı indirerek.

"Hayır, sadece özel günlerde."

Alastair kaşlarını çattı. "Ah. Bu bir sorun olabilir. Mairi'nin açıklayacağını düşünmüştüm..."

Rose ayağa kalkıp tren istasyondan ayrılmadan önce hızlı çıkış yapmak üzereydi ki Alastair'in yoğun yeşil gözlerindeki bakışı fark etti. Gözlerinin her yerinde yaramazlık yazılıydı.

"Şaka yapıyorsun ..." İç çekti.

"Evet," dedi adam, kadının çok geçici olduğunu düşündüğü bir sırıtışla. "Benim için çalışırken herhangi bir Disney prensesi gibi giyinmen gerekmeyecek." Gazetesini katladı ve bir MacBook çıkardı.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi Rose. "Ve bu arada, Elsa bir kraliçe, prenses değil."

"Sadece özür dileyebilirim." Alastair ona baktı, bakışları onunkilerle buluştuğunda eğlendiği her halinden belliydi.

"Bu önemli bir ayırım." Rose kızardı ve göz temasını keserek kalemleriyle oynadı.

"Sanırım öyle."

Alastair MacBook'unda çalışmaya başladı ve Rose bunu onunla saçma sapan konuşmayı bırakması gerektiğine dair bir işaret olarak algıladı.

Tren hareket etmeye başladığında, zayıf sosyal becerilerini analiz ederken dikkati dağılmıştı. Bir parıltı hissetti

maceradan dolayı midesinde bir heyecan vardı.

Rose eskiz defterini açtı ve ilk sayfasına döndü. Bu defter ona bir önceki Noel'de verilmişti. Olaydan birkaç gün sonra, kalbi kırık bir şekilde eve döndükten sonra nihayet açabilmişti. Annesinden aldığı son hediye idi. Rose'un haberi olmadan darülacezeden gelen hediye nasıl ayarladığını ancak Tanrı bilir. Rose'un, evinde tek başına olmadığı ve kendini özellikle üzgün ve yalnız hissetmediği sürece geçen Noel'i düşünmeme konusundaki kararlılığı bir anda çözüldü ve yanağından aşağıya koca bir damla gözyaşı süzüldü. Gözyaşını çabucak sildi ve fark edip etmediğini kontrol etmek için Alastair'e doğru bir bakış attı. O da eskisi gibi dizüstü bilgisayarının ekranına dalmış görünüyordu.

Bir kalem seçti ve çantasıyla yer değiştirerek pencere kenarındaki koltuğa doğru ilerledi. Onu en azından bir süreliğine sorunlarından uzaklaştıracağı neredeyse garanti olan tek şey çizim yapmaktı. Dakikalar içinde akış durumuna girmişti, geçen manzaralardan ilham alarak canı ne isterse onu çiziyor, vücudunun bir zamanlar onun için ikinci doğa olan ritim ve hareketlerle yeniden tanışmasına izin veriyor, yakışıklı muavini de dahil olmak üzere etrafındaki her şeyi bloke ediyordu.

Sonunda bir sarsıntıyla zamana geri döndü ve üzerine hafifçe inen bir şeyin kolunda karıncalanmalara yol açtığını hissetti. Alastair'in büyük elinin kendi elinin üzerinde olduğunu görmek için aşağı baktı ve gözleriyle buluşmak için yukarı bakmadan önce içgüdüsel olarak geri çekildi.

"Üzgünüm, kilometrelerce uzaktaydınız," diye açıkladı. "Öğle yemeği ister misiniz?" Rose'un siparişini almak için bekleyen bayanı işaret etti.

Rose'un yanakları kızardı. İkisi de ne zamandır onun cevap vermesini beklerken trans halinde onu izliyorlardı?

"Evet, lütfen," diyerek menüyü aldı ve gözüne çarpan ilk şeyi seçti: New York

Şarküteri sandviçi.

"İçecek?" diye sordu garson, profesyonel ve pratik bir gülümseme takınmıştı ama basit bir öğle yemeği siparişi almaya çalıştığı bu aptal kadından bıkmış olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Bir latte lütfen," dedi Rose.

Yemekler ve kahveler çabucak geldi ve Rose, Alastair'in üzerinde çalıştığı şeye dalmaya devam etmesine minnettardı. Yemek yerken onunla kibarca sohbet etmek biraz garip olurdu. Uzun tren yolculuğunun kendisini önündekilere hazırlayacağına güveniyordu ve burada yeni patronunun karşısında oturmuş, küçük kibar ısırıklar alıyor ve dişlerinin arasına ekmek sıkışmasından endişe ediyordu.

Ancak birkaç dakika sonra Alastair dizüstü bilgisayarını kapattı, Americano'sunun kapağını kaldırdı ve "Bana kendinden bahset Rose," dedi.

Rose onun adını hatırlamasına biraz şaşırmıştı; nedense hatırlamayacağını düşünmüştü. Belki de Mairi'den gelen bir e-postaya bakıyordu. Ona baktı. Aslında oldukça dikkatle.

"Her şey olur," dedi iç çekerek.

"Şey ... um ... Yirmi altı yaşındayım. Hayatım boyunca Londra'da yaşadım. Düne kadar bir Noel dükkanında çalışıyordum.

."

"Peki nasıl oldu da bir Noel dükkanında çalışmaya başladın?"

Bu bir çeşit test miydi? Noel Misafirperverliği alanında lisans eğitimi aldığını falan mı söylemesi gerekiyordu? Rose yalan söylemek istemiyordu ama Londra'ya dönmek üzere bir sonraki trene bindirilmek de istemiyordu.

Dürüstlük en iyi politika olmalıydı.

"Orada çalışmayı bir tür geçici iş olarak gördüm. Bir süreliğine kariyerime ara verdim ve şimdi tam olarak ne yapmak istediğime karar vermeye çalışıyorum."

Alastair başıyla onayladı. "Etkinlik düzenlemek söz konusu olduğunda neden bahsettiğini biliyor gibiydin.

seninle konuştu."

"Evet, etmeyin," dedi hemen. "Üniversite sırasında ve sonrasında yıllarca organizasyonlarda çalıştım."

"Çalıştığın şey bu mu?"

"Hayır," dedi Rose. "Sanat okudum." Alastair'in gözleri eskiz defterine kayınca utancının üzerinden akıp gittiğini hissetti. Öğle yemeği için durmadan önce defteri kapatmış olduğu için rahat bir nefes aldı.

Alastair kahvesinden bir yudum daha aldı. "Baba tarafından teyzem bir ressam. Suluboya. Noel için kalmaya geliyor. Bence ikiniz iyi anlaşıacaksınız."

Rose kibarca başını salladı, Alastair'in yaşlı teyzesiyle saatlerce resim hakkında konuşmak zorunda kalacağı olası akşamlardan şimdiden korkuyordu. Sonra da kendi sanatı hakkında soru sorulmasından ve ya yalan söylemek ya da artık resim yapmadığını itiraf etmek zorunda kalmaktan. En azından birkaç saat öncesine kadar.

Aslında Alastair'in önünde eskiz defterini çıkardığı için kendisine biraz şaşırmıştı. Bunun nedeninin Alastair'in üzerinde çalıştığı şeye o kadar dalmış olması ve ona dikkatini vermemesi olduğunu tahmin ediyordu. Ama şimdi durmuş ve ona odaklanmıştı, kendini garip hissetti.

Alastair sonunda dizüstü bilgisayarını yeniden açıp çalışmaya devam ettiğinde sevindi, ancak çizimlerine devam edecek kadar kendine güvenmiyordu. Onun yerine çantasından kitabını çıkardı ve tren yolculuğunun geri kalanında okumaya koyuldu. Arada sırada kendini eskiz defterine bakarken ve gülümserken buldu.

Bölüm 3

Rose ve Alastair trenden birlikte çıktılar.

"Şunlardan birini taşımanıza yardım edebilir miyim?" Alastair, Rose'un bavullarını ve ardından da kendi küçük çantasını göstererek sordu.

"Teşekkür ederim," diye minnetle cevap verdi. Çok fazla valizi vardı ama üç buçuk hafta boyunca İskoçya'da olacaktı ve havanın oldukça soğuk olabileceğini duymuştu. Sahip olduğu tüm süveter ve taytların yanı sıra 'iş modunda' olduğu zamanlar için birkaç şık pantolon ve gömlek de almıştı.

Alastair telefonunu kontrol ederken, "Market Caddesi'nde bizi bekleyen bir taksi var," dedi. "Bu taraftan."

Rose onun peşinden istasyondan geçip gri, çiseleyen Aralık öğleden sonrasına çıktı. Sessizce, yanında ellili yaşlarında görünen ufak tefek bir kadının durduğu siyah bir Ford Galaxy'ye doğru yürürken şehri görebildiği kadarıyla seyretti. "Duncan?"

Alastair başını salladı.

"Bagaj açık," dedi kadın sürücü koltuğuna geçerken.

"Teşekkürler." Alastair kendi çantasını koymak için arabanın arkasını açtı ve Rose'un çantalarından ilkinin yanına yerleştirdi. İkinci çantayı da Rose'un elinden aldı. "Ön tarafa geçmek ister misiniz?" diye sordu kibarca.

"Arkada iyi olacağım."

"Tamam, kapılar kilitli değil."

Rose arabaya tırmanırken kadın, "Merhaba, ben Louise," dedi.

"Ben Rose. Tanıştığımıza memnun oldum."

Alastair ön yolcu koltuğuna tırmandı. O kadar uzundu ki, iki büklüm görünüyordu.

Rose, kendisinden çok daha küçük olan Louise'in arkasında oturmayı düşünmüş olmayı diledi.

"İstersen koltuğunu biraz geriye çekebilirsin," dedi, "bir sürü yerim var."

"Teşekkür ederim. Yine de ben iyiyim. Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye Louise'e sordu.

"Evet. Görünüşe göre malikâneye varmamız bir saat sürecektir." Louise arabayı çalıştırdı.

"Bu doğru. Peebles'ın güneyinde." Alastair telefonunu çıkardı.

Alastair çalışıyordu ve Louise sessizdi, bu yüzden Rose manzaradaki değişiklikleri izledi ve şehrin kırsala dönüştüğünü görmenin tadını çıkardı.

Gözlerinin kapandığını hissetti ve direnmeye çalıştı ama başaramadı.

* * *

"Rose? Rose, uyanma vakti." Alastair'in sesiydi.

Rose sarsılarak uyandı. Hareket etmeyi bırakmışlardı ve Alastair arabanın kapısını açık tutuyordu. Midesi bulandı. Ne kadar utanç vericiydi. Ağzından salya akmış olma ihtimaline karşı elinin tersini gizlice yüzüne sildi. Görünüşe göre temizdi.

"Akşam yemeğinden önce yapmam gereken birkaç şey var," diye açıkladı Alastair, dudaklarının kenarlarını tehdit eden bir gülümsemeye. "Hizmetçim size odanızı gösterecek ve sorularınızı yanıtlayacak."

"Senin evinde mi kalacağım?" dedi Rose arabadan inerken. Edinburgh'u geride bıraktıklarından beri hava kararmıştı ve onu ürperten soğuk bir esinti vardı.

"Evet, bundan bahsetmemiş miydim?" "Hayır." Başını iki yana salladı. "Peki Mairi de mi bahsetmedi?"

"Hayır."

"Oh. Özür dilerim. Bu bilginin size verileceğini düşünmüştüm. İş yükünüzün büyük bir kısmı evle ilgili olacaktır. Mümkün olduğunca evden çalışmayı tercih ediyorum."

Bu yüzden sizi buraya yerleştirmek mantıklı geldi. Gördüğünüz gibi bir sürü odamız var."

"Kesinlikle öyle." Rose'un gözleri önündeki büyük binaya dikildi. Google'da yaptığı aramalarda onun gerçek evinin fotoğraflarını bulamamıştı. Evinin etkileyici olacağı aşikâr olmalıydı, ama ... vay canına. On altıncı yüzyıldan kalma bina üç katlıydı ve çatısında çok sayıda baca bulunan sarmaşıklarla örtülüydü. Sol tarafında tek katlı bir ek bina vardı. Kapıların iki yanındaki pencerelerden ışık sızıyordu ama diğer pencerelerin çoğu karanlıktaydı. Hepsini saymaya çalışmaktan vazgeçti.

"Size alternatif bir konaklama yeri bulmamı ister miydiniz? Arazide bazı kulübelerimiz var, ancak içinde oturulmayan çiftin çalışmaya ihtiyacı var ve-"

"Hayır, hayır, sorun yok. Merak etme," dedi Rose. "Bu bir sorun değil. Sadece şaşırdım. Dediğiniz gibi, bir sürü oda var gibi görünüyor."

"Emin misiniz?" diye sordu Alastair, taksinin açık bagajının yanında dururken.

"Kesinlikle." Rose'un sesi hissettiğinden çok daha emin geliyordu. Patronuyla birlikte yaşamak gerçekten garip olur muydu? Ama birlikte küçük bir evde sıkışıp kalacak ya...

Rose dikkatini tekrar Alastair'in evine çevirdiğinde hava taze ve temiz kokuyordu. Keşke günün erken saatlerinde olsaydık da evi daha net görebilseydik diye düşündü. Ev çok uzak görünüyordu. kadarıyla etrafı sadece kırlarla çevriliydi.

Böyle bir eve sahip olmayı hayal edemezdi.

Alastair şoföre teşekkür etti ve parasını ödedi. Taksi yola doğru geri dönerken, kır saçlı, belinde önlüğü olan, orta yaşlı, ufak tefek bir kadın evden çıktı.

"Bayan Reed, bu Rose, Noel etkinlikleri organizatörümüz. Rose, bu Bayan Reed. Sizi onun çok yetenekli

eller."

Tanışma faslı tamamlandıktan sonra onlardan ayrıldı ve eve doğru yürüdü, hafif heybetli çift kapıdan içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Merhaba," dedi Rose utangaç bir sesle Bayan Reed'e.

"Hoş geldin Rose. Seninle tanışmak çok güzel. Sizin için bir dava alayım."

Ön kapı açıldı ve iki siyah Labrador heyecanla selam vermek için dışarı fırladı. Arkalarından uzun siyah saçlı, çok uzun boylu bir kız geldi - on bir ya da on iki yaşlarında görünüyordu. Gruba evin arka tarafından koşarak gelen bir başka köpek daha katıldı. Orada başka insanların da yaşadığını öğrenince Rose'un içi rahatladı.

Rose köpekleri sevmek için eğildi ve en dost canlısı ve ilgisini en çok talep eden hayvanın küçük boynuzları olduğunu ve aslında küçük beyaz bir keçi olduğunu görünce şaşırdı.

Onun şaşkınlığını gören Bayan Reed iyi huylu bir şekilde içini çekti ve "Evet, o bir keçi. Adı Houdini çünkü onu nereye koyarsanız oradan kaçıyor. Şimdi otlağından nasıl çıktığını bilmiyorum."

"O benim keçim," dedi kız gruba ulaşarak. "Ve tabii ki merhaba demek istedi. Annesi onu kabul etmeyince biberonla besledim. Şimdi kendini köpeklerden biri sanıyor," diye açıkladı gülerek. "Bayan Reed onu gerçekten seviyor."

"mi?" diye cevap verdi Bayan Reed.

"Evet," diye onayladı kız. "Evde yaşamasına izin verilmiyor, bu yüzden sürekli kaçıyor ve beni bulmaya geliyor."

"Eve girmesine izin verilmiyor çünkü her şeyi mahvediyor ve diğer keçilerle birlikte olması gerekiyor."

"Odamda benimle olmayı tercih ederdi," diye mırıldandı kız. Rose araştırmasından hatırlıyordu ki bir Alastair'in işleri arazinin kendisinden yürütülüyordu. Yünleri eğirilen, boyanan ve çorap yapılan keçiler besliyordu,

Web sitesindeki yorumlara göre çok sıcak ve rahat olan şapkalar ve eldivenler oldukça pahalıydı.

Bayan Reed, "Baban onun için özel bir kulübe yaptırmıştı," diye belirtti.

"Houdini soğuk bir kulübede tek başına olmaktan nefret eder!"

Keçi, içinde bir çeşit süs ağacı olan büyük bir saksının etrafını koklayan köpeklere katılmak için uzaklaşmadan önce onaylar gibi meledi.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi baban tüm hayvanlarına kusursuz bir şekilde bakıyor. Üşümez!"

"Yine de yalnız olabilir."

"İsterse gidip diğer keçilerle birlikte olabileceğini biliyorsun. Sadece onlardan daha iyi olduğunu düşünüyor. Bu yüzden sinir bozucu olduğu zamanlar için kendine ait küçük bir padoku var."

Kız, "O onlardan daha iyi," diye karşılık verdi.

Bayan Reed'in buna verecek bir cevabı yok gibiydi. Rose'a döndü ve "Özür dilerim Rose, bu Bay Duncan'ın asi kızı Isla," dedi.

"Merhaba Isla," dedi Rose.

"Merhaba! Babam bizim için Noel'i senin organize edeceğini söyledi!"

"da bu zaten." Rose, Isla'nın heyecanına gülümsedi.

"Yardım edebilir miyim? Bir sürü iyi fikrim var..."

"Isla," diye araya girdi Bayan Reed, "Rose'un babanın iği için Noel etkinliklerini organize ederken yapması gereken çok şey olacak. Onun yoluna çıkmayacaksın."

"Eminim bana yardımcı olabileceğin şeyler vardır," dedi Rose nazikçe. Isla'dan kocaman bir sırtışla ödüllendirildi.

"İsterseniz Rose'a odasının yerini gösterebilirim Bayan Reed," dedi Isla. "Akşam yemeğini pişirmekle meşgul olduğunuzu biliyorum."

"Teşekkür ederim, çok yardımcı oldunuz. Senin için de uygun mu Rose?"

Rose gülümseyerek, "Benim için sorun değil," diye cevap verdi.

Bayan Reed kararlı bir şekilde, "Houdini'nin dışarıda kalması gerekiyor," dedi. "Onu padokuna koyun ve sonra Rose'un çantalarını odasına götürmesine yardım edebilirsiniz."

Rose tartışacakmış gibi görünüyordu, ama muhtemelen Bayan Reed'in ağzının yapısı onu yeniden düşünmeye sevk etti.

Isla Rose'a, "Bir dakikaya geliyorum," dedi ve Houdini'nin boynundaki tasmayı tutarak onu uzaklaştırdı, ona hayatta ne kadar kötü bir kaderi olduğunu mırıldandı.

Rose, Bayan Reed'i takip ederek eve girdi, her ikisi de birer bavul taşıyordu ve iki katlı büyük bir giriş holüne girdiler. "Neden Isla'yı burada beklemiyorsun? Bana ihtiyacın olursa ben mutfakta olacağım," dedi Bayan Reed ve elindeki bavulu güzel orta merdivenin dibine bıraktı. Muhtemelen mutfağa doğru yöneldi, köpekler de onu takip etti.

Rose etrafına bakındı ve burayı nasıl dekore edeceğini düşünmeye başladı. Geniş ve zarifti; soluk duvarları, süslü kornişler ve çok ciddi görünen insanların büyük doluydu. Ön kapının üzerinde bir çift boynuz asılıydı. Nedense hiç heybetli gelmiyordu. Belki de kapının önüne bırakılan bir çift ayakkabı gibi küçük dokunuşlar burayı bir lordun malikânesinden ziyade bir ev gibi hissettiriyordu.

Daha önce dekorasyonuna yardım ettiği etkinlikler, bu evdeki odalar gibi bölünmüş değil, büyük salonlarda ya da çadırlarda yapılmıştı. Tüm odalara taşıyabileceği bir temaya ihtiyacı vardı.

Ön kapılar yeniden açıldı ve Isla içeri girdi. "Houdini kulübesinde," dedi. "Önce sana odanı göstereyim. Gerçekten güzel bir oda. Pencereleer yola bakıyor, böylece gelenleri görebiliyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi Rose.

Isla'yı geniş orta merdivene kadar takip etti, bavullar aralarında paylaşılmıştı. Merdivenlerin tepesinde sağa döndüler ve bir koridordan aşağıya doğru devam ettiler.

panelli kapılar. Isla soldaki üçüncü kapıda durdu ve kapıyı açtı.

"İşte başlıyoruz," dedi, baş üstü ışığını yaktı ve kollarını dramatik bir şekilde açtı.

Rose odaya adımını attı. Yatak odası kare şeklindeydi ve soluk, uçuk bir maviye boyanmıştı. Büyük cumbalı pencerede daha koyu mavi kalın damasko perdeler asılıydı - ve gerçek bir sayvanlı yatak vardı. Bir duvarda süslü bir çam tuvalet masası, diğerinde ise büyük bir gardırop vardı. Hizmetçilerin genellikle çatı katındaki odalarda ayak altında dolaşmadıklarını sanıyordu. Rose kendi kendine kıkırdadı.

"Beğendin mi?" diye sordu Isla endişeyle, taşıdığı bavulu yatağın yanına bırakırken. Rose da kendi taşıdığını onun yanına koydu.

"Tabii ki istiyorum," dedi Rose. "Bu muhteşem!"

"Güzel," dedi Isla gülümseyerek. "Bir şeye ihtiyacın olursa babamın yatak odası seninkinin hemen karşısında, banyo da koridorun sonunda sağda."

"Teşekkür ederim."

"Sana evi gezdirmemi ister misin?" Isla kadar umutlu görünüyordu ki, Rose kendini biraz bunalmış hissetse ve gerçekten de biraz rahatlamak için zamana ihtiyacı olsa bile, evet demekten kendini alamadı.

"Önce seni odama götüreyim." Isla Rose'u merdivene geri götürdü ve evin diğer tarafındaki koridora doğru devam ettiler. Isla'nın yatak odası da Rose'unkine benzer büyüklükteydi ama duvar kâğıtları minik çiçeklerle süslenmişti. Ayrıca evin ön tarafına da bakıyordu. Son derece pembe ve kız gibiydi.

"Ne düşünüyorsun? Harika değil mi?" Isla sordu.

"Bu harika!" dedi Rose dürüstçe. "Senin yaşındayken burası benim hayalimdeki yatak odası olurdu."

Rose'a kullanacağı banyo gösterildi ve alt kata dönerek bugün için ayrılan Bayan Reed'e veda ettiler.

Hava çoktan karardığı için Isla Rose'a dışarıyı gezdiremedi ama evin alt katını gezdirdi. Çok güzeldi; şömineler, büyük yumuşak koltuklar, yerdeki kalın halılar ve kitap okumak için mükemmel olan rahat köşelerle doluydu. Rose yürürken ve sohbet ederken olabildiğince çok süslü detayı görmeye çalıştı ve evi nasıl dekore edebileceğine dair daha önceki planlarına devam etti. Yüksek tavanlar ona geniş bir alan sağlıyordu ve odaların çoğunu çevreleyen resim raylarından yararlanmaya kararlıydı. Giriş holündeki devasa ağaç, odaklanacağı ilk şey olacaktı.

Ev kuşkusuz büyük ve görkemliydi ama gülünç değildi. Festival sezonu için evi sade ve rahat hissettirebileceğini biliyordu.

Alastair kot pantolon ve kalın bir yün kazak giymiş olarak yanlarına geldiğinde Isla Rose'a mükemmel maun rafları ve gerçek tekerlekli merdiveniyle etkileyici kütüphaneyi gösteriyordu. Kolunu kızına doladı ve onu başından öptü.

"Siz ikiniz akşam yemeği için hazır mısınız?" diye sordu. "Bayan Reed bu saatlerde hazır olacağını söyledi."

"Açlıktan ölüyorum," dedi Isla.

"Hadi o zaman," diye yanıtladı babası.

O zaman ailesiyle birlikte yemek yiyecekti, Rose şaşkınlıkla fark etti.

Rose ikilinin arkasından giderek birbirlerine karşı ne kadar rahat olduklarını izledi. Babasını hiç tanımamıştı. Annesi ona hamile olduğunu söylediğinde ilgilenmemişti, öyle ki daha sonra ortadan kaybolmuş ve bir daha ondan haber alınamamıştı.

Dürüst olmak gerekirse bu kaybı hiç hissetmemişti; annesi başka kimseye ihtiyaç duymayacak kadar harika bir ebeveyni. Ama bu genç kızı babasının yanında bu kadar rahat görmek onu çok etkilemişti ve Rose belki de ilk kez gerçekten bir şey kaçırp kaçırmadığını merak etmişti.

Isla'nın annesinin nerede olduğunu sormaktan hoşlanmıyordu; şimdiye kadar kimse ondan bahsetmemiştir. Belki geç saatlere kadar çalışıyordu ya da hafta sonu için uzaktaydı. Ya da belki akşam yemeğinde onlara katılacaktı ve henüz tanıştırılmamıştı.

Kır evi tarzındaki büyük mutfığa girdiklerinde bu teori ortadan kalktı ve Isla, babası fırından bir tepsi kızarmış brokoli çıkarırken, üçü için büyük, temizlenmiş çam masayı hazırlamaya başladı. Rose şaşırmıştı; yemeklerini oldukça büyük olan yemek odasında yiyeceklerini düşünmüş ve bu fikir biraz gözünü korkutmuştu.

Rose, ikilinin bu kadar sorunsuz bir şekilde birlikte çalışmasını izlerken kendini üçüncü bir tekerlek gibi hissetti ve Alastair bir sürahiye su doldurup dolaptan birkaç bardak getirip getiremeyeceğini sorduğunda minnettar oldu.

Birkaç dakika sonra servis edilen yazlık turta ve kavrulmuş brokoli çok lezzetliydi.

"Bayan Reed harika bir aşçı değil mi?" diye sordu Isla lokmalar arasında.

Rose gülümseyerek, "Kesinlikle öyle," dedi.

"Ben doğmadan önce de bizimle birlikteydi," diye devam etti Isla.

"Ona sahip olduğunuz için çok şanslısınız," dedi Rose.

"Yarınki okul için her şeyi hazırladın mı?" Alastair kızına sordu.

"Evet, baba. Çantam hazır."

"Peki ya spor çantan? Yarın futbol maçın var, değil mi?"

"Evet."

"Ödevinle ilgili bir sorun var mı?"

"Kimya dersinde biraz ama çözdüm." "Benimle üzerinden geçmek ister misin?"

"Yok, ben iyiyim."

Yemeklerini bitirdiler ve kirli eşyaları bulaşık makinesine yüklediler.

"Pazar akşamları genellikle patlamış mısır yapar ve film izleriz. Bize katılmak ister misin?" diye sordu Isla.

"Oh, gerçekten çok nazıksınız. ." diye başladı Rose. Onların özel aile zamanlarını daha fazla işgal edemezdi. Akşam yemeğini sadece Alastair ve kızıyla yiyeceğini hiç düşünmemiştir ve ailece geçirdikleri film gecesinde onlara katılmadan da yeterince garip hissetmişti.

Alastair durumu kurtarmak için araya girdi. "Rose uzun yolculuğundan sonra muhtemelen yorulmuştur. Neden biraz kendine zaman ayırmasına izin vermiyoruz?"

Isla hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama Rose hemen, "Yorgunum ama yarın okuldan eve döndüğünüzde evi nasıl dekore edeceğim konusunda kesinlikle fikrinize ihtiyacım olacak," dedi.

Isla'nın yüzü aydınlandı. "Bir sürü fikrim var!" diye haykırdı.

"Dışarıda dev bir şişme kardan adam yapmayacağız.

Alastair alaycı bir tavırla, "Ön kapıyı aç," dedi. "Bunu daha önce de konuşmuştuk."

"Oh," dedi Rose, hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak, "ama bu benim tasarımlarımın en önemli parçası olacaktı!" Rose sırtarak Alastair'in gülümsemesini sağladı. Çoğu zaman oldukça sert görünüyordu ama gülümsediğinde tüm yüzü rahatlıyordu.

"Bu harika olurdu," dedi Isla gülerek. "Ama sanırım babam o kardan adamı görür görmez iğneyi batırırdı."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Rose. "Sanırım erken yatmadan önce odama çıkıp eşyalarımı yerleştireceğim. Yemek için teşekkür ederim."

"Bizim için bir zevk," dedi Isla kibarca. "Burada olmanız çok eğlenceli olacak." Yanına gelip Rose'a sarıldı ve Isla kalbinin eridiğini hissetti.

"İyi geceler," dedi Rose.

"İyi geceler," diye yanıtladı Alastair ve Isla hep bir ağızdan.

"Ben filmi seçeceğim," dedi Isla babasına, mutfaktan çıkarken.

"Yukarı çıkmadan önce ihtiyacınız olan bir şey var mı?" Alastair Rose'a sordu. "Lütfen istediğiniz zaman mutfağı kullanmakta özgürsünüz ve sizin için getirilmesini istediğiniz bir şey varsa Bayan Reed'e söyleyin. Çay ve kahve burada." Ona su ısıtıcısının üzerindeki dolabı gösterdi. "Şimdi bir şeyler içmek ister misin? Ben kendime çay yapacağım."

"Elbette, bu iyi olur." "Papatya mı yoksa normal mi?" "Papatya, lütfen."

Alastair çaydanlığı doldurup ocağa koyarken Rose garip bir şekilde durdu ve sessizliği bozarak, "İsla senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor," dediğinde minnettar oldu.

". Ben de ondan hoşlanıyorum. Harika bir çocuğa benziyor."

"Öyle, ama on iki yaşında ve on beşine girmek üzere... Yolunuza çıkarsa Bayan Reed'e ya da bana haber verin."

"Eminim çok yardımcı olacaktır."

Alastair iki fincana poşet çay koyup sıcak su ekledikten sonra birini Rose'a uzatırken biraz homurdandı.

"Teşekkür ederim. Sanırım yarın görüşürüz?"

"Evet. Saat dokuzda kütüphanede buluşmaya ne dersin? Böylece eşyaların üzerinden geçebiliriz ve sen de başlayabilirsin."

"Kulağa hoş geliyor."

"Oh, ve Rose?" Alastair, Rose kapıdan çıkarken şöyle dedi. "Ev geceleri oldukça soğuk olabiliyor. Yatağınızın ucundaki sandıkta bir sürü fazladan battaniye var."

"Teşekkür ederim."

"Sabah görüşürüz."

"Görüşürüz o zaman."

Bölüm 4

Rose ertesi sabah sekizi biraz geçe aşağı indiğinde Isla lacivert okul üniformasını giymiş, kahvaltısını bitirmek üzereydi. Mutfak sıcacıktı ve harika kokuyordu ama Rose Houdini'nin masanın altında olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

"Merhaba Rose!" dedi Isla, yeni arkadaşını görünce yüzü aydınlandı. "İyi uyudun mu?"

"Evet, teşekkür ederim Isla." Rose aslında uzun zamandır hatırlayabildiği en iyi gece uykusunu almıştı. Alastair'in uyarısına rağmen soğuğu hissetmemişti. Bugünlerde evde pek iyi uyuyamıyordu ve genellikle yeni bir yerde en azından ilk birkaç gece uyumakta güçlük çekiyordu. Bunun nedeninin uzun tren yolculuğundan dolayı çok yorgun olması olduğunu tahmin ediyordu. Ya da belki de sadece odasındaki yatak gerçekten inanılmaz derecede rahattı.

Kaşlarını kaldırdı ve Houdini'ye işaret etti.

"Uyuyor," diye fısıldadı Isla. "Bayan Reed henüz fark etmedi."

"Merhaba Rose. Neyi fark etmedim?" dedi kilerden çıkan Bayan Reed.

Houdini Bayan Reed'in taşıdığı şeyi incelemek için ayağa kalktığında Isla, "Bunu nasıl duydun?" diye inledi.

"Isla. " dedi Bayan Reed sert bir sesle.

"Onu padokuna geri koyacağım," dedi Isla hızla, Houdini'nin tasmaından tutup isteksizce onu dışarı çıkardı.

"Mutfakta keçiler ..." Bayan Reed, Rose'u hatırlamadan önce kendi kendine mırıldandı. "Size kahvaltı için bir şeyler getireyim mi, yoksa kendi başınızın çaresine bakmayı mı tercih edersiniz?"

Rose, Bayan Reed'in kendisine seçim şansı vermesine minnettardı. Kendisi yapabilecek durumdayken oturup Bayan Reed'in kahvaltı hazırlamasını izlemek garip hissettirebilirdi.

Zaten genelde kahvaltı etmezdi, sadece kafein almak için sade bir kahve içerdi.

"Kahveyle idare ederim, teşekkürler," dedi.

"Masanın üzerinde taze bir tencere var." Bayan Reed büyük bir cafetière'i işaret etti. "Dolaptan bir fincan alın."

Rose içkisini doldurdu ve Isla'nın boşalan sandalyesinin yanına oturdu.

"Çok soğuk bir sabah," dedi Bayan Reed. "Neden içini ısıtacak küçük bir kase yulaf lapası yemiyorsun?"

Rose itiraz etmeye fırsat bulamadan, şimdi ocakta fokurdadığını gördüğü tencereden bir kase yulaf lapasının önüne konduğunu gördü.

"Teşekkür ederim," dedi, kaba görünmek istemiyordu. Kibarlık olsun diye biraz yiyecek, sonra da Bayan Reed ortalıkta yokken geri kalanından kurtulacaktı. Kahvaltıyı asla midesi kaldırmazdı. Ağzına küçük bir kaşık dolusu koydu. Ve vay canına! Kesinlikle çok lezzetliydi. Ve çok rahatlatıcıydı.

"İsterseniz üzerine biraz şeker ya da şurup koyabilirsiniz," dedi Bayan Reed. "Ama gerçek İskoç lapası var, ocakta pişirilir ve üzerine bir tutam iyi tuz serpilerek servis edilir."

"Neden hiç şeker ya da şurup almama izin vermiyorsun?" Isla odaya geri dönerek şöyle dedi.

"Çünkü senin için iyi değil. Zaten yeterince tatlı şey yiyorsun," dedi Bayan Reed kararlı bir şekilde.

"Hiçbir şey eklenmeden çok lezzetli olmuş Bayan Reed. Çok teşekkür ederim," dedi Rose, ne kadar hoşuna gittiğine inanamıyordu.

"Benim için zevk. Pekâlâ Isla, işiniz bittiyse gidip okul için hazırlanın. Beş dakika içinde çıkacağız."

"Sonra görüşürüz Rose," diye Isla ve bir hortum gibi odadan çıktı.

"Isla okuldayken Houdini'ye ne oluyor?" Rose sordu.

"Bütün günü beni kızdırarak geçiriyor, olan bu." Bayan Reed içini çekti. "Bahçede, arka kapıya kadar gelen sıcak ve kuru bir barınağı olan geniş bir alanı var. Ancak, bu küçük terörün hayat amacı kaçmak ve mutfak bahçesine ektiğim her şeyi yemek gibi görünüyor. Yağmur yağdığında, okuldaki Isla'dan dışarı çıkıp iyi olup olmadığını kontrol etmemi isteyen telefonlar alıyorum."

Rose, "Çok sevimli," diye yorum yaptı.

"Ve bunu bilmiyor mu?" diye cevap verdi.

Houdini sanki hakkında konuşulduğunu biliyormuş gibi mutfak kapısında tekrar belirdi ve Bayan Reed'e öfkeyle bağırdı.

"Gitme vaktinin geldiğini biliyorum! Paltomu almaya gidiyorum," diye cevap verdi Bayan Reed huysuzca. Rose, hizmetçinin sevmediğini iddia ettiği keçiyle sohbet etmesine gülümsediğini gizlemek için elinden geleni yaptı.

Bayan Reed, "Oh, ve evet, okula gidip gelirken bizimle birlikte arabada seyahat ediyor," diye ekledi.

Houdini, Bayan Reed giyerken sabırsız bir tavırla bekledi, sonra da onu koridora çıkardı, toynakları taş zemin üzerinde takırdıyordu.

Rose mutfakta yalnız kalmıştı. Garip hissetti ama bu ona daha önce yapabildiğinden daha fazla etrafa bakma imkânı verdi. Burasının daha çok Bayan Reed'in bölgesi olduğunu ve Alastair ile Isla'nın ve muhtemelen Isla'nın annesinin, her neredeyse, bazı şartlarla ziyaret hakkına sahip olduklarını hissetti.

Kasesini ve fincanını bulaşık makinesine koydu. Kütüphanede Alastair'le buluşmasına daha yarım saat vardı, bu yüzden odasına geri döndü ve gardırobundan ceketini, atkısını ve şapkasını aldı. Önceki akşam YouTube'da sanat dersleri izlemek için yatağına yerleşmeden önce kıyafetlerini yerleştirmiş ve düzenlemişti.

Ön kapıdan dışarı süzüldü ve önündeki manzaraya baktı. sıcaklık ona çarptı.

Hemen. Hava kesinlikle buz gibiydi. Londra'da olduğundan çok daha soğuktu.

Araba yolu uzaklara doğru uzanıyordu ve her iki tarafı da baharda ısıll ısıll olması gereken çıplak ağaçlarla çevriliydi. Sağ taraftaki tarlada birkaç keçi, sol tarafta ise küçük bir orman vardı. Bu donuk, hafif çiseleyen Aralık sabahında bile manzara çok güzeldi. Keşfetmek için fazla zamanı yoktu ama paltosunu daha sıkı sardı ve yönünü bulmaya çalışarak evin etrafında yürümeye başladı. Hangisinin kendi yatak odası penceresi, hangisinin Isla'nınki olduğunu bulduğunu sanıyordu.

Mutfak bahçesi evin yan tarafındaydı. Yılın bu zamanında pek iyi görünmediği belliydi ama hâlâ kış yeşillikleri vardı ve tüm alan bakımlı görünüyordu. Belki Bayan Reed, belki de bir bahçivan tarafından. Bu büyüklükte bir bahçenin mutlaka bir bahçivana ihtiyaı olmalı, diye düşündü Rose. Spor ayakkabıları kesinlikle çamur için tasarlanmadığından patikaya sadık kalarak evin arka tarafına doğru yürüdü; burada çimenlerin arasından bir dere akıyordu ve üzerinde kk, sevimli bir köprü vardı; patika ikiye ayrılıyor, bir bölümü kk bir meyve bahçesine benzeyen bir yere açılıyordu. Houdini'nin otağını ve barınağını gördü, evin arka tarafında biraz uyumsuz duruyordu. Daha yakından incelediğinde kendi kendine sırttı - Fort Knox'un keçi versiyonuna benziyordu. Oradan nasıl kaçmayı başardığı bir muammaydı. Houdini kararlı bir keçi olmalı.

Kocaman bir meşenin kalın dallarına asılı bir lastik salıncak Rose'u gülümseten, çimenlerin ortasındaki ağaç. Kimsenin onu görmeyeceğinden emin olabilseydi, kesinlikle salıncakta sallanırdı.

Evin arka tarafına doğru baktı, Houdini'nin muhafazasından geçmeyi gerektirecek olan mutfak kapısından mı yoksa n taraftan mı içeri girmesi gerektiğini düşündü. Düşünürken, alt kattaki pencerelerden birinde bir figür gördüğünü sandı. Ama daha dikkatli baktığında gitmişlerdi.

Evin etrafında tam bir tur atabilmek için ön kapıya doğru gitmeye karar verdi. Soğuktan yanakları yanıyordu ve hızını artırdı; daha önce ısınmasına izin verecek kadar hızlı hareket etmemiştir.

Ön kapıyı açarak ayakkabılarını çıkardı ve bir not defteri ve kalemle kütüphanede Alastair'le buluşmaya gitmeden önce odasına koşup paltosunu, şapkasını ve atkısını çıkarmak için yeterli zamanı vardı.

"Günaydın," dedi kütüphaneye girdiğinde ve Alastair'i kendisini beklerken buldu.

"Merhaba," diye cevap verdi. "Dün gece ihtiyacınız olan her şeyi aldınız mı?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Ve burada her şeyi buluyorsun, tamam mı?" diye sordu çekingen bir şekilde.

"Evet, kesinlikle. Eviniz muhteşem."

"Peki dün gece Isla ve benimle yemek yerken iyi miydin? Tek başına yemeyi tercih edebileceğin ancak daha sonra aklıma geldi, özellikle de ilk gecen olduğu için."

"Beni de dahil etmeniz çok hoştu. Sadece biraz davetsiz misafirmişim gibi hissettim," diye itiraf etti Rose.

"Hayır, hiç de değil. Genelde akşamları burada sadece ikimiz dolaşıyoruz. Sohbet edecek başka birinin olması güzel. Kızım ile konuşmayı sevmediğimden değil ..."

Rose gülümseyerek, "Anladım," dedi.

"Her neyse, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim çünkü Dün trende üzgün olduğunu gördüm. Noel öncesinde taleplerim seni Londra'da bir şeyden ya da birinden uzaklaştırıyorsa özür dilerim. İstedığimi elde etme konusunda biraz fazla kararlı olabildiğimi biliyorum..."

Rose yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti. Demek ağladığını fark etmişti! "Görmemiş olmanı umuyordum..." diye mırıldandı.

"Konuyu açtığım için özür dilerim. Seni utandırmak istememiştim. Sadece, uzun bir hafta sonu ya da başka bir şey için geri dönmek isteseydin ..."

"Teşekkür ederim, ama hayır. Bu harika bir fırsat ve beni güzel evinizde ağırlamanız çok nazik bir davranış. Dürüst olmak gerekirse, trende biraz duygusallaşmamın buraya gelmemle hiçbir ilgisi yoktu. Burada olduğum için mutluyum. Ve açıkçası, paraya ihtiyacım var."

"Güzel. Bunu hallettiğimize sevindim." Alistair'in yüzünde hâlâ bir tedirginlik vardı.

"Başlayabilmem için Noel düzenlemelerine geçelim mi?" Rose konuşmayı ilerletmeye hevesli bir tavırla önerdi.

"Elbette. Noel benim için iş açısından yoğun bir dönem, bu yüzden işi tamamen senin devralabileceğini umuyorum. Süslemeler ya da başka bir şey konusunda pek titiz değilim, yeter ki her şey yolunda gitsin."

"Kulağa hoş geliyor."

"En önemli şey ev sahipliği yapmam gereken iki Noel partisi. Biri, arazide benim için çalışan herkes için, yani oldukça gayri resmi. Bir noktada tanışacağınız Mairi, bunun için genellikle bir restoran kiralar ve oldukça kolay bir şekilde halledilir. İkincisi ise iş ortaklarım ve potansiyel yatırımcılar için. Bu daha çok siyah kravatlı bir etkinlik."

"İlk endişem, özellikle de Cuma ya da Cumartesi günü ev sahipliği yapmak istiyorsanız, çoğu mekânın aylar öncesinden dolmuş olacağını tahmin etmem. Bir Noel partisi düzenlemek için biraz geç kalmadınız mı?" diye sordu Rose.

Alastair kaşlarını çattı. "Çalışan partisinin Cuma günü olması gerekiyor, aksi takdirde pek çok kişinin ertesi gün işe geleceğinden şüpheliyim. Daha resmi bir etkinlik ideal olarak bir Cumartesi günü olmalı, bu da insanların gelebileceğini umuyorsak davetiyelerin mümkün olan en kısa sürede gönderilmesi gerektiği anlamına geliyor. Ne gariptir ki, bazılarımızın aklında Noel dışında şeyler de var," Alastair dedi, kısaca, önce

kendini kontrol ediyor. "Özür dilerim. Mairi doğum iznindeydi. Daha geçen hafta döndü ve ben de onun yükünü mümkün olduğunca hafifletmek istiyorum. Söylediğiniz gibi aylar önce yapmam gereken şeylerden biri de tüm bu işleri halletmesi için bir etkinlik organizatörü tutmaktı. Dürüst olmak gerekirse Noel'i pek sevmem ve Mairi Cumartesi günü bana hatırlatana kadar bunu erteledim ve aklımın bir köşesine koydum."

"Beni Noel dükkanında avladığın zaman." "Evet. Dükkana girebileceğimi düşünmüştüm - ben toplantılar arasındaydı - ve ev için bazı süslemeler için bir sipariş ayarlayabilirdim, ancak eşyaların çokluğundan bunaldım ve sonra tacınızı almanıza yardım ettim . . . ve sen dualarımın cevabı gibi görünüyordun . . ."

Yüzünden garip bir ifade geçti. Boğazını temizledi. "Tabiri caizse ... Her neyse, işin özü şu ki, saatin çok geç olduğunu ve size en kolay görevi vermediğimi takdir ediyorum."

"Hemen etrafı aramaya başlayacağım ve bulduklarımınla birlikte size geri döneceğim..." Rose söyledi.

"Harika. Yardıma ihtiyacım olan bir diğer konu da kendi Noel'im. Dediğim gibi, Noel öncesinde genellikle çok çalışırım. Isla ve ben kutlama için Manchester'daki kız kardeşimin evine gideriz, bu yüzden dekorasyonla hiç uğraşmayız, ama ailem bu yıl üzerimize çullanmaya karar verdi."

Rose, "Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun," diye yorum yaptı. O halde, Alastair ve Isla tatil için kız kardeşine gidiyorsa muhtemelen karısı yoktu. Ona ne olmuştu?

"Dediğim gibi, genel olarak Noel'i pek sevmem ama kız kardeşim ve kocası ikizlerini getirecek. Kız kardeşimle çok yakınız ve Noel'de Isla için her zaman büyük zahmetlere katlanıyor, bu yüzden onların iyi vakit geçirmesi benim için önemli. Ve teyzem de gelecek. Helena Teyze geleneksel Noelleri sever ve yeterince çaba sarf etmediğimi düşünürse söyleyecek çok şeyi olacaktır."

"Merak etmeyineminim hepsi harika vakit geçirecek."

"Temel olarak, onlar için hediye alıp paketlemenize ve çocuklar buradayken katılmak isteyeceklerini düşündüğünüz etkinlikleri (Noel Baba'nın mağarası gibi) organize etmenize ihtiyacım var."

"Mekanları organize etmeye başlayacağım ve sonra da evi dekore etmek için fikirler düşünüp size rapor vereceğim?"

"Her şey senin elinde," dedi Alastair. "Açıkçası Noel süslemeleri hakkında hiçbir fikrim yok ve açıkçası istemiyorum da. Mairi ile konuşursan sana bütçeyi bildirir. Bayram dönemi boyunca evimde serbestsiniz."

"Noel için evinizi istediğim gibi dekore edebileceğime güveniyor musunuz?"

"Zımnen. Kütüphaneyi üs olarak kullanmaktan memnun musunuz?"

"Elbette, dizüstü bilgisayarımı getirdim."

"Harika. Cep telefonu numaranı telefonuma yaz, sana Wi-Fi kodunu mesaj olarak göndereyim - özür dilerim, bunu dün gece yapmayı düşünmeliydim." Ona iPhone'unu uzattı.

Numarasını yazıp geri verdi ve adam ona mesaj attı.

"Buyurun. Bir şeye ihtiyacınız olursa bu sabah üst kattaki ofisimde , ama eminim neye karar verirsiniz verin harika olacaktır. Bu arada Land Rover'lardan birini istediğin zaman kullanabilirsin. İkisini de sigortalattım."

Alastair ve Rose merdivenleri birlikte oldukça garip bir şekilde çıktılar; Alastair dizüstü bilgisayarını odasından almaya, Rose da yatak odasının yanındaki ofisine gittiğini fark etti. Merdivenlerde onun arkasından yürürken, mükemmel kıvrımlı poposuna bakmamak için elinden geleni yaptı. Terbiyeli ol, dedi kendi kendine sıkıca. O senin patronun ve senden çok daha yaşlı olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile! On iki yaşında bir kızı var! Yine de otuzlu yaşların başında görünmüyordu.

Zihnini böyle saçma düşüncelerden kurtarmak için başını salladı. Merdivenlerin tepesine ulaştılar ve

ayrı yollardan. Rose, Alastair ofisine girerken ona el sallarken buldu kendini ve bir kez daha kızardı. Bunu neden yapmıştı? Bu adamın yanında yüzü hiç normal rengine dönecek miydi?

* * *

Rose dizüstü bilgisayarını kütüphaneye kurdu ve Wi-Fi'ye sorunsuz bir şekilde giriş yaptı. Hiç şüphesiz burası şimdiye kadar çalıştığı en güzel yerdi ve eski kitapların ve mobilya cilasının kokusu çok rahatlatıcıydı. Tamamladığı ilk iş, Mairi'ye e-posta göndererek temas kurmak ve ne kadar parası olduğuna dair bir fikir edinmek oldu. Telefonu çaldığında yerel mekânları araştırmaya başlamıştı.

"Merhaba," dedi telefona cevap verirken.

"Merhaba Rose, ben Mairi. Her şeyi e-postaya dökmek yerine seni aramanın daha kolay olacağını düşündüm. Yine de sana bütçeyi gönderdim. İstedğin gibi bölebilirsin. Oldukça cömert ve senin için bir kredi kartı da ayarladım. Her neyse, yolculuğunuz nasıldı? Edinburgh orada geçirdiğiniz beş dakika içinde üzerinizde nasıl bir etki bıraktı?" Mairi güldü.

"Çok güzel görünüyordu. Umarım buradayken etrafa bakma şansım olur."

"Size etrafı gezdirmeyi teklif ederdim ama Alastair size söyledi mi bilmiyorum, birkaç ay önce bir bebeğim oldu ve şehirde bütün bir gün geçirmek açıkçası pek mümkün değil."

"Bana söyledi, tebrikler!" Rose söyledi.

"Teşekkür ederim, çok tatlısın. Rory harika biri ama kesinlikle ele avuca sığmıyor ve ben de tam zamanlı olmasam ve Alastair kesinlikle harika biri olsa işe geri dönmenin üstesinden gelmeye çalışıyorum."

"Bu tamamen anlaşılabilir bir durum."

Mairi bir kahkaha daha atarak, "Şu ana kadar bir etkinlik organizatörü tutmayı unuttuğuna hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Biliyorum, son dakikadan bahsediyoruz!"

"Mekan bulabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Umarım öyledir," dedi Rose. Alastair'in etkinliklerini düzenlemesi için bir yer ayarlayamazsa ne olacaktı? Kendini işsiz mi bulacaktı? Muhtemelen sözleşmesinde, kendisinden istenenleri yerine getiremezse, kulağından tutulup Londra'ya giden bir trene bindirileceğine dair bir bölüm vardı. Neyse ki Elsa kostümünü geri vermemişti.

. . .

* * *

Rose'un midesi guruldadı ve telefonundan saati kontrol etti. Saat neredeyse öğleden sonra birdi ve bir mekân bulmaya yaklaşamamıştı. Şüphelendiği gibi her yer aylar öncesinden dolmuştu, gerçekten doğru olmadığını düşündüğü yerler bile. Artık varilin dibini kazıyordu.

Bayan Reed çok tatlı bir şekilde düzenli kahve ve su bardaklarıyla Rose'u susuz ve kafeinsiz bırakmıyordu ve Rose'a öğle yemeğinin saat birde mutfakta olacağını söylemişti. Vakit geldiğinde Rose ayağa kalktı ve uzun süre oturmaktan kaskatı kesilmiş olan küçük bedenini gerdi.

Kütüphanenin koridora açılan kapısını açar açmaz Bayan Reed'in pişirdiği şeyin kokusu Rose'un burun deliklerine çarptı ve hevesle mutfığa kadar takip etti. Bayan Reed yeni pişmiş ekşi mayaya benzeyen büyük, yuvarlak bir somunu dilimliyordu.

"Merhaba canım. Çorbayı benim için karıştırıp, tutup tutmadığını kontrol eder misin?"

"Tabii ki - harika kokuyor."

"Sadece pırasa ve patates. Bunun için doğru bir gün gibi görünüyor."

Bayan Reed ekmeği kesmeyi bitirdi ve bir tabağa koydu.

"Kaseleri alabilir miyim?"

"Teşekkür , solunuzdaki ikinci dolap."

Rose onları aldı ve Bayan Reed kepçeyle servis yapmaya başladı.

"Yukarı çıkıp Bay Duncan'a öğle yemeğinin hazır olduğunu söyler misiniz?"

"Elbette, bir dakika içinde döneceğim." Rose merdivenlerden koşarak çıktı ve Alastair'in kapısını çaldı.

"İçeri gel!" diye seslendi ve Rose kafasını kapıdan uzattı.

"Bayan Reed öğle yemeği vaktinin geldiğini söylüyor."

Ayağa kalktı. "O zaman acele etsem iyi olur. Onu bekletmek iyi olmaz."

Bu kocaman iş adamının, gerçek bir laird'in, çorbanın soğumasına izin vererek hizmetçisini kızdırmamak için acele etmesinde oldukça tatlı bir şey vardı.

Merdivenlerden birlikte inip mutfağa geri döndüler ve Bayan Reed ile birlikte yemek için oturdular.

"Mekan bulabildiniz mi?" Alastair sordu.

"Henüz değil ama seçeneklerim tamamen tükenmiş değil." Rose teknik olarak yalan söylemiyordu; henüz denemediği bir yer mutlaka vardı. "Bu çorba gerçekten çok güzel, Bayan Reed," diye ekledi, konuşmanın seyrini değiştirmeyi umarak.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Reed.

Arka kapıdan bir ses geldi ve Bayan Reid içini çekti.

"Houdini," diye açıkladı Alastair. "Houdini'yi pek sevmiyor. yağmur."

Keçi tekrar kapıyı çaldı ve Bayan Reid kalkıp arka kapıyı biraz açtı. Houdini mutlu bir şekilde meledi.

"Sen bir keçisin," dedi Bayan Reid kararlı bir şekilde. "Ve eğer ıslanmaktan hoşlanmıyorsan, barınağına git." Başını iki yana salladı. "Orada bir dakika bekle."

Kapıyı tekrar kapattı ve kilere doğru yürüdü, elinde büyük bir havuçla geri döndü. Kapıyı tekrar açtı ve onu hâlâ bekleyen keçiye verdi.

"Artık gidebilirsin," dedi.

Houdini mutlu bir şekilde meledi ve .

Sanki bir işaretmiş gibi, mutfak cep telefonu çaldı. Bayan Reed açtı. "Alo, Isla, her şey yolunda mı? Evet, yağmur yağdığını biliyorum. Evet, o iyi. Az önce onu gördüm. Evet, yeterince samanı var mı diye kontrol edeceğim. Sonra görüşürüz." Bayan Reed bir kez daha iç çekerek görüşmeyi sonlandırdı. "Bu çocuk bizi parmağında ."

Alastair omuz silkti. "Arka kapıya dilenmeye geldiğinde geçisini havuçla besleyen sensin."

Bayan Reed mırıldandı ama ona karşı çıkmadı.

Alastair yemeğini bitirdikten sonra Edinburgh'daki bazı iş görüşmeleri için ayrıldı ve Rose, itirazlarına rağmen Bayan Reed'in ortalığı toplamasına yardım etti.

Rose, "Burası senin sorumlu olman için büyük bir ev," diye yorum yaptı.

"Temizlik için gelen bazı kızlarımız var. Artık burada sadece Bay Duncan ve Isla var. Bay Duncan, annesi ve babasının eskiden yaptığı gibi eğlendirmiyor. Eskiden en harika Noel partilerini düzenlerlerdi."

"Öyle mi?" Rose, Alastair'in bir karısı olmadığının doğrulanmasına vücudunun verdiği tepkiyi görmezden gelmeye çalıştı.

"Kesinlikle, ev ıslık çok güzel görünürdü. Ve konuklar çok göz alıcıydı ..."

Rose donakaldı, kafasında aniden bir plan belirdi. "Aman Tanrım, teşekkür ederim!" dedi ve Bayan Reed'i şaşırtarak ona sarıldı. "Bana harika bir fikir verdiniz."

Bölüm 5

Isla okuldan eve döndüğünde Rose'un planları güzel bir şekilde bir araya geliyordu. Bu kadar geç bir zamanda istediği şeyi organize etmek hâlâ kolay değildi ama iki mekân bulma ihtiyacını denklemden çıkarmak işleri kesinlikle kolaylaştırmıştı.

Isla yardım etmek için yapabileceği bir şey olduğu umuduyla doğruca onu bulmaya geldi. Rose gülümseyerek, "Şu anda değil ama belki kısa bir süre sonra," dedi. Hâlâ telefon görüşmeleri yapmak ve e-posta göndermekle meşguldü. "Yapacak ödevin var mı?"

"Biraz," diye itiraf etti Isla.

Rose, "Yanıma kurulmak ve onu yoldan çekmek ister misin?" diye sordu. "Bir sürü yer var. bittiğinde, alt katta dolaşıp hangi süslemeleri sipariş etmem gerektiğine karar vermeme yardım edebilirsiniz."

"Tamam," dedi Isla mutlu bir şekilde. Çantasını masanın üzerine koydu ve kitaplarını çıkarmaya başladı.

* * *

"Isla'nın nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu Bayan Reed, birkaç dakika sonra kütüphane kapısından kafasını uzatarak. "Oh, işte buradasın!" dedi kızı görünce. "Atıştırmalıklarınızı buraya getirmemi ister misiniz?"

"Evet, lütfen, Bayan Reed," dedi Isla.

Birkaç dakika sonra Bayan Reed, Isla için meyve suyu, Rose için kafeinsiz kahve ve eve gitmeden önce biraz ev yapımı kraker ile yeniden ortaya çıktı. Muhtemelen kreplerin kokusuyla köpekler masanın altına yerleşti.

Saat beşte Alastair kütüphanenin kapısında belirdi.

"Mekânlarla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu odaya girerken. "Isla, burada ne işin var?" Adamın yüzüne garip bir ifade yerleşti.

"Ev ödevim," diye yanıtladı.

"Bana ödevini gerçekten de en az iki saat öncesinden şikâyet etmeden yaptığını mı söylüyorsun?" diye sordu Alastair, inanmadığı belliydi.

"Evet! Okuldan eve gelir gelmez başladım. Neredeyse bitirdim. Rose matematikte çok iyidir."

"Rose çalışmaya çalışıyor."

"Sorun değil, gerçekten," dedi Rose, "Isla'nın arkadaşlığından hoşlanıyorum. Beni rahatsız etmiyor. Matematik sadece birkaç dakika sürdü."

"Eğer eminsen," diye kontrol etti Alastair, kararsızca. "Ama Isla, eğer Rose senden gitmeni isterse, bunu tartışmadan yap, tamam mı?"

Isla gözlerini hafifçe devirerek, "Tamam baba," diye onayladı.

Alastair gitti ve Rose ile Isla kendi görevlerine geri döndüler.

Isla on beş dakika sonra, "İşim bitti," diye açıkladı.

"Harika," dedi Rose, "çünkü sanırım ben de öyleyim. Hâlâ bu koca evi nasıl dekore edeceğime dair beyin fırtınası yapmama yardım etmek istiyor musun?"

"Elbette." Isla çok heyecanlı görünüyordu.

Çift, köpeklerinin eşliğinde koridora çıktı. Rose, "Burada kocaman bir Noel ağacı olmasının harika olacağını düşündüm, böylece insanlar eve girdiklerinde ilk gördükleri şey bu olur," dedi.

"Bu harika bir fikir!" Isla bir kulaktan diğerine sırttı. "Neredeyse tavana değecek kadar büyük bir tane alabilir miyiz?"

"Elbette..." Rose güldü. "Ama nasıl bir renk düzeni ve tema seçeceğimize karar vermemiz gerekiyor. Ben bir kış harikalar diyarı düşünüyorum, dışarıdaki pek çok şeyi içeriye taşıyacağız. Ağacın üzerinde beyaz ışıklar olabilir, beyaz olmayan sıcak ışıklar ve alt kattaki yeşilliklerin arasına serpiştirilmiş daha pek çok ışık."

"Kulağa harika geliyor! Tüm o beyaz ve yeşillerle çok şık görünecek!"

Rose, Isla'nın heyecanına bir kez daha gülerek, "Amaç da bu," dedi.

Ne yapabileceklerini planlayarak büyük şömineli ve şömineli salona doğru ilerlediler. Etrafta çok sayıda berjer koltuk ve yan sehpa vardı ve köşede davetkâr bir şekilde kuyruklu bir piyano duruyordu. Sırada rahat, yıpranmış kanepeler, daha küçük bir şömine ve tek televizyonla dolu daha rahat oturma odası vardı. Bu odanın duvarlarını aile fotoğrafları kaplıyordu.

"Bir sürü peri ışığına ihtiyacımız olacak," diye gözlemledi Rose.

"Ne kadar çok o kadar iyi!" Isla ilan etti.

"Sen değil hala Çalışıyorum, vardır Sen?"

Alastair odaya girerek sordu. "Saat altı ve yemek neredeyse hazır."

Rose, "Süslemeleri sipariş etmeye başlamadan önce Isla'dan bazı fikirler almak istedim," diye açıkladı.

"Pekala, gelin ve şimdi yiyin. Bayan Reed bize tavuk yahnisi ve patates püresi bıraktı."

"Sanırım burada işimiz bitmek üzere, sence de öyle değil mi Isla?" "Sanırım öyle," dedi Isla başını sallayarak.

"Ben servis yaparken neden okul eşyalarını odana götürmüyorsun?" Alastair önerdi.

"Tamam, baba." Isla kütüphaneye geri döndü.

"Yine bizimle yemenin sakıncası var mı?" Alastair, kızı kulak kesildikten sonra Rose'a sordu. "Eğer istemiyorsan, sorun değil. Yemeğini kütüphaneye ya da başka bir yere götürebilirsin."

"Teşekkür ederim, ama sizinle birlikte yemek yemek çok hoş olurdu." Rose yeni patronunun bu kadar istekli olması karşısında gülümsememeye çalıştı.

Bayan Reed'in onlar için hazırladığı yiyecekleri servis ettikleri mutfağa kadar onu takip etti ve Isla da onlara katıldı.

Yemeklerini yerlerken Isla ikisine de okuldaki günüyle ilgili bilgi verdi. Houdini şansını bir kez daha arka kapıda denedi ve Isla'dan bir elma ile ödüllendirildi.

İşlerini bitirdikten sonra Isla banyo yapmak için yukarı çıktı ve Rose da Alastair'in ortalığı toplamasına yardım etti.

"Sorabilir miyim - mekan bulma şansınız var mı?" Alastair bulaşık makinesini dolduruyordu.

"Sayılır," dedi Rose, önermek üzere olduğu şey konusunda aniden gerilmişti. "Bayan Reed daha önce bana gerçekten iyi bir fikir verdi. Annenle babanın eskiden nasıl muhteşem Noel partileri verdiğinden bahsediyordu, ben de partileri burada verebileceğimizi düşündüm. . ."

"Burada mı?" diye tekrarladı Alastair yavaşça, bir tabağı yıkarken kaşları çatılmıştı.

"Evet. Daha az resmi bir partiyi evde düzenleyebiliriz. Sadece bazı mobilyaların yerini değiştirmemiz gerekiyor ve Bayan Reed tavan arasında fazladan masa ve sandalyeler olduğunu söylüyor. Davet etmek istediğiniz kişi sayısı için yeterince yer olacaktır. Ayrıca, zaten dekore edilmiş olacağından, farklı bir mekanı dekore etme masrafı da olmayacaktır. Daha resmi, siyah kravatlı parti de burada ama bahçede yapılacak. Devasa bir çadır kiraladım ve sonrasında oturmalı bir akşam yemeği ve dans olacak. Seçim çerçevesi şirketi ısıtıcı da temin ediyor, böylece insanların üşümesi gibi bir sorun yaşanmayacak."

"Rose, Noel partilerini evimde düzenlemememin bir nedeni var," dedi Alastair. "Ben çok özel bir insanım ve burada bir sürü sarhoş insanın ortalığı dağıtmasını ve eşyalara zarar vermesini istemiyorum. Bunu değiştirmek zorundasınız."

Rose'un kalbi sıkıştı. Alastair'in bir çözüm bulmayı başardığı için memnun olacağını düşünmüştü. Alastair'in istemediği için ailesinin geleneklerini devam ettirmediğini düşünmediğini söylemek yanlış olmazdı.

"Başka bir yer yok," diye açıkladı, artık temizlenmiş olan masayı silerken. "Saatlerce her yeri aradım ama her yer dolu. Resmi davet evde bile olmayacak, ön bahçede olacak. İstersen bir süre sonra kaçıp çalışma odana saklanabilirsin, kimsenin haberi olmaz."

Bu küçük bir gülümsemeye yol açtı.

"Her neyse," diye devam etti Rose, "alışanlarınızın ne kadar ılgınlaşacağını hayal ediyorsunuz?"

Alastair başını salladı. "Haklısın, onlar iyi insanlar."

"Ve sanırım patronlarıyla başlarının derde girmesinden korktukları için eve erken gitmeden önce bir vol-au-vent atıştırmaktan fazlasını yapamayacaklar."

"Peki..." Alastair isteksiz bir i çekişle de olsa kabul etti. Gözlerinde hâlâ tedirginlik vardı.

"Teşekkür ederim! Etkinlikler çok sorunsuz geçecek ve sabah ilk iş olarak bir temizlik ekibi göndereceğim. Parti sonrasında her yer eskisinden daha iyi görünecek."

Alastair başını sallayarak ve ellerini bir kurulama bezine kurulayarak, "Bunu sana bırakıyorum," dedi.

Teknik olarak kabul ediyordu ama Rose onun hâlâ mutlu olmadığını biliyordu ve randevuları gözden geçirip önerdiği randevuları kabul etmesini sağlarken kendini kötü hissediyordu. Başka bir seçenek olsaydı ona yönelirdi ama yoktu. Sadece Alastair için işleri olabildiğince acısız hale getirdiğinden emin olması gerekiyordu.

Bölüm 6

Rose ertesi sabah dokuzda bilgisayarının başına dönmüş, süsleme siparişlerini veriyor ve kendisinin alması gereken şeyler için alışveriş listeleri hazırlıyordu. Biri koridor için, ikisi de ön kapının iki yanına konmak üzere üç Noel ağacı siparişi verdi. Ayrıca evin dışını ışıklandırması için de bir şirketle anlaştı ve bu şirket birkaç saat içinde gelebilecekti. Şans onun yanındaymış gibi görünüyordu.

Artık tarihleri ve mekânı bildiğine göre, davetiyeleri hazırlaması gerekiyordu. Alastair için çalışanlara yönelik tüm davetiyeler e-posta yoluyla gönderilecekti ancak daha resmi bir etkinlik için mümkün olan en kısa sürede gönderilmek üzere basılı davetiyeler tasarladı ve sipariş etti.

Noel ışıkları için gelenler geldiğinde çalışmaya ara verdi ve onları karşılamak ve ne istediğini anladıklarından emin olmak için dışarı çıktı - evin önünü, kapıyı ve pencereleri çevreleyen beyaz ışıklar.

Alastair'i bütün gün görmemişti; Bayan Reed öğle yemeğini bile ona götürmüştü ama Alastair saat ikiyi biraz geçe kütüphane kapısından kafasını uzattı.

"Hey, sadece ihtiyacın olan her şeyin olup olmadığını kontrol etmek istedim." dedi.

Rose, "Sanırım böyle iyiyim, teşekkür ," diye cevap verdi.

"İkinci etkinliğe davet etmemiz gerektiğini düşündüğüm kişilerin listesini aldınız mı?" Odaya girdi ve masanın karşı tarafına oturdu. Rose'un aklına, gerçekten gerilirse muhtemelen ayağıyla ona ulaşabileceği gibi tuhaf bir düşünce geldi. Başını salladı ve içten içe kendini azarladı.

"Yaptım ve Mairi bana birkaç tane daha gönderdi."

"Harika. Bu arada, bir erkek arkadaşınızı ya da kız arkadaşınızı davet edebilirsiniz. Yani, sen

evli olabilir. Her neyse, davet etmek istediğiniz biri varsa fazladan bir yer ayırtın."

Rose onun bu beceriksizliği karşısında gülümsemekten kendini alamadı. "Evli değilim ve bir erkek ya da kız arkadaşım ya da davet etmek istediğim biri yok. Ama teklifiniz için teşekkür ederim."

"Eğer eminseniz ..."

"Öyleyim," diye yanıtladı Rose, yanaklarının kızardığını hissederek. "Birini getirecek misin? . um, birini getirecek misin?"

"Hayır," diye sert bir yanıt geldi. Rose, o zaman muhtemelen bekâr olduğunu fark etti. Bu bilginin midesine yaptığı etkiyi görmezden gelmeyi tercih etti.

"Ailenin kalmaya geldiği zamanki planları konuşmak için birkaç dakikan var mı?" diye sordu, aklını tekrar işe vererek.

"Kesinlikle."

"Harika," diye yanıtladı Rose. "Yani kız kardeşin, kocası, altı yaşındaki ikiz oğulları ve teyzen mi geliyor?" Isla'nın annesinin, her kimse, Alastair'le birlikte yaşamadığı ya da söyleyebildiği kadarıyla Isla'nın hayatında hiç yer almadığı sonucuna varmıştı ama Noel'de onlara katılıp katılmayacağını ya da Isla'nın okul tatilinin en azından bir kısmını annesiyle geçirip geçirmeyeceğini doğrudan sormak kabalık gibi görünüyordu. Belki de ölmüştür, diye düşündü Rose dehşetle. Düşüncelerine ihanet etmesini engellemek için yüzünü hızla yeniden düzenledi.

"Doğru," diye onayladı Alastair.

"Peki bilmem gereken başka düzenlemeler yok mu?" Rose dikkatle sordu.

Alastair ona tuhaf bir bakış attı. "Aklıma gelen bir şey yok."

Rose hızla devam etti, "Ayrıca bilmem gereken herhangi bir geleneğiniz var mı, rezervasyon yaptırmam gereken şeyler var mı diye merak ediyordum. Bazı fikirlerim var ama hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

"Pek sayılmaz. Genellikle Noel arifesinde Manchester'daki kız kardeşimin evine gideriz ve yirmi yedisinde geri döneriz. Yani, sadece normal Noel yemek ve

oyun oynamayı. Isla kuzenleriyle Noel filmleri izlemeyi çok seviyor. Kız kardeşim genellikle Noel yemeğinden sonra sessiz sinema oynamakta ısrar eder - ki bu her zaman hindidir, ancak Bayan Reed Noel'de burada olmayacağı ve Noel yemeği pişirmeye çalışırsam büyük olasılıkla evi yakacağım için bu yıl muhtemelen paket servis alacağız."

Rose, Noel günü paket servis yapmanın kulağa ne kadar korkunç geldiği konusunda yorum yapmaktan kaçındı.

"Fiona birkaç kez pandomim için bilet ayırttı. Helena Teyze buna gelmeyi kesinlikle reddedecek ama çocuklar eğlenecek. Bence hepsi bu kadar."

"Tamam, teşekkürler," dedi Rose. "Bazı fikirlerle sana geri döneceğim."

"Eminim neye karar verirsiniz verin harika olacaktır," dedi Alastair. "Anlamış olabileceğiniz gibi, bu Noel işlerinde pek iyi değilim..."

"Beni bu yüzden işe aldınız." Rose küçük bir selam verdi. "Size ikinci etkinlik için önerilen menüyü göstereyim. . ."

Cep telefonu çaldı. Telefonu açarken Alastair'e "Ah, pardon," diye mırıldandı. "Alo? . . . Evet, ben Rose. Ah... Evet, tamamen anlıyorum, sadece daha erken gelmelerini istemiştim. Sizi daha sonra arayabilir miyim?"

İç çekerek konuşmayı sonlandırdı.

"Noel ağaçlarını sipariş ettiğim çiftlikte. Bu akşam getirmeleri gerekiyordu ama teslimatları yapan adam belini incitmiş ve şimdi ne zaman gelebileceklerini bilmiyorlar. Onları yarın süsleyebilmek istiyordum."

"Ne kadar uzaktalar?"

"Sanırım arabayla yaklaşık on beş dakika sürüyor..."

"Onlara telefon et ve yolda olduğumuzu söyle. İkimiz birlikte onları Land Rover'ımın arkasına bağlayabiliriz. Neden birden fazla ağaca ihtiyacım olduğunu sormayacağım bile. . ."

"Güven bana, yaparsın ve gerçekten iyi görünecekler, ama zamanın olduğundan emin misin?"

"Elbette. Şu ana kadar bütün gün masa başında oturdum, bacaklarımı esnetmek bana iyi gelecek."

Beş dakika sonra Rose, ağaçları gidip kendilerinin alabileceklerini teyit etmek için aramış, paltosunu ve atkısını giymişti. Alastair onu Houdini'yle birlikte ön kapıda bekliyordu.

"Anlaşılan keçi de bizimle geliyor," diye açıkladı Alastair. "Onu burada bırakırsak Bayan Reed'i çıldırtacak."

"Arabada güvende mi?" Rose sordu.

"Evet, Isla'yı okula götürdüğümde arkada bir sandığı var."

"Tamam o zaman, sanırım bir keçiyi Noel ağacı alışverişine götürüyoruz!"

Alastair, ışıkları yerleştiren insanların tuhaf bakışlarına maruz kalan keçiyi kasasına yerleştirdi ve Alastair'in arabasına bindiler.

Yolculuk uzun sürmedi ve Alistair yol boyunca yerel simge yapıları işaret etti.

"Bunu yapmak için işten uzaklaştırılmanın senin için sorun olmayacağına emin misin? Biliyorsun, muhtemelen kendi başıma halledebilirdim..." Rose söyledi.

Alastair küçük bir kahkaha attı. "Sorun değil, zaten bir molaya ihtiyacım vardı. Ayrıca, 1.80 boyunda bir hiçsin - sanırım benim de orada olmam en iyisi."

"Haklısın," diye itiraf etti, ana yoldan sapıp Noel ağacı çiftliğine giden tabelaların olduğu bir yola girdiklerinde.

"Burası gerçekten güzel görünüyor," diye yorumladı

Alastair. "Sanırım buraya daha önce hiç gelmediniz?"

"Hayır, genelde Noel ağacıyla hiç uğraşmayız." Rose

sessizce, "Ah, doğru," dedi. Kim en azından bir

Çocukları için küçük bir Noel ağacı mı?

Noel ağacı çiftliğinin ofisi olarak kullanılan kulübenin önünde durdular ve Alastair Houdini'ye arabada kalacağını kesin bir dille söyledi. Keçi

Huysuzca meledi ama kaderine razı olmuş gibi göründü, döndü ve iç çekerek uzandı.

Alastair ve Rose arabadan indiklerinde onlu yaşlarının sonlarında bir çocuk tarafından karşılandılar.

Rose kim olduklarını açıkladı.

"Rahatsızlık için gerçekten üzgünüm," dedi çocuk. "Şuradaki önceden kesilmiş olanlardan seçebilir ya da sağdaki otlaktan kendiniz kesebilirsiniz," diye talimat verdi.

Alastair Rose'a baktı. "Neden bu ağaçları kendimiz kesmek isteyeceğiniz hissine kapılıyorum?"

"Dürüst olmak gerekirse, kesme işini esas olarak sen yapacaksın, ama evet..." Rose itiraf etti. "Bunu daha önce hiç yapmadım ve bu fırsatı kaçırmak utanç verici olur."

"Peki," dedi Alastair küçük bir homurtuyla.

Teklif edilen bahçe eldivenlerini ve demir testeresini kabul ettiler ve Noel ağacı padokuna doğru yürüdüler. Hafta ortası ve henüz Aralık ayının başları olduğu için çiftliği ziyaret eden başka kimse yoktu.

"Oldukça büyük bir taneye ihtiyacımız var," dedi Rose, ağaçların arasında dolaşırken, "Ve sonra birkaç tane daha küçük olana . . ."

Alastair'in kendi kendine, "Kendimi neye bulaştırdım ben?" diye mırıldandığını duydu.

Rose sırtarak, "Büyülü bir Noel," diye karşılık verdi.

"Tüm bunları Land Rover'a tam olarak nasıl sığdıracağız?"

"Bu şey çok büyük ve ağaçlar ağlarla örülmüş olacak.

. Koltukları indirirsek en azından küçüklerden biri içeri girebilir ..."

"Tamam, bu muhtemelen işe yarar," diye itiraf etti Alastair.

Büyük ağacı bulmak kolaydı ve Rose'un sadece birkaç dakikasını aldı.

"Bundan memnun emin misin? Çok büyük," diye yorum yaptı Alastair.

"Bu iyi bir şey. Giriş holünüzde çok yüksek bir tavan var. Tabii daha küçük bir

bir tane?"

Alastair ciddiyetle, "Senin kararına tamamen güveniyorum," dedi.

"Bu o zaman."

Alastair eğildi ve ağacı kesmeye başladı. Rose baktığını fark edince başını çevirdi. Adamın kol kaslarının ne kadar büyük olduğunu merak etti. . .

İlk ağacı arabaya kadar taşıdılar; Rose üst kısmı taşırken Alastair ağırlığın çoğunu almakta ısrar etti.

Ağaç çocuk tarafından ağla örölüp arabanın tavanına yerleştirildikten sonra, diğer iki ağacı seçmek için padoka geri döndüler. Bu daha zor bir işti. Rose, ön kapıyı çerçeveleyebilmeleri için ağaçların aynı boy ve şekilde olmasını istiyordu.

"Sabaha kadar hala seçim yapmadıysanız, herhangi bir yerin bize burada kahvaltı getireceğini düşünüyor musunuz?" Alastair yirmi dakika sonra yorum yaptı.

"Evinin Noel için mükemmel görünmesini istemiyor musun?" Rose sordu.

Alastair, "Noel'in bitmesini ve evimin normale dönmesini dört gözle bekliyorum," diye itiraf etti.

Rose anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Doğruyu söylemek gerekirse, ben de artık Noel'in en büyük hayranı değilim," diye itiraf etti. "Yani, tam bir Cimri falan değilim, bence çocuklar için güzel bir şey, ama normal hayat devam ettiğinde de mutlu olacağım."

Ama öyle mi, diye merak etti Rose. Evet, Noel'i iple çekmiyordu ama işinden ve bir başkası için Noel'i organize etmekten keyif alıyordu ve Noel geldiğinde Londra'ya dönüp hayatında ne yapacağına karar vermeye çalışacaktı.

Alastair, "Başkaları için kutlamalar düzenleyip kendiniz için bunu yapmamak garip olmalı," diye cevap verdi.

"Dürüst olmak gerekirse, bu yıl Noel için hiçbir şey yapmayı planlamıyordum. Noel'in yaratacağı tek etki

dükkândaki işimin sona erecek olmasıydı." "Ve tacını ve elbiseni iade etmek zorunda kalacaktın?"

"Aynen öyle. Eminim bunun ne kadar zor olacağını tahmin edebiliyorsundur." Rose kuru bir sesle. "Tamam, bu ağaç ve şurada köşede gördüğümüz ağaç," diye açıkladı.

"Emin misiniz?"

"Olumlu. Onları keselim ve geri dönelim. Burası buz gibi."

* * *

Rose ve Alastair ağaçlar hâlâ yerindeyken eve vardıklarında dış ışıkların hâlâ takılmakta olduğunu gördüler. Alastair ağaçları arabadan indirdikten sonra içeri girerken Rose işçilerle konuşmak için durdu. Rose onun yetişmesi gereken işleri olduğu izlenimine kapıldı.

İşçilerin mutlu olup olmadığını kontrol ettikten ve onlara biraz daha sıcak içecek ikram ettikten sonra, Bayan Reed'in onlara çoktan hazırlamış fark eden Rose, işine devam etmek üzere kütüphaneye döndü.

* * *

Rose, Alastair'in çalışanlarına e-posta davetiyelerini gönderirken Isla okuldan eve geldi. Davetiyeleri kişiselleştirmek istemişti, bu yüzden biraz zaman alıyordu.

"Dışarıdaki Noel ağaçları mı?" Isla doğruca kütüphaneye girerek sordu.

"Evet, onlar. Çiftlik onları teslim edemedi, bu yüzden baban ve ben bu öğleden sonra onları almaya gittik."

"Noel ağaçlarını almak için beni beklemediğine inanamıyorum!" Isla feryat etti.

"Üzgünüm, gelededik. Noel ağacı çiftliği sadece kararana kadar açık kalıyor, yani siz eve geldiğinizde çok geç olacaktı."

"Beni okuldan erken alabilirdin!" diye önerdi Isla. Rose ona bu fikir hakkında tam olarak ne düşündüğünü ifade eden bir bakış attı.

"Yarın okuldan sonra seninle birlikte süslemek için büyük ağacı saklayacağım, buna ne dersin?"

"Tamam," diye kabul etti Isla. "Yıldızı tepeye ben koyduğum sürece sorun yok."

"Anlaştık."

Isla bir kez daha ödevini yapmak için Roseun yanına yerleşti.

* * *

Alastair biraz sonra kızına merhaba demek için içeri girdi.

"Isla, odanızda mükemmel bir çalışma masanız var." "O sorun değil," dedi Rose.

"Burada olmayı seviyorum. Ve yıllardır yapmamı istediğin gibi nihayet okuldan sonra ödevlerimi yaptığım için mutlu olmalısın," diye karşılık verdi Isla.

"Tamam, peki." Alastair ellerini havaya kaldırdı. "Ama çalışmayı bırakmalısın Rose. Dün gece geç bitirdiniz."

"Yakında bitireceğim, sadece tüm bu e-postaları göndermek istiyorum."

"Tamam," dedi Alastair. "Tüm sıkı çalışmanız için teşekkürler."

"Noel ağaçlarını toplamama yardım ettiğin için de teşekkür ederim. Harika görünecekler."

Alastair gülümseyerek, "Bunun için sözüne güveniyorum," dedi. "Isla'ya ne yapıldığını göstermek için bir dakikan var mı?

bugün?" Rose sordu. Isla'nın gözlerinin merakla parladığını fark etti.

"Elbette." Alastair gülümsedi.

Dışarı çıktılar, köpekler de onları izledi ve evin önünde durdular. Rose, Isla'ya düğmenin yerini gösterdi ve çocuk düğmeye basıp binayı kaplayan ışıkları yakarken nefes nefese kaldı.

"Vay canına!" dedi Isla. "Muhteşem görünüyor."

Rose da aynı fikirdeydi. Işıklar gri granit evi aydınlatıyor, sade ve davetkâr görünmesini sağlıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Alastair'e.

"Çok şenlikli," diye cevap verdi omuz silkerek.

"Hadi ama baba! Bu kadar huysuz olma!" diye çıkıştı Isla. Alastair güldü. "Bu yok bak Güzel. Teşekkürler organize ettiğin için teşekkürler Rose."

Isla onu kucağına çekerken Rose, "Benim için bir zevkti," dedi.

* * *

Isla ertesi gün öğleden sonra eve döndüğünde ağaçları nihayet süslemeye hazır bulduğu için heyecandan neredeyse zıplıyordu.

"Çok güzel görünüyorlar!" diye haykırdı. "Salondaki kocaman! Şimdi başlayabilir miyiz?"

"Önce ödevini yapman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Sadece biraz kaldı çünkü öğle yemeğinde biraz yaptım. Akşam yemeğinden sonra bitirebilirim."

Rose, "Eğer baban için sorun yoksa, o zaman şimdi yapabiliriz," dedi.

Isla, Alastair'i kontrol etmek için koşarak yukarı çıktı. Bir dakika sonra geri döndü, kabul ettiği için sevinçliydi.

"Tüm süslemeler bunlar mı?" Isla kütüphanenin köşesindeki çanta ve kutu yığınlarını işaret ederek sordu.

"Evet. Bugün saatlerce alışveriş yaptım! Ama sadece içinde ağaç süsleri olan iki büyük kutu var. Ağır değiller, neden onları koridora çıkarmıyorsun? Işıklar zaten yanıyor - sevgili bahçıvanınız Mac onları daha önce yaptı. Bu e-postayı gönderir göndermez orada olacağım."

* * *

"Vay canına!" dedi Isla, tamamlanmış ağaca bakmak için geri adım atarak. "Çok şık görünüyor!"

Tamamen beyaz tema iyi işledi ve koyu yeşil çam iğneleriyle güzel bir kontrast oluşturdu. Gümüş simli beyaz süsler dalları süsledi ve gümüş bir yıldız ağacın tepesini süsledi.

", değil mi?" diye onayladı Rose. "İyi bir iş çıkardık."

"Babamın görmesini istiyorum," dedi Isla ve hızla yukarı çıktı, bir süre sonra babası da arkasından dönmüştü. Rose, babasının ofisinden uzaklaştırılmasından pek etkilenmiş görünmediğini fark etti.

"Çok büyük değil mi baba?" Isla söyledi.

"Kesinlikle öyle," diye yorumladı Alastair.

"ama, güzel görünüyor!" diye Rose'u ikna etti.

"Öyle," diye itiraf etti Alastair. "Şimdi işime dönebilir miyim lütfen?"

Isla güldü. "Tamam!"

Rose atılmış ambalajları temizlemeye başladı. Bir kısmını gelecek yıl süslemeleri saklamak için saklayacaktı. Büyük olasılıkla ağacı süslemek için burada olmayacaktı. O zamana kadar başka bir işi olacaktı ve Alastair onu tekrar davet etse bile İskoçya'ya gelmek için neredeyse bir ay izin alamayacaktı.

Rose saçmaladığı için kendini azarlarken, "Işıklar dışarıdaki ağaçlara da yerleştirildi," dedi. "Onları açma şerefine nail olmak ister misin? Zamanlayıcıyla çalışacak şekilde ayarlandılar ama ilk çalıştırmayı senin yapmak isteyebileceğini düşündüm."

"Tabii ki !" diye bağırdı Isla. "Houdini'yi getireceğim."

Paltolarını aldılar ve Houdini ile köpekler de Noel ağacının ışıklarının resmi olarak yakılması törenine katıldılar.

"Çok teşekkür ederim Rose," dedi Isla, bir eliyle ona sarılırken diğer eliyle Houdini'yi sıkı sıkı tutuyordu. "Evin Noel havasına bürünmesi ve Noel'i evde geçirmek çok güzel olacak. Fiona Teyze'ye gitmeyi seviyorum ama herkesin burada olması eğlenceli olacak."

"Eminim öyle olur," dedi Rose. "Şimdi sıcağa dönelim ve ben ortalığı toplarken sen de ödevini bitir."

"En azından ortalığı toplamaktan kurtuluyorum, sanırım," diye alaycı bir şekilde mırıldandı Isla içeriye dönerken, peşinden de

hayvanları.

Rose, Isla'nın Noel için her şeyi hazırlarken yaptıklarını beğenmesinden çok memnundu ama bu büyük bir sorumluluktu ve Noel ağaçlarını seçerken Isla'yı yanında getiremeyerek işleri berbat ettiğinden endişelenmeye başlamıştı bile. Bunu düzeltmek için bir şeyler yapması gerekiyordu. Isla hayatında ilk kez evde Noel geçireceği için çok heyecanlıydı - ya Rose her şeyi berbat ederse? Ya Isla'nın Noel'in nasıl geçmesini istediğine dair bir fikri varsa ve Rose her şeyi yanlış anlıyorsa? Şimdiye kadar olanlardan memnun görünüyordu ama Rose, Isla'yı gerçekten dinlediğinden emin olması gerektiğine karar verdi, böylece Isla'nın verdiği ipuçlarını yakalayabilecekti. Ev bir iş etkinliği için fon olarak kullanıldığından, Noel'in her yerinde patlamış gibi değil, belirli bir şekilde görünmesi gerektiğini hissetti, ancak ilk etkinlik bittikten sonra özellikle Isla için kesinlikle bazı yönler ekleyebilirdi.

Bölüm 7

Rose sonraki birkaç gününü evin zemin katını dekore etmekle - müsait olduğunda Isla'nın da yardımıyla - ve iki Noel etkinliğini organize etmekle geçirdi. İlk olan çalışanların etkinliği bir sonraki Cuma günü için planlanmıştı. Bir iyilik isteyebilen Mairi sayesinde yemek şirketi onaylanmıştı. Görünüşe göre şans Rose'un yanındaydı.

Ne yazık ki bu etkinlik için bir DJ bulma konusunda pek başarılı olamamıştı ama bir şarkı listesi hazırlamış ve herkesin hoşuna gideceğini umduğu bir karaoke makinesi kiralamıştı. Alastair'in bu özel habere nasıl tepki vereceğinden tam olarak emin değildi, bu yüzden ona söylemek için doğru anı bekliyordu. O anın partiden önce gelmeyebileceğinden şüpheleniyordu.

İlk etkinlikten önceki Cuma günü, Rose o günkü işini bitirmiş ve odasında çizim yapıyordu - artık ne zaman boş vakti olsa yaptığı bir şeydi bu. Telefonu Alastair'den gelen bir mesajla çaldı: Akşam yemeğini kontrol edebilir misin? Elimden geldiğince çabuk geleceğim. Sadece bir şeyi bitirmeye çalışıyorum.

Sorun değil, Rose geri mesaj attı. Mutfakta, fırında nefis kokulu bir lazanya vardı. Pişmiş görünüyordu, bu yüzden fırını kapattı ve Bayan Reed'in yaptığı salatayı buzdolabından çıkardı.

Isla'nın yardımıyla masayı hazırladı ve Alastair ortaya çıkmadan önce salata sosunu karıştırdı.

"Bunun için teşekkürler," dedi dalgın bir şekilde kendine bir bardak su doldururken. Bir köpeğin kulaklarının arkasını kaşımak için eğildiğinde dalgın görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Rose lazanyayı fırından çıkarıp masa örtüsünün üzerine koyarken sordu.

Yiyecekleri fark eden Alastair, Rose'dan fırın eldivenlerini aldı. "Üzgünüm, bunu yapmamalıydın. Sen , bırak

servis edeceğim."

Rose oturdu ve Alastair'in kızına servis yapmadan önce kendisine uzattığı yemek tabağını kabul etti.

"Görünüşe göre yarın Londra'ya gitmem gerekiyor," diye açıkladı kendisi için bir porsiyon hazırlarken. "Katılmam gereken bir iş var ama Bayan Reed'in oğulları ziyarete gelecek, dolayısıyla Isla'ya bakacak kimsem yok." Kızına döndü ve "Bu hafta sonu Londra'ya bir geziye ne dersin?" dedi.

"Yarın öğleden sonra hokey maçım var, Pazar günü de Lucy'nin doğum günü için sinema gezisi var, unuttun mu?" Isla'nın gözleri panikle dolmuştu. "Saatlerce trende oturup sonra da sen toplantıdayken beklemek istemiyorum."

"Üzgünüm tatlım ama yarın sabah erkenden Londra'ya gitmem gerekiyor. Akşam Wagamama'ya gidebiliriz ve-"

"Ya da Rose bana göz kulak olabilir," diye araya girdi Isla, Rose'a umutlu bir gülümseme vererek.

"Isla, Rose'un yapması gereken kendi işleri var..."

Isla'nın gülümsemesinin solmaya başladığını gören Rose hemen, "Elbette yapacağım," dedi. "Ben de tam bunu önerecektim."

"Senden bunu yapmanı isteyemem," diye açıkladı Alastair. "Yapmak zorunda değilsin. Ben teklif ediyorum."

Alastair tekrar itiraz etmek için ağzını açtı ama Rose onun sözünü kesti. "Dürüst olmak gerekirse, sorun değil. Hafta sonu için herhangi bir planım yok. Isla'yla takılmayı çok isterim. Eğer arabayı bana bırakırsan, onu hokeye ve sinemaya götürürüm. . ."

"Ve yarınki maçımdan sonra Claire'in Aksesuarları'na gideceğim, böylece Lucy'ye bir hediye alabileceğim. . ."

"Isla . " diye uyardı Alastair.

Rose güldü. "Tabii ki yapabiliriz."

"Rose, çok nazıksın ama senden bu şekilde faydalanmamız mümkün değil."

"Bundan faydalanamazsın. Harika vakit geçireceğiz."

"En azından zaman ayırdığınız için size ödeme yapmayı teklif edebilir miyim?" Alastair dedi ki.

"Teklifin için teşekkürler ama hayır." Para ne kadar kullanışlı olursa olsun, Isla'nın Rose'un kendisiyle vakit geçirmek için para alması gerektiğini düşünmesi fikri hoşuna gitmiyordu. Ve onunla birlikte olmaktan gerçekten keyif alacaktı. Hem Alastair hem de Isla Londra'ya giderse bu kocaman evde başka ne yapabilirdi ki? Elbette çizim yapacaktı ama yine de bunu yapabilecek ve Isla'ya bakabilecekti.

"Bu şimdiye kadarki en iyi hafta sonu olacak!" diye bağırdı Isla.

"Yani beni hiç özlemeyecek misin?" Alastair başını salladı ama yine de gülüyordu.

"Pek sayılmaz baba. Sadece bir gece, değil mi?"

"Evet," diye güvence verdi Alastair. "Pazar günü akşam yemeği için evde olacağım."

"Harika," diye onayladı Isla.

Yemeklerini bitirdiler ve Isla duş almak ve ödevlerini yapmak için ayrıldı.

Alastair masadan kalkarken Rose'a, "Ben temizlerim, sen git ve dinlen," dedi.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Yorgun görünüyorsun," dedi Rose. Gerçekten de öyleydi. Saçları her zamankinden daha dağınıktı ve gözlerinin altında torbalar vardı.

Alastair gülümsedi. "Evet, işler biraz yoğundu," diye itiraf etti. "Bu hafta sonu Isla ile takılmayı dört gözle bekliyordum ama sonra bu ortaya çıktı ..."

"Harika vakit geçireceğiz ve dört gözle beklediği her şeye gidebilecek."

"Gidip tren biletlerimi ve sabah beni alması için bir taksi ayarlasam iyi olacak, çünkü Mairi bugünlük paydos etti." Alastair bir esnemeyi bastırdı.

"Pazar günkü tren saatine bağlı olarak, belki gelip seni istasyondan alabilirim?" Rose teklif etti. Aptalca davrandığının farkındaydı, kendi başının çaresine bakabilecek durumdaydı ve kesinlikle onun telaşına ihtiyacı yoktu.

ama çok yorgun görünüyordu ve ona yardım etmek için bir şeyler yapmak istedi.

"Teşekkürler, ama endişelenme. Taksiye binebilirim. Uzun bir yol ve sanırım Isla'nın doğum günü de ters yönde."

"Tamam, eğer sıkışırsan numaram sende var."

"Bunu takdir ediyorum ve Isla'ya baktığınız için tekrar teşekkür ederim. Yarın erken ayrılmam gerekiyor, o yüzden Pazar günü görüşürüz. Ne zaman döneceğimi bildirmek için mesaj atarım."

"Görüşürüz o zaman," dedi Rose.

* * *

Rose taksinin Alastair için sabah 5'te geldiğini duydu ve bu kadar erken kalkmak zorunda kalmadığı için minnettar oldu. Saat sekizde kendini yataktan attığında Isla'nın yatak odasının kapısı hâlâ kapalıydı, bu yüzden banyoyu kullanmak için olabildiğince sessizce yanından geçip gitti, modası geçmiş sistemin o sabah sıcak su içmesine izin vereceğini umuyordu. Şansı yaver gitmişti, bu da güzel bir gün olacağının kesin bir işaretiydi.

Giyindiğinde Isla'nın kapısı açıldı ve koğuş arkadaşını mutfakta kahvaltı hazırlarken buldu.

"Bayan Reed'in kahvaltıda Coco Pops yemeni onaylayacağından emin değilim," dedi Rose odaya girip uyuyan köpeğin üzerinden geçerek. Masanın üzerinde kendi adının yazılı olduğu bir zarf gördü.

Isla kıkırdadı. "Babam hafta sonları almama izin veriyor. Bayan Reed onları kilerin arkasına saklamaya çalışıyor ama ben her zaman bulmayı başarıyorum. Bir kâse ister misin?"

"Neden olmasın?" dedi Rose. "Onları yıllardır almadım."

Zarfı açtı ve biraz nakit para ile Alastair'den o akşam Isla ve kendisi için bir paket servis almasını isteyen bir not buldu.

"Baban bu akşamki yemek için bize biraz para bıraktı."

"Pizza alabilir miyiz?"

"Kulağa gerçekten iyi bir fikir gibi geliyor. Buraya teslimat yapacaklar mı?"

"Korkarım onu toplamamız gerekiyor." "Sorun değil," dedi Rose.

Isla Rose'a büyük bir kâse mısır gevreği doldurdu ve uzattı. "Merak etme, ben de biraz kızarmış ekmek ve fıstık ezmesi alacağım."

"Bu muhtemelen iyi bir fikir, özellikle de bu öğleden sonraki maçınız için."

Görünüşe göre Houdini'ye arka kapıdan kızarmış ekmek de yedirilmiş ve bu durum Houdini'nin hoşuna gitmiş.

"Kahvaltıdan sonra yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum, sen de gelmek ister misin?" Toparlanırlarken Rose Isla'ya sordu.

"Elbette! Sana etrafı gezdirebilirim ve en sevdiğim tepeye tırmanabiliriz."

Rose aslında evden uzağa giden patika boyunca yapacağı gezintiye tepeye tırmanmanın da dahil olmasını planlamamıştı ama Isla çok heyecanlı görünüyordu.

Rose elinden geldiğince inandırıcı bir şekilde, "Kulağa harika geliyor," dedi.

"Houdini ve köpeklerin de gelmesi gerekecek. Onları evde bırakırsak üzülürler."

"Tamam." Bu gezi her geçen saniye daha da karmaşık bir hal alıyordu.

"Yürüyüş botun ya da ayakkabın var mı? Çok çamurlu olacak."

"Korkarım yapmadım," dedi Rose, bir yanı bunun onu artık resmen yürüyüş olarak adlandırılacak bir gezintiye çıkmaktan kurtaracağını umuyordu. Açıkçası bu düşünce onu dehşete düşürmüştü.

"Merak etme, ayak numaran kaç?" "Dört mü?"

"Ben beş numarayım ama dört numara olan eski ayakkabılarım var.

Gidip onları getireyim."

Isla botları almak için mutlu bir şekilde yukarı koşarken, Rose kendini neyin içine soktuğunu merak ediyordu.

* * *

Yarım saat sonra köpekler ve Houdini tasmalı olarak patika boyunca yola koyuldular, ancak Isla kısa süre sonra onları köpekler ve Houdini için küçük bir yan girişi olan bir tarlaya yönlendirdi.

"Buradan geçmemizin sorun olmayacağından emin misin?" Rose endişeyle sordu. Kızgın bir çiftçinin elinde tüfekte gelip onlara arazisinden çıkmaları için bağırmasını istemiyordu.

"Evet, babam için sakıncası yok. Burada herhangi bir hayvan varsa sadece kenarlardan durmamız gerekiyor."

"Bütün bunların sahibi baban mı?"

"Evet," diye cevapladı Isla omuz silkerek. "Arazi oldukça büyük."

Rose, Londra'dayken yaptığı araştırmalardan Alastair'in mülkünün büyüklüğünün farkındaydı ama bilgisayar ekranında bazı rakamları okumakla, mülkün ne kadar geniş olduğunu görmek çok farklı şeylerdi.

Bazılarında Houdini'nin burnunu havaya dikerek görmezden geldiği keçilerin de bulunduğu tarlaların arasından yürümeye devam ettiler.

Yağmur çiselemeye başlamıştı ama partide bundan belli belirsiz bile olsa rahatsız olan tek kişi Rose gibi görünüyordu. Isla sadece kapüşonunu yukarı kaldırdı ve hayvanlar bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Kısa süre sonra Rose'un pusula noktası olarak kullandığı evi gözden kaybettiler. Kırssalda yürümeye alışık değildi. Londra'da yürürken kullandığı yer işaretleri yapılar ve binalardı ve konumundan tam olarak emin değilse her zaman telefonundaki Google Haritalar'a bakabilirdi. Aslında, diye düşündü, belki bu burada da işe yarayabilirdi . . .

Cebinden gizlice telefonunu çıkardı, böylece eve göre nerede olduklarını ve en önemlisi nasıl geri döneceklerini anlayabilecekti. Ama telefonu kesinlikle çekmiyordu. Kadın

belli belirsiz bir şaşkınlıkla baktı, daha önce hiç tek bir sinyal çubuğu olmadan görmüş müydü?

Kimse onların orada olduğunu bile bilmiyordu. . . Gerçekten de birilerine mesaj atıp, hiçbir hayatta kalma teçhizatı ya da acil durum yiyecekleri olmadan, hatta Tanrı aşkına bir harita bile olmadan ıssızlığın ortasına doğru yola çıktıklarını söylemeliydi! Ve onun sorumlu olması gerekiyordu! Isla şu anda tamamen onun sorumluluğundaydı.

Tamam, belki de aşırı tepki veriyordu, dedi kendi kendine sertçe. Saatine göre sadece yirmi dakikadır yürüyorlardı, ama kesinlikle çok daha uzun gelmişti. Gerekirse adımlarını geri takip edebilirlerdi.

Isla gideceği yerden çok emin görünüyordu ama Rose sormak zorunda hissetti: "Nereye gittiğimizi biliyorsun, değil mi?"

Isla güldü. "Tabii ki biliyorum. Üç yaşımdan beri babamla birlikte buraya geliyorum!"

Rose biraz rahatlamış hissediyordu ama Isla'nın nasıl bu kadar soğukkanlı olabildiğini anlayamıyordu; bütün bu tarlalar birbirine çok benziyordu. Ancak şimdi daha da dikleşiyorlardı ve kalçaları ağrımaya başlamıştı. Neden iki kez gittiği spin dersine devam etmemişti ki?

"İşte sana bahsettiğim tepe bu!" dedi Isla heyecanla. "Eskiden tepede bir kale vardı, çünkü çok yüksekte. Size gerçekten harika bir manzara sunuyor. Babam bana oranın tarihi hakkında her şeyi anlattı. Gerçi pek bir şey hatırlayamıyorum. Yüzlerce yıl önce büyük bir yangın çıkmış ve kale yok olmuş ama yerdeki bazı işaretleri hâlâ görebiliyorsun."

Tırmanmaya devam ettiler. Rose yağmacıların burayı istila etmeden önce neden iki kez düşündüklerini anlayabiliyordu; bunu denemeden önce kesinlikle kardiolarını geliştirmiş olmaları gerekirdi. Gerçi Isla hiç de nefes nefese kalmış gibi görünmüyordu.

"Kalenin etrafında birden fazla duvar vardı," diye açıkladı Isla. "Burası ilkinin olduğu yer."

Rose, Isla'nın işaret ettiği yere baktı ama orada herhangi bir duvar olduğunu gösterecek bir şey seşemedi.

"İşte geldik!" Tepe nihayet düzleşmeye başladığında Isla ağladı. Bir tepenin teknik olarak dağ olabilmesi için ne kadar yüksek olması gerekiyordu?

"Trig noktasına kadar yarışalım!" Isla bağırdı ve hayvanlarla birlikte uzaklara doğru yola koyuldular.

Trig noktası da neyin nesi? Rose onların ardından acı dolu bir koşuyla yola koyulurken içten içe feryat etti. Gruba tepenin zirvesine yerleştirilmiş beton üçgen bir sütunda yetişti. Sütunun tepesi Isla'nın oturabileceği kadar geniş ve düzdü, Houdini de ona katılmak için elinden geleni yapıyordu. Köpekler onu gördüklerinde Rose'a doğru koşullar ve Rose da onların başlarını okşadı.

Etrafına bakmak için bir an durdu. Manzaranın tırmanmaya değdiğinden emin değildi ama oldukça muhteşem olduğunu kabul etmek zorundaydı. Çıplak ağaçları ve çiftlik hayvanlarıyla engebeli manzara sade ama güzeldi. Ve evi tekrar görebiliyordu. O kadar da uzakta değildi, kabul etmek zorundaydı.

"Telefonunuz yanınızda mı?" Isla sordu. "Eve döndüğümüzde bir selfie çekip babama gönderebilir miyiz?"

"Tabii ki yapabiliriz," dedi Rose. "Eğer aşağı atlarsan bütün hayvanları da içine alabiliriz."

Isla sütundan aşağı indi ve Rose ile birlikte hayvanların yanına diz çökerek insanların çeşitli aptal suratlar takındığı, hayvanların ise oldukça şaşkın görüldüğü birkaç selfie çektiler.

* * *

Dönüş yolu yukarıdan daha kolaydı ve Rose artık yönünü bulduğu için kendini çok daha mutlu hissediyordu. Yağmurun durmuş olması da yardımcı olmuştu. Yine de üşümüştü ve eve vardıklarında çok memnun olmuştu.

Isla çektikleri selfie'leri g zden geçirdi ve Rose'un babasına g ndermesi için birkaç tane seçti, sonra   le yemeğinden  nce  devlerini yapmak için odasına ıktı. Alastair'in evinde alt katta yalnız olmak h l  biraz garip geliyordu ama d ş nd ğ  kadar değil. Burası sıcak bir yerdi ve orada kendini rahat hissediyordu. Kendine bir kahve yaptı ve eskiz defteri ve kalemıyla oturma odasındaki b y k yumuşak koltuğ  yerleşti. Yağmur yeniden başlayıp pencerelere doğru giderek şiddetlenirken bu m kemmel bir aktivite gibi g r n yordu.

Rose izdiğ  resimde kayboldu ve Isla'nın arkasından geldiğini duymadı.

"Merhaba Rose," dedi ve Rose'un sıçramasına neden oldu. "Ne iziyorsun? Bu bizim evimiz mi? Gerçekten çok g zel!"

Rose eskiz defterini kapatırken, "Evet, ya da bir deneme," dedi. "Ev  devin nasıl gitti?"

"G zel, işim bitti ve açlıktan  l yorum."

"O zaman   le yemeğ  yiyelim." Rose, saati kontrol etti. "Hokey maınız için yola çıkmadan  nce bir saatimiz var."

"Peynirli tost yapabilir miyiz?"

"İyi fikir. Geçen g n dolabın birinde kızarmış sandviç makinesini g rd m."

"Daha sonra d zg nce temizlediğimize emin olsak iyi olur," diye uyardı Isla. "Babam bir kere yapmadı ve Bayan Reed ona çok kızdı."

Rose g ld . "Başımızın belaya girmeyeceğinden emin olacağım."

* * *

İkili   le yemeğ  yedikten sonra Isla maçı için eşyalarını toplarken Rose da ortalığ  topladı.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Rose hokey kıyafetiyle aşağ  indiğinde.

"Sanırım  yle. Biraz gergin hissediyorum."

Rose yanına gitti ve Isla'ya sarıldı. "Sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya alış ve takım arkadaşlarıyla birlikte alış. Tek yapabileceğın bu. Ben seninle olacağım."

Seni kenardan destekliyorum."

Isla küçük bir gülümseme verdi. "Babam için birkaç fotoğraf çekebilir misin?"

"Sorun değil."

"Genelde tüm maçlarıma gelmeye çalışır."

"Umarım bir sonraki maça da gelebilir."

"Umarım çok fazla yağmur yağmaz."

"Ben de." Rose güldü. "Ama bir şemsiye getireceğim, böylece oldukça kuru kalabilirim. İhtiyacın olan her şeyi aldın mı? Su ve atıştırmalık bir şeyler almalı mısınız?"

"Orada bize bunu sağlıyorlar. Tıpkı babam gibi yaygara koparıyorsun!" "Özür dilerim!" diye özür diledi Rose.

Isla omuz silkerek, "Sorun değil, hoşuma gitti," dedi.

Rose, "Houdini'nin bugün evde kalması gerekecek," demeden önce kendini olabildiğince sıkı tuttu.

"Ama beni oynarken görmeye gelmek isteyecek!" diye sızlandı Isla. "Tatlım, bu sabah çok eğlendi, ama ben bir keçiye bakarken seni izlemeyi başaramam. Sonrasında Claire'in Aksesuarları'na gitmek istediğini sanıyordum. Bana keçileri içeri aldıklarını mı söylüyorsun?"

"Arabada kalabilir," diye önerdi Isla.

"Uzun bir süre boyunca çok sıkılacak. Evde çok daha mutlu olacaktır."

Isla ikna olmuş görünmüyordu.

"Barınağında bolca samanla sıcak ve rahat olabilir ve geri döndüğümüzde ona büyük bir telaş vereceğiz."

"Tamam... muhtemelen haklısın," diye mırıldandı Isla. "Hemen gidip onu kontrol edeceğim ve hoşça kal diyeceğim."

"Harika." Aslında bu Rose'un beklediğinden daha kolay olmuştu.

Rose ve Isla Land Rover'a bindiler ve Rose ısıtıcıyı açıp navigasyonu Isla'nın maçının yapılacağı okula yönlendirmesi için programladı.

"Biraz müzik dinleyebilir miyiz?" Isla sordu.

"Elbette." Isla kısa süre sonra hoparlörlerden K-pop çalmaya başladı.

* * *

Isla arabasını park eder etmez koçunu ve takım arkadaşlarını bulmak için koşmaya başlayınca Rose sahaya gitmek için acele etmedi. Maçı sıcacık arabasının konforunda izleyebilmeyi diliyordu ama Isla'nın maçının sahanın hangi bölümünde olacağından emin değildi. En azından yağmur şimdi durulmuştu.

Eldivenlerini ve şapkasını çıkardı ve boynuna büyük mavi bir atkı doladı. Görünüşe göre çoğunlukla annelerden oluşan bir grup ebeveynin toplandığı yere doğru yürüdü. Muhtemelen, iyi bir görüş için durulacak en iyi yeri biliyorlardı.

Kızlar sahada ısınıyorlardı. En uzunlarından biri olduğu için Isla'yı fark etmek kolaydı.

"Merhaba, kiminlesiniz? Sizi daha önce burada gördüğümü sanmıyorum," diye sordu mükemmel saçları ve makyajı olan bir kadın.

"Isla," dedi Rose. "Daha önce onu izlemeye gitmemiştim."

"Oh, merhaba! Ben Sarah, Lucy'nin annesiyim. Isla bana geliyor.

yarın kızımın doğum günü gezisi var."

"Ben Rose. Tanıştığımıza memnun oldum. Isla'yı yarın ben de bırakacağım."

"Alastair bu hafta sonu buralarda değil o zaman?"

Rose, "Hayır, iş için gitti," dediğinde gruptaki diğer tüm kadınların dikkatinin kendi üzerinde olduğunu hissetti.

"Oh," dedi Sarah, "Ne yazık! O harika bir baba.

Her zaman burada onun maçlarını izliyor!"

"Evet, hayal kırıklığına uğradı ama Isla ona göndermek için birkaç fotoğraf çekmemi istedi."

"Demek Isla'nın yeni dadısı sizsiniz. ?" diye sordu başka bir kadın.

"Hayır, sadece bu hafta sonu Alastair'e yardım ediyorum." Kadınlar arasında bakışmalar oldu.

"Eminim çok minnettardır," dedi Sarah. "Isla'yı tek başına büyütme onun için çok zor olmalı. Hepimiz yardım etmeyi teklif ediyoruz ama o çok kendi kendine yetiyor . . ."

Rose, Isla'nın annesi, her kimse, resimde hiç yokmuş gibi görünüyor, diye düşündü.

"Eminim bir şeye ihtiyacı olsa sorardı." Vay canına, diye düşündü Rose kendi kendine, Alastair'in ne kadar popüler görüldüğünü özümseyerek. Anneleri suçlayabileceğini sanmıyordu. Gerçek hayatta Alastair kadar yakışıklı birini tanıdığını hiç sanmıyordu. Bu kadınlardan herhangi birinin onunla çıkıp çıkmadığını merak etti.

Bir düdük çaldı ve herkesin dikkati maçın yeni başladığı sahaya yöneldi. Rose, düzgün görebilmek ve Alastair'e göndermek üzere yarı düzgün bir fotoğraf çekebilmek için grubun yanına doğru manevra yaparken midesinde kelebekler uçuştüğünü hissetti.

* * *

Rose, Isla'nın oyununu izlemekten keyif almıyor değildi, sinir bozucu olsa da keyif alıyordu ama hava o kadar soğuktu ki devre arası düdüğü çaldığında artık ayaklarını hissetmiyordu.

Herkes etrafta dolaşmaya başlarken Sarah, "Sıcak bir şeyler içmek isterseniz hemen köşede bir kahve dükkânı var," dedi. "Genellikle devre arasında yirmi dakika veriyorlar, böylece çocuklar mola verebiliyor ve ihtiyaç duyarlarsa tuvaleti kullanabiliyorlar."

"Teşekkürler," dedi Rose minnetle. Isla'yı içeceklerin orada görüp göremeyeceğine baktı ve onunla göz göze gelmeyi başardı. Isla mutlulukla el salladı ve Rose bir içki alacağını işaret etti. Isla da ona başparmağıyla karşılık verdi.

* * *

İkinci yarı başladıktan kısa bir süre sonra rakip takım öne geçti. Rose endişeyle maçı izlerken kahve fincanını ne kadar sert sıktığına dikkat etmek zorundaydı. Takımı kaybederse Isla'nın çok üzüleceğini biliyordu. Sonra Isla'nın takımı eşitliği sağladı ve Rose yeniden normal nefes almaya başladı ama gözleri hâlâ maça kilitlenmişti.

Isla arada bir ona baktı ve Rose her seferinde el sallayarak karşılık verdi.

Isla golü attığında maçın bitmesine sadece beş dakika kalmıştı. Rose heyecanla tezahürat yaptı, o kadar mutluydu ki sadece birkaç saniye önce kayda başlamış ve Alastair için videoya çekmeyi başarmıştı. Son düdük çalmadan ve Isla ile takım arkadaşları kutlama tezahüratı yapmadan önceki son birkaç dakika boyunca kalbi ağzındaydı.

Rose, Isla ve arkadaşlarını tebrik etmek için yanlarına gitti ve ona üstünü değiştirip sohbet etmek için istediği kadar zaman ayırmasını söyledi. Sonra da buzlarını çözmek ve Alastair hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşan kadınlardan uzaklaşmak üzere arabaya döndü.

Isıtıcı en yüksek seviyeye getirildiğinde araba çabucak ısındı ve Rose eldivenlerini çıkarıp Alastair'e göndermek için en iyilerini seçmek üzere çektiği fotoğraf ve videoları gözden geçirdi. İşe yaramayanları sildi. Tepenin zirvesinde çekilen fotoğraflardan bazıları gerçekten çok tatlıydı, özellikle de Houdini'nin kameraya dilini uzattığı bir fotoğraf. Alastair'e dört fotoğraf ve Isla'nın gol attığı videoyu mesaj attı.

Isla yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arabanın yanına geldi. "Tebrikler! Harikaydın!" Rose, Isla'nın

yolcu kapısını açtı. "Teşekkür ederim! Buna inanamıyorum!"

"Golünü kameraya çekmeyi başardım ve babana gönderdim."

"Teşekkür ederim!"

"Claire'e gitmeye hazır mısın?"

"Evet! Vaktimiz varsa TK Maxx'a da gidebilir miyiz? Babama Noel için oradan kahve ve bisküvi almak istiyorum."

"Harika bir plan. Bir şeyler atıştırmak için Starbucks'a uğramaya ne dersin?"

"Mükemmel!"

* * *

Rose ve Isla eve döndüklerinde hava karanlıktı ama Noel ışıkları otomatik olarak yanmış, evi sıcak bir görünüme kavuşturmuştu ve Rose gülümsedi.

"Vay canına," dedi gökyüzüne bakarak. "Burada çok fazla yıldız görebiliyorsun."

"Evet, babam buralarda çok fazla ışık kirliliği olmadığı için böyle olduğunu söylüyor," dedi Isla.

Isla duş almak için yukarı çıktı ama Houdini'yi kafesinde ziyaret edip yemeğini verdikten ve onu ne kadar özlediğini söyledikten sonra. Rose, onlar dışarıdayken keçinin kafesin içinde kalmış olmasından dolayı rahat bir nefes aldı. Bütün gece kırlarda dolaşıp onu arayacağını tahmin ediyordu.

Rose kendine bir fincan çay yaptı ve küçük alışveriş gezisinin poşetlerini açarken gözünün yarısı pencereden keçiye bakıyordu. Isla arkadaşı için seçtiği saç aksesuarlarından ve Alastair için aldığı hediyelerden çok memnun kalmıştı. Kart dükkanında mükemmel kartı ve hediye çantasını seçmesi uzun zaman almıştı ama Rose buna aldırmamıştı. Starbucks'ta birlikte Noel hakkında sohbet ederek harika vakit geçirmişlerdi ve bu da Rose'a planladığı şeyde doğru yolda olduğu konusunda güven vermişti. Isla'nın ne kadar heyecanlı olduğunu duymak çok güzeldi.

Alastair Isla'yla konuşmak için aramıştı ve Isla ona oyunu adım adım anlatırken sesi çok gururlu çıkmıştı. "Rose, yemeği ne zaman sipariş edebiliriz?" diye sordu Isla mutfağa girerken.

"İstersen yakında, bırak da çayımı içeyim."

"Domino's çok değil. ." dedi Isla umutla.

"Mükemmel o zaman." Rose telefonundan Domino's menüsünü açtı. "Ne istediğinizi biliyor musunuz?"

"Pepsi, sarımsaklı ekmek ve pepperoni pizza lütfen. Ve Ben & Jerry's alabilir miyiz? Galibiyet golümü kutlamak için?"

"Bence bu adil." Rose güldü. "Baban Pepsi içmene izin veriyor mu?"

"Özel günler için," dedi Isla. "Sanırım bu da sayılır."

"Katılıyorum."

"En sevdiğin Ben & Jerry's dondurma çeşidi hangisi?" "Bu Tıknaç Maymun, ama sen olabilir asla olsun o

Hiçbir yerde," diye yakındı

Rose. "Chunky Monkey?"

"Gördün mü, hiç duymamışsın bile! Çikolata parçaları ve cevizli muzlu dondurma."

"Muzlu dondurma mı? Kim muzlu dondurmayı en sevdiği dondurma olarak seçer ki ve ceviz dondurma için fazla sağlıklı!"

Rose yine güldü. "Tahminimce pek çok insan seninle aynı şekilde hissediyor. Pekâlâ, seçenekler arasından Phish Food mu yoksa Chocolate Fudge Brownie mi sipariş edelim?"

"Çikolatalı Brownie," dedi Isla kararlı bir şekilde. "Ve belki bunu bir filmin önünde yiyebiliriz?"

"Sanırım bu filme göre değişir ..."

"Peki ya Buz Prensesi? İzlediniz mi? Disney Plus'ta var. Gerçekten çok iyi. Profesyonel buz patencisi olmak isteyen bir kız hakkında."

Rose gülümsedi. "Kulağa mükemmel geliyor."

* * *

Birkaç saat sonra Isla ve Rose büyük kaseler dolusu dondurmayı yiğitçe mideye indirirken köpekler de ateşin önündeki yerlerinden onları izliyordu.

Rose karnını ovuşturarak, "Hiç bu kadar çok yediğimi hatırlamıyorum," dedi.

Isla, "Yarın kahvaltıda pizza artığı yemek için şimdiden sabırsızlanıyorum," dedi.

"Pizza artığı mı? Kahvaltı için mi?" diye tekrarladı Rose, inanamayarak.

"Hiç mi? Bu en iyisi!"

"Sanırım yarın öğreneceğim."

"Filmi beğendin mi?"

"Bayıldım buna. Şu kaseleri ve eşyaları çıkarmak ve bana bir fincan çay getirmek için bir dakika durabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Isla. "Köpekleri dışarı çıkaracağım."

Hayvanlar onları mutfağa takip etti ve Rose çaydanlığı koyarken Isla onları dışarı çıkardı. "Sıcak bir içecek ister misiniz?" Rose sordu.

"Biraz daha Pepsi alacağım."

Köpeklerin bahçedeki işlerinin bitmesini beklerken biraz temizlendiler. Rose Isla'nın buzdolabına bir şeyler koymasını izledi ve Cumartesi gecesini onunla geçirmekten ne kadar keyif aldığını fark etti. Isla çok iyi bir arkadaşı ve uzun zamandır tek başına yaşarken sohbet edip rahatlayabileceği birinin olması çok güzeldi. Rose uzun zamandır ilk kez yalnızlık çekmiyordu. Bu gerçekten iyi hissettirdi.

* * *

Ertesi akşam saat altıda Alastair'in taksisi evin önünde durduğunda yorgun ve tren kiri içinde görünüyordu, ancak kapıyı çevreleyen Noel ağaçları, evi süsleyen peri ışıkları ve alt kat pencerelerinden parlayan ışıkla evin ne kadar ev gibi görüldüğüne gülümsemekten kendini alamadı. Şoföre parasını ödedi, ön kapıyı açtı ve "Merhaba!" diye seslendiğinde köpekleri tarafından karşılandı.

"Buradayız!" diye bağırdığını duydu Isla mutfaktan.

Sıcak, aydınlık odaya girdiğinde kızını masada oturmuş havuç soyarken buldu. Bir an durakladı. Isla'nın daha önce yemek pişirmekle ilgilendiğini hiç görmemişti.

Rose fırındaki bir şeyi kontrol ederken ona döndü ve gülümsedi. Saçları dağınıktı ve topuz yapmıştı. Fırının sıcaklığından yanakları kızarmıştı.

"Merhaba baba," dedi Isla başını kaldırarak. "Rose bize rosto pişiriyor!"

"Tekrar hoş geldiniz," dedi Rose. "Yolculuğunuzdan sonra acıkmış olabileceğinizi düşündüm."

"Teşekkür ederim, öyleyim." Kendini kapı aralığından kıpırdayamaz ya da gözlerini ondan ayıramaz halde buldu. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Rose omuz silkerek, "Canım yemek pişirmek istedi," dedi. "Hafta sonun nasıl geçti?"

"Yorucu, evde olmak güzel." Gülümsedi. "Ama toplantı faydalı oldu."

"İsterseniz hazır olmadan önce duş alıp tazelenmek için vaktiniz var. En az yarım saatin var."

"Teşekkür ederim, aslında bu iyi olur."

Bir şekilde omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissederek yukarı çıktı. Uzun bir hafta sonu olmuştu, toplantı iyi geçmişti ama tek istediği evde kızıyla ve Rose'la birlikte olmaktı. Aydınlık, sıcak evine girip ikisi tarafından karşılanmak ve hemen kendisi ve Isla için yiyecek bir şeyler ayarlamak zorunda kalmamak çok iyi hissettirmişti, ki bu da muhtemelen tostta fasulye olurdu. Bu kesinlikle Rose'un yaptığı kadar güzel kokan bir şey olmazdı. Canının çektiği şey bir rostoydu. Bu soğuk ve karanlık akşam için mükemmeldi.

Duşunu aceleyle aldı, bilinçaltında mutfaktaki rahat ortama geri dönmek istiyordu. Giyinip aşağıya indiğinde, bir şişe şarap almak için mahzene indi.

Rose mutfağa geri döndüğünde fırından güzelce pişmiş bir parça biftek ve Isla ortalıkta görünmüyordu.

Rose, "Yarın için okul çantasını hazırlamaya gitti," diye açıkladı.

"Oh iyi," dedi Alastair. Görünüşe göre bu gece yapması gerekmeyen bir başka şey de kızının hazırlanmasını sağlamaktı

sabah için . . .

"Bir kadeh isterseniz biraz şarap açacaktım," dedi. "Merlot ama isterseniz size beyaz şarap da getirebilirim."

"Hayır, kırmızı kulağa geliyor. Teşekkür ," dedi Rose.

Alastair iki şarap kadehi çıkardı ve ikisi için de doldurdu. Birini Rose'a uzattı, o da bir yudum aldı. "Çok lezzetli," diyerek Alastair'in gülümsemesine neden oldu.

"Bu hafta sonu için tekrar teşekkür ederim. Isla'nın bu kadar iyi vakit geçirdiğini bilmek gerçekten çok güzeldi. Benimle Londra'ya gelmek zorunda kaldığında hep mutsuz oluyor."

"Gitmeyi çok ister diye düşünmüştüm."

"İş için olmasaydı gelirdi. Ama ben genellikle toplantılarla ya da toplantılara hazırlanmakla o kadar meşgul oluyorum ki gezmeye pek vaktimiz olmuyor. Ayrıca, bu hafta sonunu gerçekten dört gözle bekliyordu. Maç için çok mutlu görünüyordu. Attığı golün videosu için teşekkürler."

"Rica ederim - o sırada çekim yapıyor olmam tamamen şanstı." Rose güldü.

Isla döndü ve Alastair Rose'un pişirdiği biftek, Yorkshire pudingi, çıtır çıtır kızarmış patates, dolma, sos, brokoli ve havuçları servis etmesine yardım etti.

"Bu harika görünüyor," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

"Az kalsın yaban turpu sosunu unutuyordum," dedi Rose, masaya koyarken.

Yemeğe daldılar.

"Vay canına Rose, bu Bayan Reed'in yemekleri kadar güzel!" dedi Isla.

"Gerçekten de büyük övgü!" Rose sırtarak söyledi.

Alastair, "Gerçekten çok iyi," diye onayladı. "Yorkshire'lar ev yapımı mı?"

"Elbette!" diye cevap verdi Rose, alaycı bir öfkeyle. "Hazır olanları servis edersem annem beni asla affetmez!"

"Peki annen sana yemek yapmayı öğretti mi?" Isla sordu.

Alastair hemen dikkatini kızına çevirdi ve her zaman yaptığı gibi onun iyi olup olmadığını kontrol etti

ne zaman birinin annesinden bahsedilse.

Rose dikkatle, "Öyle," dedi ve Alastair dikkatinin ikisi arasında bölündüğünü fark etti. Rose'un yüzündeki ifadede pek de doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Bana gününü anlat Isla. Lucy'nin doğum günü gezisi nasıldı?" Alastair konuyu değiştirmek isteyerek sordu.

"Harikaydı!" diyor Isla. "Annesi Yıldız Savaşları: Yeni Bir Umut'u izlememiz için tüm sinemayı kiraladı ve bir sürü patlamış mısır yedik."

"Kulağa gerçekten çok hoş geliyor," dedi Alastair. "Hanımefendi sinemadayken sen neler yaptın Rose?"

"Rose kalmaya davetliydi," diye söze girdi Isla. "Bütün ebeveynler davetliydi ama sinemanın arka tarafında, barın yanında oturuyorlardı."

Rose hemen, "Alkollü içki içmedim," diye açıkladı. "Merak etme," dedi Alastair. "Bu konuda sana tamamen güveniyorum.

kızım."

Ve öyle olduğunu fark etti. Bu kadını sadece bir haftadır tanıyor olmasına rağmen.

Bölüm 8

Sonraki birkaç gün Rose için büyük Noel etkinliklerinden ilkinin düzenlemeye devam etmekle geçti. Bir bakıma, ikincisi şüphesiz daha süslü ve daha önemli olsa da, bu aslında daha stresli olanıydı. Bu Rose'un kendini kanıtlaması için ilk fırsattı.

Alt katın harika görüldüğünü düşünüyordu ama Alastair'in, yorum yapmak zorunda kaldığı Noel ağacı dışında, yaptığı süslemelerin hiçbirini fark ettiğinden tam olarak emin değildi. Bu da iyiydi. Noel ya da evin nasıl dekore edildiği umurunda değildi, bunu anlayabiliyordu. Ama etkinliğin sorunsuz geçmesini ve çalışanlarının eğlenmesini önemsiyordu.

Bütün bir günü, Alastair'in malikanesinde bir şekilde çalışan herkes için aldığı hediyeleri paketlemekle geçti - toplam otuz altı kişi. Açıkçası herkesi tanımıyordu ama Mairi ve Bayan Reed'den tavsiye almış ve her çalışana sevecekleri bir şey almak için elinden geleni yapmıştı. Alastair'den de Mairi'ye özel bir şey ve bebeği için bir hediye alması talimatını almıştı.

Kütüphanedeki büyük masayı paket sarma merkezine çevirdi ve Alastair'i gelip tüm kartları imzalaması konusunda uyardı. Her birini paketlemeyi bitirdikten sonra hediyeleri ağacın altına taşıyabilirse çok yardımcı olacaktı ama köpeklerin araştırmayacağına da güvenmiyordu.

İlk etkinlikten bir gün önce Alastair'in Isla'yla birlikte eve geldiğini duymuştu. Bütün gün toplantıdaydı ve eve dönerken onu da almıştı.

"Merhaba Bayan Reed, merhaba Rose," diye seslendi Isla. "Merhaba!" diye seslendi Bayan Reed mutfaktan.

Rose koridora çıktı. "Merhaba, Isla. Okulda günün iyi geçti mi?"

"Oldukça iyiydi. Fizik biraz sıkıcıydı. Yapmam gereken ödevler var." Isla kütüphaneye doğru baktı. "Size katılmam için yer var mı?"

"Elbette," dedi Rose gülümseyerek. "Paketlemeyi neredeyse bitirdim ve artık çoğunu kaldırabilirim. Babanı içeri gelip tüm Noel kartlarını imzalaması için ikna etmeme yardım etmen gerekecek."

Isla güldü. "Bu iyi şanslar!" dedi.

"Yapacağımı söyledim ve yapacağım," dedi söz konusu adam iç çekerek.

"Parti yarın..." Rose işaret . "Biliyorum..."

"Ve şimdiki zaman gibisi yok. Hepsi sizin için bir yığın halinde hazır. Tek yapmanız gereken imzalamak."

"İmzamı taklit edebilirsin," diye önerdi Alastair. "Sana bir kopyasını verebilirim."

Rose ona ters ters baktı.

"Peki," dedi. "En azından önce üstümü değiştirebilir miyim?"

". Sana bir fincan kahve bile yaparım, kütüphanede seni bekliyor ," diye teklif etti Rose.

Alastair, "Tamam, aşağıda olurum," dedi.

Isla, "Ben olsam ona güvenmezdim," diyerek iki yetişkini de güldürdü.

"Beş dakikadan az sürer," dedi Alastair. "İstersen bana zaman tutabilirsin."

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedi Rose ..Isla'nın telefonundaki saati kontrol ettiğini fark ederek.

* * *

Sözüne sadık kalan Alastair birkaç dakika sonra tekrar aşağıdaydı. Üzerinde kalın yün kazaklarından biri ve solmuş mavi bir kot pantolon vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Rose, ona bir yığın kart ve bir kalem uzattı ve son paketlemeye geri döndü.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Alastair. "Harika bir iş çıkarmışsın gibi görünüyor."

"Sanırım insanların ne düşündüğünü yarın göreceğiz!" "Gergin misin?" Alastair sordu.

"Biraz," diye itiraf etti Rose.

"Eminim harika geçecek."

"Öğle saatlerinden itibaren buralar çok kalabalık olacak..." Rose açıkladı.

"Yani yolunuzdan çekilmemi mi tercih edersiniz?" "Kesinlikle." Rose sırttı.

"Saat beşe kadar arazinin uzak tarafındaki ofisimde olacağım."

"Mükemmel." Alastair sahte bir umutsuzlukla başını sallarken Rose kıkırdadı.

Isla ödeviyle birlikte onlara katılmak için içeri girdi ve üçü de kendi görevlerine dalmış bir halde sessizliğe gömüldüler, ta ki Alastair rahat bir nefes alıp imzalı kartları Rose'a geri verene kadar.

"alınabilir miyim?" diye sordu.

"Onları kontrol etmem gerekiyor mu yoksa sadece üst ve alttakileri değil hepsini imzaladığınıza güvenebilir miyim?"

Alastair güldü. "Yemin ederim ki o kartların her birini ben imzaladım."

"O halde, evet, ," diye kabul etti Rose.

"Siz ikiniz çok komiksınız," diye seslendi Isla, birbirlerine garip bir şekilde gülümseyen iki yetişkinin arasına bakarak.

* * *

Sinirleri Rose'u gecenin büyük bir bölümünde uyanık tuttu ve kendini oldukça hasta hissederek erkenden kalktı. Duş aldı ve bir fincan çayın onu canlandırabileceğini düşünerek alt kattaki mutfığa indi.

Bayan Reed her zamanki gibi harıl harıl çalışıyordu, ancak Rose etkinlik için yapması gereken fazladan bir şey olmadığından emin olmuştu.

"Zor bir gece miydi?" diye sordu nazikçe. Rose'un önüne bir fincan çay koydu ve her zamanki gibi birinin tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilme numarasını yaptı.

"Biraz," diye itiraf etti Rose. "Umarım bu gece iyi geçer."

"Eminim öyle olacaktır. Çok çalıştınız ve ev kesinlikle harika görünüyor."

"Teşekkür ederim."

Bayan Reed, Rose'un önüne yemek dolu bir tabak koyarak, " bakalım, bu süre boyunca gücünü koruman için," dedi.

"Teşekkür ederim ama çok gerginim, bunların hepsini asla yiyemeyeceğim!" Rose sosislere, pastırmalara, çırpılmış yumurtalara, kızarmış domateslere, kuru fasulyelere, mantarlara ve kızarmış ekmeklere baktı.

"Ne yiyebilirsen ye." Bayan Reed Rose'un omzunu sıktı.

Alastair mutfığa girerken, "Umarım bana da biraz kalmıştır," diye espri yaptı.

"Var," dedi Bayan Reed. "Bugün Rose kadar çok çalışacağından değil, ama yine de ..."

Alastair güldü. "Adil bir yorum."

Rose'un karşısına oturdu ve Bayan Reed'in kendisine uzattığı tabaktan yemeye başladı.

"Bu gece için her şey hazır mı?" diye sordu.

"Umarım öyledir! Bu arada giymek istediğin takım elbiseyi bu sabah kuru temizlemeciden alacağım."

"Mükemmel, teşekkür ederim. Giyecek bir şeyler ayarladınız mı? Londra'dan uygun bir şeyler getirdiniz mi? Biliyorsunuz siyah kravat falan değil ..."

"Demek istediğim, tabii ki burada bulunup işlere göz kulak olacağım ve uygun şekilde giyineceğim. Arka planda olacağım ve halledilmesi gereken her şeyi halletmek için hazır bulunacağım. Her şey yolunda giderse muhtemelen mutfakta ayak altında olmayacağım..."

"Saçmalama!" Alistair bıçağını ve çatalını yere bıraktı. "Katılmalısın - doğru dürüst katılmalısın! Bunu hep istemiştım," diye açıkladı.

"Kesinlikle," diye onayladı Bayan Reed, başını sallayarak ... ve şimdi elleri kalçalarında.

"Bu parti, benim için çalışan herkesin rahatlayabileceği ve saçlarını serbest bırakabileceği bir gece geçirmesi içindir. Sizin de saçlarınızı açmanızı bekliyorum. Tabii saçlarınızı toplamayı tercih etmezseniz," dedi Alastair, sesi telaşlı geliyordu.

"Çok nazıksınız," dedi Rose. "Ama ya bir şeyler ters giderse ..."

"Olacağından şüpheliyim. Her şeyi mükemmel bir şekilde organize etmişsiniz gibi görünüyor, ama eğer olursa, o zaman tam burada olacaksınız. İkram personeli sizi kolayca bulabilir."

"Sanırım."

"Giyebileceğin bir şeyin var mı?" diye sordu Bayan Reed.

"Evet.." dedi Rose, her ihtimale karşı paketleyip yanında getirdiği küçük siyah kokteyl elbisesini hatırlayarak.

"Mükemmel o zaman," dedi Alastair gülümseyerek. "Çünkü, açıkçası, eğer ben bu şeye gitmek zorundaysam, senin bundan kurtulabilmen için hiçbir neden göremiyorum!"

* * *

Rose, Alastair'in takım elbisesini ve aklına gelen bazı son dakika parçalarını almak için dışarı çıktığında gün su gibi akıp geçti. Bir fincan çay içmek ve mobilyaların yerini değiştirmeye başlamadan önce yapılacaklar listesini kontrol etmek için bolca vakti vardı.

Bahçıvan Mac, tavan arasındaki tüm ekstra sandalyeleri ve bir grup küçük masayı aşağı indirmesi ve mümkün olduğunca çok mobilyayı yoldan kaldırmaya yardımcı olması için görevlendirilmişti. Yemek odasındaki masa alabildiğine uzatılmıştı ve yemek şirketinin temin ettiği bazı ekstra arabalarla birlikte açık büfenin servis edileceği yer olacaktı. İnsanlar daha sonra burada ya da misafir odasında yemek yiyebiliyordu. Kütüphane bir barla birlikte daha sessiz bir yer olarak düzenlenmişti.

Müziğin ve daha sonra karaoke makinesinin gürültüsünden uzakta konuşmak isteyen insanlar.

Bu etkinliğin amacı insanların rahatlaması ve iş arkadaşlarıyla birlikte harika bir gece geçirmesiydi. Rose insanların bedava içkilerle kendilerini biraz endişeliydi ama Alastair'in varlığının buna bir son vereceğini umuyordu. Alastair'in şirketi tüm konukların eve dönüş taksilerini ödediği için kimsenin araba kullanma konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Çok sarhoş olan biri olursa, erkenden bir taksiye bindirilebileceğini tahmin ediyordu.

Yemek şirketleri geldi ve kısa süre içinde mutfak, misafir odası, yemek odası ve kütüphane tamamen onlar tarafından ele geçirilerek durmaksızın meşgul edildi. Rose bu çılgınlıktan kaçıp saklanabileceği ve bir dakikalığına kendini toparlayabileceği bir sığınak olarak kendi odasına sahip olduğu için memnundu. Kendisine ihtiyaç duyulmayan anlarda sinirlerini yatıştırmak için biraz eskiz yaptı. DJ ve karaoke makinesi geldi ve çizim odasına kuruldu.

Herkese yetecek kadar yer olmalı, diye düşündü, her şeyin bir araya gelmesinden dolayı rahatlamıştı. Eğlenceli bir gece olacağını ve herkesin bu format değişikliğinden memnun kalacağını umuyordu. Genellikle bir restoranda yemek yenir ve sonrasında bazen dans edilirdi. Mairi'nin ona anlattıklarına bakılırsa, herkes genellikle saat 22.00'de evlerinde ve yataklarında oluyordu, ki bu da bir Noel partisi için kulağa oldukça uysal geliyordu. Ama diğer yönde çok mu ileri gitmişti?

Ama o zaman ne yapabilirdi ki? Sadece birkaç hafta önce bu partiyi düzenlemesi istendiğinde elinde pek fazla seçenek yoktu. Bu kadar geç bir tarihte elinde ne olduğunu düşününce, gerçekten harika bir iş çıkardığını düşünüyordu. Umarım başta Alastair olmak üzere diğer herkes de aynı fikirde olurdu.

* * *

Bayan Reed öğle yemeğinde ayrılmıştı çünkü etrafta çok fazla insan olacaktı ve ona yapacak bir şey kalmayacaktı. Ayrılmadan önce Rose'a sarılmıştı. "Harika olacak," diye kulağına fısıldadı. Bayan Reed daha sonra kocasıyla birlikte etkinliğe konuk olarak gelecekti.

Isla da arkadaşı Lucy'nin evinde yatıya kaldığı için ortalıkta yoktu.

* * *

Parti saat yedide başlayacaktı ve her şey yolunda gidiyordu, bu yüzden Rose saat altıda üstünü değiştirmek için üst kata kaçtı. Elbisesine uygun ayakkabılar almayı unutmadığı için geçmişteki Rose'a teşekkür etti.

Kokteyl elbisesi favorisiydi ve yüksek kayık yakası ve kloş eteğiyle kendisini biraz Audrey Hepburn gibi hissettiriyordu. Oldukça fazla bacak göstermesine rağmen hâlâ yeterince profesyonel göründüğünü umuyordu. Giyecek başka bir şeyi olmadığına göre bu da iş görür diye düşündü. Kendisine kusursuz bir cilt ve boğucu gözler kazandırmak için bir YouTube eğitimini izleyerek makyajını yeniden uyguladı ve sonuçlardan oldukça memnun kaldı. Son olarak, yüzünün etrafında yumuşak bukleler oluşturmak için saçında bir saç maşası kullandı ve kendini akşam için uygun ilan etti.

Konukların gelmesinden yarım saat önce tekrar aşağıya inmiş ve tam Alastair ön kapıdan girerken giriş holüne ulaşmıştı. Noel'in ve yemek şirketinin ele geçirdiği evine bakarken yüzünde beliren ifade paha biçilemezdi ve Rose bunu gelecek kuşaklar için saklayabilmeyi diledi. Isla bunu çok komik bulurdu.

Alastair'in koşuşturmanın arasında Rose'u fark etmesi bir anını aldı. Onu görünce gözleri hafifçe açıldı ve bir an için konuşma gücünü kaybeder gibi oldu.

"Mükemmel zamanlama," diyerek gerilimi düşürdü. "Üstünü değiştirmek için yukarı çıkmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Um, hayır, teşekkür ederim, ben sadece Birazdan görüşürüz." Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak aceleyle yanından geçti.

Bu çok ilginç, diye düşündü Rose kendi kendine. Bir elbisenin bu kadar tepki çekeceğini tahmin etmemiştir. Herkesi kontrol etmeye ve misafirler geldiğinde her şeyin hazır emin olmaya devam ederken yüzündeki gülümsemeyi gizlemeye çalıştı ama başaramadı.

* * *

Parti tüm hızıyla devam ediyordu ve herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Arada sırada gömleğinin üst düğmesi açık, neredeyse imkânsız derecede yakışıklı görünen Alastair'e göz ucuyla bakıyordu ama yolundan çekilmek için mükemmel bir iş çıkarıyor gibiydi. En azından o hâlâ buradaydı, diye kendini teselli etti.

Rose, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmakla meşgul olmadığı gecenin büyük bir bölümünü, kocası Mark'la birlikte gelir gelmez kendisini tanıtan Mairi'yle geçirmişti. Mairi, Rose'un hayal ettiği sevecendi ve konuşacak birinin olması güzeldi, böylece kendini bir duvar çiçeği gibi hissetmiyordu.

Yemekler yenip ortalıktan çekildikten sonra insanlar dans etmeye başladı. Bayan Reed kocasıyla birlikte eve dönmüştü ve Rose'un çok hoşuna gidecek şekilde partinin canı ve ruhuydu.

Alastair o sırada yokluğuyla dikkat çekiyordu. Rose etrafta dolaşarak her şeyin yolunda olup olmadığını ve herkesin eğlenip eğlenmediğini kontrol etti. Tahmin ettiği gibi, kimse içkiyi fazla kaçırmıyordu, patronlarının partide onlarla birlikte olması istenen etkiyi yaratıyordu.

Yine de Alastair'in nereye gittiğini merak etmeye başlamıştı. Ona yarım saat verdi ve sonra "Saklanıyor musun?" diye soran bir mesaj gönderdi ve telefonunu mutfak çekmecesine geri koydu. Cepleri olmayan aptal kadın kıyafetleri, diye düşündü.

Partiye geri döndü ve Bayan Reed ile Mac'in dans pistindeki hareketlerini izliyordu ki omzuna bir dokunuş hissetti ve arkasını döndüğünde kendini Alastair'in karşısında buldu. Ne kadar yakın olduklarını fark etmiş olmalı ki bir adım geri çekildi.

Ona bir bardak şarap uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Rose. "Ama çalışırken içki içmeyeceğim. Patronum görebilir." Sırıttı.

Alastair gülümsemeye karşılık vererek, "Her şey yolunda," dedi. "İnsanlar yemeklerini yedi. Yemek firmaları neredeyse . Onlara bahşış verdim ve faturayı e-postayla gönderecekler. Artık resmi olarak görevde değilsin ve eğlenme vaktin geldi. Herhangi bir sorun olursa bana getirilmesini istedim. Sorun çıkacağından değil," diye ekledi Rose'un yüzündeki endişeli ifadeyi fark ederek. "Gerçekten çok çalıştın ve herkes harika vakit geçiriyor. Artık tam anlamıyla rahatlamanın zamanı ."

"Teşekkür ederim," dedi ve şarabından bir yudum aldıktan sonra durdu. "Nedir bu? Bu servis ettiğimiz şey değil.

- Bunu birkaç gün önce tattım."

"Bu biraz özel bir şey," dedi Alastair göz kırparak.

"Gerçekten çok
güzel." "Beğenmene
sevindim."

Şarkı bitti ve DJ karaokenin birkaç dakika içinde başlayacağını duyurdu.

Rose'a döndüğünde Alastair'in yüzü düştü. "Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi? Karaoke mi?"

"Korkarım yaptı." Rose gülmemek için kendini zor tuttu.

Bayan Reed mikrofona doğru yürüyüp kocasıyla birlikte 'Bohemian Rhapsody' şarkısını söyleyeceğini ilan ettiğinde Alastair, "Şu anda senden pek hoşlanmıyorum," dedi.

Rose elinden geldiğince ciddi bir tavırla, "Bunu anlıyorum," dedi.

"Beni uyarmadığına inanamıyorum!"

"Beni suçlayabilir
misin?" "Sanırım hayır
..."

Bir süre durup sanatçıları izlediler. Rose kendini
beğenmiş bir tavırla, "İtiraf et, herkes bayılıyor," dedi.

"Herkes değil," diye mırıldandı Alastair.

"Peki, bana bu şarabı getirmeden önce yukarıda mı
saklanıyordun?" Rose sordu.

"Hayır!" Alastair öfkeyle, "Hayır!" dedi. "Şarap
mahzenindeydim, sizin için şarap seçiyordum."

Rose gözlerini kısarak, "Ne kadar süreyle?" diye sordu.

"Belki de kesinlikle gerekli olandan biraz daha uzun."

Rose gözlerini devirdi. "Geri dönmeye karar vermene
sevindim."

"Mesajını aldım ve gümbürtüye gittiğimi düşündüm."
Ayaklarına bakarken omuz silkti.

"Bir şarap mahzeniniz olduğunu bile bilmiyordum, bu
yüzden kontrol etmek aklıma gelmedi. Muhtemelen orada bir
süre daha saklanarak kurtulabilirdin."

"Bunu düşünmeliydim."

Bayan Reed birdenbire ortaya çıktı ve Alastair'in eline bir
mikrofon tutuşturdu. "Sıra sende!" dedi, kararlı bir şekilde ve
etraflarındaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Hayır, ben değilim," dedi Alastair, bir yandan geri
çekilirken bir yandan da mikrofonu geri vermeye çalışıyordu.
Kesinlikle taş kesilmiş görünüyordu.

Bayan Reed ellerini arkasına götürdü ve Alastair çılgınca
Rose'a uzatmaya çalıştı ama o almadı. "Karaoke senin
fikrindi!" dedi.

"Çalışacağımı sanıyordum!"

Bayan Reed kocasına işaret etti, o da başka bir mikrofon
getirip ona uzattı.

"Düet yapabilirsiniz," dedi Bayan Reed ve onların
şaşkınlığından yararlanarak ikinci mikrofonu Rose'a uzattı.
"Bence 'Don't Go Breaking My Heart' mükemmel olur." Diğer
konuklar bir alkış kopardı.

Alastair ve Gül bulundu kendileri
nazikçe kaderlerine doğru itildiler.

* * *

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedi Alastair. O ve Rose şarap mahzeninde saklanıyor, özel şarap şişesinin geri kalanıyla yaşadıkları çileden kurtulmaya çalışıyorlardı. Sırtları duvara dönük bir şekilde yere oturmuşlardı.

"Korkunçtuk. Gerçekten korkunçtuk," diye güldü Rose. "Yıllarca geçmişe dönüşler yaşayacağım."

"Bayan Reed'den terapi seanslarım için ücret alıyorum. Neredeyse ailemden biri olması ve ben doğmadan önce buranın kahyası olması umurumda değil," diye mırıldandı Alastair.

"Sormak zorundayım, onun ilk adını biliyor musunuz? Yoksa sizin için de bir gizem mi?" Rose sorguladı.

"Carol," diye alaycı bir şekilde fısıldadı Alastair. "Ama ona yüzüne karşı böyle demeye hiç cesaret edemedim."

"Seni suçlamıyorum. . . Carol ..." Rose ismi söylemeye çalıştı. "Sanırım o benim için her zaman Bayan Reed olacak."

"Ben de," diye itiraf etti Alastair. "Ve sadece ona Carol dersem vereceği tepkiden gerçekten korktuğum için değil."

"Haydi," dedi Rose yerden kalkarak. "Eğlenceye geri dönsek iyi olacak."

"Mecbur muyuz?" diye sordu Alastair. "Geri dönmezsem kimsenin fark edeceğinden şüpheliyim."

"Evet, öyle!" dedi, onu ayağa kaldırırken, elinin tahmin ettiğinden daha nasırlı olduğunu fark etmemeye çalışarak. Bayan Reed'den, adamın genellikle çalışma haftasının bir kısmını arazide hayvanlarla ve toprakla ilgilenerek geçirdiğini biliyordu, muhtemelen nedeni buydu. "Gel bakalım. Burası soğuk."

"Sana ceketimi teklif etmeliydim," dedi Alastair.

"Ben iyiyim." Rose sırtıttı. "Yakında bitecek. Taksiler yarım saat içinde herkesi almaya gelecek."

Rose kiler kapısına ulaştı ve Alastair'in geri çekildiğini hissetti. "İşkenceniz neredeyse sona ermek üzere," dedi ve Alastair'in elini tekrar tutarak onu arkasından çekti.

Tam o sırada kilerin kapısı açıldı ve Bayan Reed önlerinde durdu. Rose'dan Alastair'e baktı. şaşkınlığı çok açıktı.

"Bayan Reed, merhaba," dedi Alastair, aşırı parlak bir sesle.

"İkinizin de şarap mahzeninde ne işiniz var?" diye sordu Bayan Reed, sanki bisiklet kulübesinin arkasında sigara içerken yakalanmışlar gibi birinden diğerine bakarak. "Işığın açık olduğunu gördüm ve sesler duyduğumu sandım. Ama ikinizi bulmayı beklemiyordum!"

"Biz de tam şarap alıyorduk ..." Rose elindeki neredeyse boş şişeyi havaya kaldırarak mırıldandı.

"Partiye dönsek iyi olacak," dedi Alastair hızlıca.

Bayan Reed kenara çekildi.

Alastair ve Rose koşar adımlarla kütüphaneye doğru gittiler. Rose, kıkırdama krizine girme ihtimaline karşı Alastair'le göz göze gelmeye cesaret edemedi.

Bayan Reed'in duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında, "Ah canım," dedi.

"On bir yaşımdayken atölyede kendi havai fişeklerimi yapmaya çalışırken beni yakaladığından beri bana böyle baktığını sanmıyorum."

"Gecenin geri kalanında uslu dursak iyi olur."

"Anlaştık. Partide son bir tur atıp herkesle sohbet edeceğim," dedi Alastair.

"Harika, sonra görüşürüz."

Rose etrafta dolaşıyor, bar personelini kontrol ediyor ve genel olarak her şeyin gittiğinden emin oluyordu. Göz ucuyla Alastair'i izledi. Artık onu daha iyi tanıdığından, takım elbisesinin içinde pek de rahat olmadığını anlayabiliyordu. Dışarıdan bakan bir gözlemciye başlangıçta soğuk gelebilecek olan şey, aslında kalın yünlerinden birinin içinde olmayı tercih ettiğiydi.

Mutfakta bir fincan çay yudumlarken kızıyla sohbet eden sveterler. Takım elbise içinde gerçekten iyi görünse bile doğuştan takım elbiseli biri değildi.

Gece yarısı taksiler gelmeye başladığında ve insanlar paltolarını alıp gitmeye başladığında Rose rahat bir nefes aldı. Harika bir akşam olmuştu ve başarılı olduğu için çok mutluydu; yine de bitmesine çok hazırdı.

n kapıda bekledi, vedalaştı, geldikleri ve hediyeleri dağıttıkları için herkese teşekkür etti. Alastair'in dikkatini çekmeyi başardığında ona katıldı ve bir bakışıyla onun da olması gereken yerin burası olduğunu ilette.

Bayan Reed ve kocasının yaklaştığını gördüğünde, bir kaçış yolu bulmak için telaşla etrafına bakındı ama hiçbiri yoktu, etrafta çok fazla insan vardı.

"İyi geceler, Bayan Reed, Bay Reed," dedi hoş bir şekilde, yüzüne bir gülümseme yerleştirerek. "Umarım iyi bir akşam geirmişsinizdir."

"Harika zaman geçirdik, teşekkür ederiz," dedi Bay Reed gülümseyerek.

"Evet," dedi Bayan Reed. "ok güzel bir akşam. Yorgun olmalısınız ve yatağınıza girmek için sabırsızlanıyorsunuz. Ve uyumak," bitirdi sözlerini.

Rose yüzünü asmamaya çalışarak, "Kesinlikle," diye onayladı.

Bayan Reed, Rose ve Alastair'e son bir kez endişeli bir bakış attıktan sonra, "Pazartesi sabahı erkenden görüşmek üzere," diyerek ayrıldı.

Rose, Alastair ile göz göze gelmemek için mücadele etti. Bunun onun felaketi olacağını ve gülmekten kendini alamayacağını biliyordu. "Görüşürüz o zaman," demeyi başardı, oldukça düzgün bir yüz ifadesiyle.

Son konuklar da gittikten sonra Alastair Rose'a dönerek, "şimdi yatacak mısınız?" diye sordu.

"Sanırım bar çalışanları ve DJ toplanmayı bitirene kadar buralarda takılmak iyi bir fikir olabilir..."

"Onları unutmuştum," dedi Alastair küçük bir iç çekişle. "Onlar çalışırken benimle bir gece içkisi içmek ister misin?"

"Elbette," dedi Rose, dikkatlice umursamaz bir omuz silkmeye. Zaten insanların gitmeye hazır olmasını beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Biraz viski alayım ve oturma odasında buluşalım," dedi.

"Tamam."

Rose DJ'e ve barmenlere işleri bittiğinde nerede olacağını söyledi ve ardından ateşi yakmakta olan Alastair'e katıldı.

Ateşe bakan iki koltuktan birine çöktü ve kolunun üzerinde duran battaniyeyi üzerine örtmek için çekti. Bir an için gözlerini kapadı ve kendini dinlenmeye bıraktı. Alastair'in içkileri doldurduğunu duyunca gözlerini açtı. Ona bir tane uzattı. "Bu viski buraya yakın bir içki fabrikasından," dedi Alastair ve onun yanındaki sandalyeye oturup bir yudum aldı.

Rose içeceği denedi ve kehribar rengindeki sıvının boğazından aşağı inerek onu rahatlattığını ve ısıttığını hissetti.

"Güzelmiş. İçki fabrikası sizin mi?" Rose onu gülümseterek sordu. Ateş ışığında son derece çekiciydi.

"Umarım yakında olur. Geçen haftaki toplantının amacı da buydu."

Rose başını salladı. "Hayatının pek de normal olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Alastair başını salladı. "Ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. Bu geceki gibi gecelerde bile."

"Nefret ettiğin için üzgünüm," dedi Rose.

"Bu senin hatan değil. Bunu son dakikada ayarlayarak harika bir iş çıkardın. Ben sadece pek sosyal bir yaratık değilim."

Rose, "Eviniz çok yakında tamamen normale dönecek," diye teselli etti.

"Gelecek Cumartesi'ye kadar . . ."

"Hepsi dışarıda olacak," diye hatırlattı ona. "Hatta lüks Portaloo'lar kiraladım, böylece mutfağı kullanacak yemekçiler dışında kimsenin eve girmesine gerek kalmayacak, gerçi onlar da çoğu şeyi minibüslerinde yapıyor."

Alastair güldü. "Özür dilerim, çok beceriksizim."

"Burası senin evin, istediğin kadar garip davranabilirsin," dedi omuz silkerek. "Ve eğer akşamları evdeyken senden daha fazla uzak durmaya çalışmamı tercih edersen ..."

"Hayır! Hayır, hiç de değil," dedi Alastair hızla. Gözleri buluştu ve bir an için Rose'un içinde sıcak bir uğultu yayıldı, sonra gözlerini kaçırıp bardağına odaklandı. "Burada olduğun sürece burayı evin olarak görmeni istiyorum ve Isla ve ben senin burada olmanı seviyoruz."

"Burada olmak hoşuma gidiyor. Çok güzel bir eviniz var ve Isla'nın harika olduğunu düşündüğümü biliyorsunuz."

"Kesinlikle o ..."

"Onu yetiştirmekle harika bir iş çıkardınız."

"Teşekkür ederim," dedi Alastair yavaşça. "Dürüst olmak gerekirse, her zaman kolay olmadı ama buna fazlasıyla değdi."

Oturma odasının kapısı çalındı. Alastair, "Girin," diye seslendi ve DJ kapıyı açtı.

"Ben yola çıkmak üzereyim ve sanırım diğer çocuklar da öyle," dedi.

Rose oturduğu yerden kalkarak, "Mükemmel, gelip sizi uğurlayacağım," dedi.

"Sen orada kal," dedi Alastair, elini hafifçe koluna koyarak bir vızıltı daha çıkardı. "Bunu ben halledeceğim, çok yorgunsun."

Rose itiraz etmesi gerektiğini biliyordu, ne de olsa bu işinin bir parçasıydı ama gerçekten yorgundu, bu yüzden başını salladı ve "Teşekkür ederim" dedi.

Bölüm 9

Rose ertesi sabah uyandığında üzerinde hâlâ bir önceki geceden kalma kokteyl elbisesi vardı ama yatağındaki yorganın altındaydı. Ayakkabıları çıkarılmış ve yatağın kenarına düzgünce yerleştirilmişti. Ayağa kalkarken neredeyse üzerlerine basıyordu.

Alastair onu odasına kadar taşımış olmalı, diye fark etti. Aman Tanrım, ne kadar utanç verici ve profesyonellik dışı! Onun için bir etkinlik düzenlemesi gerekiyordu ve viskisini içtikten sonra görev başında uyuyakalmıştı!

Banyoya yöneldiğinde Alastair'in yatak odasının kapısının açık ve yatağının yapılmış olduğunu fark etti. Duş aldı ve giyindi, Alastair'le mümkün olduğunca uzun süre yüz yüze gelmemek için acele etmedi. Sonunda, artık her gün düzgün bir kahvaltı yapmaya alışmış olan guruldayan midesi beslenmeyi talep etti ve idama giden bir mahkûm gibi aşağıya indi.

Mutfağa girdiğinde adamın ortalıkta olmadığını görünce rahat bir nefes aldı. Çaydanlık hâlâ sıcaktı. Belki de dışarı çıkmıştır?

Su ısıtıcısını tekrar kaynamaya bıraktı ve ekmek kızartma makinesine birkaç dilim ekmek attı.

Alastair köpeklerle birlikte arka kapıdan içeri girdiğinde tostunun üzerine fıstık ezmesi sürüyordu ve bu onu zıplattı. Köpekler ona günaydın demek için yanlarına gelirken ellerini ısıtmak için birbirine sürttü.

"Houdini'yi kontrol ediyordum. Dışarısı soğuk," dedi sohbet edercesine.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Rose.

"Benim için de bir dilim koyar mısın?" dedi.

"Elbette." Rose ekmek kızartma makinesine bir parça daha ekmek koyarken göz temasından kaçınmaya dikkat ediyordu.

"İyi uyudun mu?" Alastair ses tonunda sahte bir kayıtsızlık havasıyla sordu.

Rose kendini hazırladı ve onunla yüzleşmek için döndü. "Dün gece için gerçekten üzgünüm. Uyuyakaldığıma inanamıyorum..."

Alastair çaydanlığı kendisi için yeniden kaynatırken nazikçe, "Çok yorulmuşsun," dedi.

"Beni uyandırmalıydın ..."

"Derin uykudaydın ve çok huzurlu görünüyordun. Çok ağır değilsin, miniciksin."

"O değil ..."

Alastair dehşetle baktı. "Seni rahatsız etmek istememiştim. Sadece seni yatağına kadar taşıdım, ayakkabılarını çıkardım ve üşümemen için örtüyü üzerine örttüm."

"Oh, hayır, hayır, sadece utandım. Çalışıyor olmam gerekiyordu ve siz benim işverenimsiniz ..."

Alastair nazikçe, "Sana zaten söylemiştim, sen görevde değildin ve biz de şu anda ev arkadaşınız," diye güvence verdi.

Rose gülümsedi. "Tamam, benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Gerçekten, sorun değildi. Ben bile yukarı çıkıyordum," diye sırtarak ekledi ve Rose'u güldürdü. "Yemeğinizi bitirdiğinizde benimle, Houdini'yle ve köpeklerle dışarı çıkmak ister misiniz? Isla'yı almadan önce onları yürüyüşe çıkaracaktım."

"Elbette," dedi Rose. İlk kez kuru bir gündü ve güneş bulutların arkasından çıkmaya bile çalışıyordu. Temiz hava ona iyi gelecekti ve temizlikçiler temizlik işini bitirmek için öğle yemeğinden sonraya kadar gelmeyeceklerdi.

* * *

Rose yürüyüşleri için iyice sarınmış olduğundan emin oldu ve paltosunun altına sığabileceği kadar çok kat giydi. İskoçya'nın Londra'dan daha soğuk olduğu kesindi.

Alastair söz verdiği gibi köpekler ve keçiyle birlikte bekliyordu. "Arabaya atlarız ve seni sevdiğim bir ormana götürürüm diye düşündüm. Çok uzak değil ve yolda Isla'yı da alırız.

ev."

Arabaya doğru yürürlerken Rose, "Kulağa hoş geliyor," dedi.

"Houdini ile yürürken karşılaştığım bakışlar çok utanç verici ama onu evde bırakırsam başımın ne kadar belaya gireceğini hayal edebiliyor musunuz?"

"Başın büyük belaya girerdi," diye onayladı Rose. "Birkaç komik bakışa katlanmak çok daha kolay."

Alastair hayvanları arabaya koyarken Rose yolcu koltuğuna tırmandı ve Alastair'in teklifini kabul etmenin o kadar da iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Ya yirmi mil falan yürümeyi planlıyorsa? Kontrol etmeliydi.

Birkaç dakika sonra ormanın girişini oluşturan bir kapının yanına park ettiler.

"Bu ormanda zikzaklar çizen birkaç patika var. İsla ve ben geçen yaz hepsini yaptık. Şimdi sizi götüreceğim parkur muhtemelen en sevdiğimiz parkur."

Rose arabadan inerken derin bir nefes aldı. Hava nefis ve çam kokuyordu, bu da onu gülümsetti. Nasıl olmuştu da kendini burada bulmuş, İskoçya'nın ücra bir ormanında, muhteşem evinde yaşayıp çalıştığı bir adamla birlikte yürürken bulmuştu?

"Çok soğuk değil mi?" Alastair sordu. "Hayır."

"Güzel, zaten üzerine daha fazla kıyafet giyebileceğinden emin değilim."

Rose güldü. "Güvende olmak üzölmekten iyidir. İskoç kışlarına alışık değilim, unutma."

Alastair hayvanları arabadan indirdi.

"Bu size ait değil, değil mi?" Rose sordu.

"Hayır. Burası Woodland Trust'a ait." Kapıdaki bir tabelayı işaret etti.

"Ama ormanlık alanınız var?"

Alastair, Houdini'nin ipini yakasına takarken, ", " dedi.

"Laird olmak nasıl bir şey o zaman?"

"Korkarım çoğunlukla pek heyecan verici değil." Alastair kapıyı açtı ve Rose ile köpeklerin geçmesi için tuttu.

"Bu büyük bir sorumluluk," diye yorumladı Rose.

"Öyle," diye kabul etti. "Kiracılarıma ve tabii ki yetiştirdiğimiz hayvanlara karşı bir görev hissediyorum, ama sanırım her zaman bildiğim şey bu. Ailem topraklarımızı çok uzun zamandır elinde tutuyor."

"Keşke başka bir şey yapsaydım dediğiniz oluyor mu?"

"Hayır," diye düşündü Alastair. "Babam gibi hayvanlarla aram iyi değil ama harika bir malikâne müdürüm var ve hem işi büyüttüm hem de malikânenin bakımını yaptım. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmayı çok sevdim."

"İsla eninde sonunda mülkü devralacak mı?"

"Sadece o isterse. Ben olsam onu zorlamazdım. Fiona'nın burada kalmaya hiç niyeti yoktu. İlk fırsatta Londra'ya, oradan da Manchester'a gitti ama ben buraya aidim."

"Katılıyorum," dedi Rose. "Başka hiçbir yere yakışmıyorsun."

"Fark ettin, ha?"

Rose gülümseyerek, "Fark ettim," diye onayladı.

Houdini yanlarında tasmalı bir şekilde yürürken yürüdüler ve konuştular. Köpeklerin kuyrukları yürüyüş boyunca hiç durmadan sallandı. Rose bu yürüyüşün hiçbir kısmının İsla'yla tırmandıkları tepe kadar dik olmamasını takdir ediyordu ama manzara yine de yer yer inanılmazdı. Aslında yürüdükleri birkaç saat uçup gitti ve Rose otoparkı görüp neredeyse bitirdiklerini fark ettiğinde şaşırdı.

Çamura bulanmış üç hayvanla birlikte arabaya doluştular ve İsla'nın arkadaşı Lucy'nin evine gittiler.

Alastair arabanın kapısını açarak, "Bir dakika içinde döneceğim," dedi.

Rose onun yürüyüşünü ve Lucy'nin annesi Sarah tarafından hızla açılan ön kapıyı çalmasını izledi. Kim?

Hava çok soğuk olmasına rağmen oldukça dekolte bir üst giymişti. Kapıya yaslandı ve Alastair'le sohbet ederken kızıl saçlarını savurdu.

Rose casusluk yapmaması gerektiğini biliyordu ama bu etkileşimi izlemekten kendini alamadı. Biraz rahatlamıştı, neden rahatladığını düşünmek istemediğinden değil, Alastair daha rahatsız görünemezdi. Sonunda Isla sırt çantasıyla kapıda belirdi ve Sarah onun geçmesine izin vermek için hareket etmek zorunda kaldı.

Alastair ve Isla arabaya doğru döndüler. "Rose!" Isla arabaya el sallayarak bağırdı. Rose, ön kapıyı kapatmadan önce Sarah'nın yüzündeki çatık kaşları gördü.

"İyi vakit geçirdin mi?" Rose arabaya tırmanıp Houdini'yi selamlarken Isla'ya sordu.

"Evet! Harikaydı ama sanırım Lucy'nin annesi senin partine gelmeyi çok istiyordu baba. Sürekli bundan bahsediyordu."

"Gelecek hafta sonu etkinliğe geliyor," dedi Alastair. "Sarah benim muhasebecim, yani şirket için çalışmıyor," diye açıkladı Rose'a. "Onu diğer geceye davet etmenin daha mantıklı olacağını düşündüm."

"Bana giyeceği elbiseyi gösterdi. Sanırım senden hoşlanıyor, baba."

Alastair arabayı çalıştırırken gülerek, "Bence sen bir yaramazsın," dedi.

"Baba . ." dedi Isla birkaç dakika sonra. Rose hemen, Isla'nın sormak üzere olduğu şeyi sormaya hazırlandığından şüphelendi.

"Neyin peşindesin?" Alastair sordu.

"Bir şeyin peşinde olduğumu nereden çıkardın?" diye sordu Isla masumca.

"Oh, yani benden bir şey istemiyorsun ..."

"Ben öyle bir şey demedim..." Isla, yetişkinleri güldürerek konuştu. "Senin için ne yapabilirim, sevgili kızım?"

"Şey," diye başladı Isla. "Çarşamba günü okul bitiyor ve dönem sonu etkinliği için birkaç arkadaşımı çağırabilir miyim diye merak ettim..."

"Kaç arkadaş?" diye sordu Alastair kuşkuyla.

"Lucy, Belli ki, ve Charmaine, Emily, Lizzy ve Bethan. Pijama partisi değil ama serin bir akşam şeyi."

"Toplamda altı kişi misiniz?" diye onayladı

Alastair. "Evet," dedi Isla umutla.

"Yapılabilir gibi görünüyor,"

dedi. "Yaşasın!"

"Ne yapmak istiyorsun? Sinemaya gidip sonra eve mi döneceksin?"

"Lucy'nin doğum günü için sinemaya gittik, bu yüzden farklı bir şey yapmayı tercih ederim."

"İsterseniz ben organize edebilirim," diye teklif etti Rose.

"Bu bir Noel etkinliği, yani resmi olarak benim görev alanıma giriyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu Isla. "Bu çok havalı olurdu!"

"Emin misin?" diye sordu Alastair, ona endişeli bir bakış fırlatarak. "Demek istediğim, bu kesinlikle sözleşmenizde yok ve bunu beklemezdim..."

"Sorun değil, bunu yapmak isterim. Bir düşüneyim Isla, harika bir şeyler planlayabiliriz."

"Harika!"

"Dönüş yolunda biraz dolambaçlı yollardan gidebilir miyiz?" Rose sordu.

"Elbette," dedi Alastair. "Nereye?"

"Sadece talimatlarımı takip et."

* * *

On beş dakika sonra Noel ağacı çiftliğine vardılar.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu Isla.

"Ağaçları bizimle birlikte seçmemeniz çok yazık oldu, odanız için bir tane seçmek ister misiniz diye merak ettim."

"Çok isterim! Bu çok havalı olurdu!" dedi Isla heyecanla.

"Ama... sence bunu kütüphaneye koyabilir miyiz? Böylece sen çalışırken, ben de sana yardım ederken ya da ödevimi yaparken ikimiz de görebiliriz."

Rose sorun olup olmadığını kontrol etmek için Alastair'e döndü. "Benim için sorun yok," dedi. "Yine de bu zavallı arabanın tavanına bir ağaç daha bağlamak zorunda olduğuma inanamıyorum. Altı fitten büyük şey yok! Başka bir botanik canavarla uğraşmak istemiyorum."

Isla seçim yaparken çiftliğin etrafında dolaştılar. Hava buz gibiydi ama Rose, Isla'nın ne kadar mutlu olduğunu izlerken bunu fark etmedi bile.

Sonunda karar verdiği ağaç, dürüst olmak gerekirse, orantısız bir cüceydi. Isla'nın iyi doğası doğal olarak onu üzüldüğü bir ağacı seçmeye yönlendirmişti.

Alastair önünden geçtikleri bir Tesco'da durmayı akıl etti ve Isla son derece kızsı zevklerini bile tatmin edecek kadar pembe ve ışıltılı süsler bulmayı başardı.

Rose, baba ve kızı eve döndüklerinde ağacı kurmaları ve süslemeleri için yalnız bırakmayı planlıyordu ama ikisi de ondan yardım istedi. Rose çok duygulandı ve üç kişinin aynı anda bu kadar küçük bir ağaca bir şeyler asması kolay olmasa da elbette o da katıldı.

Saksısında ve süslenmiş haliyle ağaç ne daha düz ne de daha az cılızdı ama Isla çok heyecanlanmıştı.

Isla ona sarılıp Noel ağacını ne kadar çok sevdiğini bir kez daha söylerken Alastair Rose'a "Teşekkür ederim," dedi.

* * *

Rose öğleden sonra temizlikçilerin çalışacağı zamanı Isla'nın seçebileceği eğlenceli şeyler bulmak için kullandı. Büyüdüğü ve hâlâ yaşadığı küçük daire hiçbir zaman beş arkadaşını ağırlayacak kadar büyük olmamıştı ama bunu yapmayı çok isterdi ve Isla'nın iyi vakit geçirmesini gerçekten istiyordu.

O Google'da fikir ararken Alastair ona sıcak bir içecek getirdi.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Sorun değil, Isla için bunu yaptığınız için teşekkürler. Çok heyecanlı."

"Bowlinge gitmek isteyebileceğini düşündüm..." Rose söyledi. "Okuluna çok uzak olmayan bir bowling salonu var."

"Yan tarafta da çok sevdiği bir burgerci var. Daha sonra onları yemek için oraya götürebiliriz," diye önerdi Alastair.

"Sanırım bu hoşuna giderdi," dedi Rose. O yaşta kesinlikle hoşuna giderdi.

"Sonra da buraya dönüp biraz K-pop çalmak ve tırnaklarını boyamak ya da bir araya geldiklerinde ne yapmaktan hoşlanıyorlarsa onu yapmak için sanırım."

"Belki onlar için bir dondurma barı yapabilir ve hepsine şımartıcı setler hazırlayabiliriz?" Rose önerdi. "Bu onları meşgul eder."

"Buna kesinlikle bayılacak. İki arabayı da kullanmamız gerekecek ..."

Rose başıyla onayladı. "Bu arada neden yedek bir Land Rover'iniz var?"

"Oldukça huysuzlar ... bir yedeğe sahip olmak işe yarıyor."

Rose güldü. "Yeterince makul. Ve evet, kızlardan bazılarını ben idare edebilirim, diğerlerini de sen alırsın."

"Planladığımız şeyi ona söyleyelim mi yoksa sürpriz olarak mı kalsın?"

"Kesinlikle bir sürpriz. Ailelerinden saat 10 gibi bizim evden almalarını isteriz."

"Kulağa hoş geliyor. Her şeyi organize ettiğiniz için teşekkürler." "Benim için büyük bir zevk," dedi Rose.

* * *

Rose Pazartesi sabahı Bayan Reed'le karşılaşmaktan korkuyordu. Alastair'le mahzende yakalanmak utanç vericiydi, elbette aralarında bir şey olduğundan değil. Onlar sadece arkadaştı. Bu düşünceye gülümsedi. İki hafta kadar önce Alastair'le ilk tanıştığında, arkadaş olabilecekleri aklının ucundan bile geçmemişti.

arkadaşlar. Çok farklı görünüyorlardı. Ama şimdi gerçek Alastair'i tanımaya başlamıştı ve ondan hoşlanıyordu.

Aşağıya inmeden önce mümkün olduğunca bekledi, kahvaltısını kütüphaneye götürmeyi ve hemen çalışmaya başlamayı planlıyordu.

Rose içeri girdiğinde Bayan Reed mutfaktaydı. Rose kendini toparladı ve neşeyle, "Günaydın," dedi.

"Günaydın," diye cevap verdi Bayan Reed, her zamanki ses tonuna hiç benzemiyordu. Sesi daha sessizdi. bastırılmış? "Umarım hafta sonunun geri kalanında iyi vakit geçirmişsinizdir." Boşaltmakta olduğu bulaşık makinesinden başını kaldırmamıştı ve bu muhtemelen Rose'un Bayan Reed'le mutfakta sıcak bir içecek ikram edilmeden geçirdiği en uzun süreydi. Kesinlikle bir şeyler dönüyordu.

"Evet, teşekkür ," diye cevap verdi çekingen bir tavırla.

"İsla bana onu arkadaşının evinden almaya gittiğinizi ve Bay Duncan ile birlikte yemek yaptığınızı söyledi."

Rose, İsla ve Alastair'in birlikte yemek pişirip takıldıkları o güzel, rahat akşamın anısına umutsuzca gülümsememeye çalışarak, "Evet, öyle yaptık," diye itiraf etti. Dün gece oynadıkları devasa Monopoly oyunu özellikle dikkat çekiciydi. Ama Bayan Reed'den yayılan onaylamama duygusunu neredeyse hissedebildiği gerçeği onu ayılttı.

Rose, "Alastair bana evimi özlemediğimi ve hoş karşılandığımı hissettirmek için çok nazik davrandı," dedi.

Bayan Reed sonunda Rose'a döndü. "Burada sadece birkaç hafta daha kalacaksın. Yakışıklı olduğunu biliyorum ve sana nasıl baktığınızı fark ettim, ama Bay Duncan daha önce incindi ve onun tekrar incindiğini görmek istemiyorum," dedi nazikçe ama kararlı bir şekilde.

Rose, Bayan Reed'in Alastair'in kendisine baktığına dair küçük ifşaatından sersemlemiş bir halde, "İkimizin arasında hiçbir şey yok," demeyi başardı. Bayan Reed sadece hayal mi görüyordu? Yoksa söylediklerinde gerçeklik payı var mıydı? "Biz sadece arkadaşız. Biliyorsun Ala- Bay Duncan

Partiler. Şarap mahzeninde saklanıyordu ve sen bizi gördüğünde onu herkesin yanına götürüyordum. Hepsi bu kadar."

Bayan Reed tam olarak ikna olmuş görünmüyordu ama en azından Rose'un söylediklerinin doğru olduğunu düşünmeye istekli görünüyordu.

"O iyi bir adam..." dedi Bayan Reed.

"Öyle," dedi Rose. "Ama aynı zamanda benim patronum."

Bayan Reed başını salladı. Bir tür ateşkes ilan edilmişti. Rose'un kolunu okşadı. "Bir fincan çaya hasret kalmış olmalısın. Size ne getireyim?"

* * *

Bayan Reed'le araları yeniden düzeldiği için artık daha mutlu olan Rose, kahvesini kütüphaneye götürdü ve çalışmaya başlamak için dizüstü bilgisayarını açtı. Cumartesi günü Noel yemeği etkinliği ve Alastair'in ailesinin bir gün önce gelmesi nedeniyle yapacak çok işi olacaktı. Isla'nın küçük buluşması da bir başka işti ama bu fazla zamanını almayacaktı. Bowling salonunun sıra yandaki hamburgercide biri kızlar, diğeri Rose ve Alastair için olmak üzere iki masa ayırılmıştı - kızların yetişkinlerin onlarla oturmasını pek hoş karşılayacağını düşünmüyorlardı. Rose masaların mümkün olduğunca birbirinden uzak olmasına dikkat etmişti, böylece Isla kendi alanına sahip olurken Alastair de onlara göz kulak olabilecekti. Halletmesi gereken tek şey dondurma ve bir gün önce almayı planladığı şımartıcı yiyeceklerdi.

Telefonu çaldı ve Alastair'in adı ekranda belirdi.

"Merhaba," dedi cevap verirken, dudaklarında beliren küçük bir gülümsemeye engel olamayarak.

"Merhaba Rose. Seninle Isla etrafta olmadan konuşmak istedim. Dürüst olmak gerekirse, ailemdeki diğer herkes için olduğu gibi onun Noel hediyeleri için de alışverişe çıkmam gerekiyor. Ben

Bunu yapmak için yarın izin alacağım ve bana katılıp katılmayacağını merak ediyorum. Yani vaktin varsa tabii ki."

Rose önümüzdeki birkaç gün içinde yapması gerekenleri hızla zihninde gözden geçirdi. Kesinlikle yoğun bir haftaydı ve çok iş vardı ama Alastair'in Noel alışverişine yardım etmek sözleşmesinde yazılı olan görevler arasındaydı, bu yüzden hayır diyemezdi. Ayrıca Alastair ile Noel alışverişine çıkmayı çok istediğini de fark etti. Bu düşüncayı hızla aklının gerisine itti.

"Zamanım var," dedi. "Cumartesi için her şey hazır."

"Harika! Isla'yı yarın okula bırakırız ve oradan Edinburgh'a gideriz. Böylece buradayken şehrin bir kısmını da görmüş olursunuz."

Bölüm 10

Isla alışveriş gezisini kaçırdığı için çok üzgündü.

Alastair, "Bizimle gelseydin Noel hediyelerini zor alırdık, değil mi?" diyerek Rose'u güldürdü.

"Sanırım hayır," diye itiraf etti Isla.

"Ve asla bilemezsin, belki sana o çok sevdiğin şekerlemeden getirebilirim, eğer onu yapan dükkânın önünden geçersen..."

"İyi! Sen kazandın," dedi Isla. "Ben şekerleme aldığım sürece."

Isla, geçisinin gezintiye gelememesine kızarak okula götürüldü, ancak babası ve Rose muhtemelen zamanında dönemeyecekleri için Bayan Reed ve Houdini'nin günün sonunda onu alacaklarına söz verildi.

Isla arabadan iner inmez Alastair gözlerini yukarı doğru devirdi ve K-pop'u kapatıp radyoyu açtı.

"Peki, bugün için bir planın var mı?" Rose sordu.

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti Alastair. "Isla'nın işi kolay. Yeni bir bisiklet istiyor ve ben de onun çorabı için birkaç parça seçmeme yardım edeceğini umuyordum."

"Claire'in Aksesuarları'na bir gezi daha gibi görünüyor." Alastair inledi. "O yerden nefret ediyorum."

Rose güldü. "Isla orayı çok seviyor ve oradan gelen hemen hemen her şey onu heyecanlandırıyor."

"İkizler için alışveriş yapmak kolay. İkisi de Lego seviyor ve bunun için gidebileceğimiz büyük bir oyuncak dükkânı var. Helena Teyze biraz daha zor. Ona sanat malzemeleri almanın bir anlamı yok - bunu öğrendim çünkü asla doğru yapamıyorum. Ama sanat kitaplarını çok seviyor, o yüzden belki Waterstones'a gidip neler var bir bakabiliriz ..."

Rose, "Şimdiye kadar anlatılanlar kulağa oldukça anlaşılır geliyor," dedi.

"Bunun nedeni henüz kurnaz insanlara ulaşmamış .

.."

"Oh ..." dedi Rose.

"Evet, yani Bayan Reed'e ne alacağım? Personel partisinde aldığı gizemli cinayet DVD'sinin yanı sıra ona ekstra bir şeyler almak istiyorum. Yemek yapmayı seviyor ama o benim hizmetçim, bu yüzden ona mutfak eşyaları almak yanlış olur."

"Yemek kitapları mı?" diye sordu Rose.

"Ama ya yemeklerini beğenmediğime dair bir ipucu olduğunu düşünürse. Ya da daha kötüsü, tariflerinden bazılarını değiştirirse? Isla beni asla affetmez."

"Eminim onun için bir şeyler düşünebiliriz. Önce kolay olanları aradan çıkarsak nasıl olur?"

Alastair, "Kolay kazançlar kulağa harika bir fikir gibi geliyor," dedi.

Yolda giderken Noel hediyeleri için birkaç fikir daha konuştular.

"Pekâlâ, nereden başlayalım?" diye sordu Rose, şehre varıp park edecek bir yer bulduklarında. Yolculuk sırasında telefonuna notlar alıyordu ve gitmek için sabırsızlanıyordu. Pratik olarak kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giymişti ve kuru, çamursuz şehir yürüyüşü için güvenilir spor ayakkabılarının yanı sıra bir palto, şapka, atkı ve eldiven giymişti çünkü İskoçya gerçekten soğuktu!

Alastair de kot pantolon giymişti ama üzerine yumuşak, kalın bir örme kazak giymişti ve sert İskoçyalı olduğu için üzerinde bir palto olmasına rağmen aksesuar kullanmamıştı.

"Sanırım şurada," dedi Alastair, bir Costa Coffee'yi işaret ederek.

Rose, "Kahve, en azından birkaç hediye aldığınız zaman bir ödül olmalı," diye önerdi.

"Alışveriş yapmaktan ve özellikle Noel alışverişinden nefret ederim, bu yüzden buraya geldiğim için bir ödülü hak ettiğimi söylüyorum. Ayrıca, yakında bir kahve içmezsem hiçbir işe yaramayacağım."

Rose, "Senin biraz kahve bağımlısı olduğundan şüpheleniyordum," diye itiraf etti.

"Eskiden çok daha kötüydüm," diye itiraf etti. "Ama sonra Bayan Reed kahvelerimden bazılarını kafeinsiz kahve ile değiştirerek beni bu alışkanlıktan vazgeçirdi."

"Bu çok sinsice!"

"Kafeinsiz kahveyi benim kafeinli kahveme karıştırarak başladı. Kadın bir dahi. Ama gerçek şu ki, bir espresso içene kadar alışveriş yapmayı reddediyorum."

"Peki," diye mırıldandı Rose, onu Costa'ya kadar takip etti, kabul etmeliydi ki Costa çok sıcak ve davetkâr görünüyordu.

Kafeinlerini aldıktan sonra Lego Mağazasına gittiler ve Alastair'in ikiz yeğenlerine birer dev Lego Star Wars seti aldılar. "Bu onları bir süre meşgul eder," dedi Alastair.

"Bunları kütüphanedeki büyük masanın üzerinde yapabilirler, böylece köpekler hiçbir parçaya . . ." Rose önerdi. "Aslında Houdini Noel'de genellikle nereye gider? Lütfen onu kız kardeşinizin Manchester'daki evine götürmediğinizi söyleyin!"

"Hayır," dedi Alastair gülerek. "Bu onun sadece ikinci Noel'i. Geçen yıl biz yokken bir hayvan barınağında kalmıştı ve şahsen harika vakit geçirmiş gibi görünüyordu ama Isla tamamen mutsuzdu. İnsanların onun sevilmediğini ve bir yuvası olmadığını düşüneceğinden ve barınak personelinin yanlışlıkla onu sahiplenmesine izin vereceğinden endişe ediyordu. Bu yıl herkesi buraya getirmeyi kabul etmemin ana nedenlerinden biri de buydu. Bunu tekrar yaşayamazdım. Hatta ona aldığı hediyeleri açarken görebilmek için onu görüntülü aramak istedi."

"Bu kız keçisini gerçekten seviyor."

Alastair, "Dürüst olmak gerekirse, sanırım o da onun hakkında aynı şekilde düşünüyor," dedi.

Claire'in Aksesuarları yakındaydı, bu yüzden Alastair tüm pembe ve ışıltılı şeylerden son derece rahatsız görünürken oraya girdiler.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Rose, Isla için birkaç saç malzemesi seçmesine yardım ederken. "Burası çalıştığım Noel mağazasından çok daha iyi bir yer."

"Tabii ki değil! Personelin hiçbir üyesi Disney prensesi gibi giyinmemiştir - pardon, kraliçe."

"," dedi Rose.

"Londra'yı özlüyor musun?" Alastair sordu.

Rose dürüstçe, "Hayır," diye cevap verdi. "Londra ... , bir süredir evim gibi hissettirmiyor."

Alastair başını salladı.

"İsla kulaklarını deldirmeyi çok istiyor, biliyorsun.

...

Alastair ellerini . "Evet, pek de ince olmayan imaları gözden kaçmadı."

"Ve?"

"On üçüncü yaş gününde yapmasına izin vereceğim," dedi iç çekerek. "Umarım o zamana kadar bunu unutur."

"Eğer bana benziyorsa, benzemeyecektir," diye dert yandı Rose, saçlarını kulaklarının arkasına koyarak her birinde üç küpe olduğunu gösterdi.

"Sen çok kötü bir örneksin," diye şaka yaptı.

Rose göz kırparak, "Ona dövmemden bahsetmeyeceğim," dedi. "Bir dövme için talepler, kesinlikle uğraşmaya hazır değilim

ile! Yemek vakti gelmedi mi daha?"

"Hayır!" dedi Rose kararlılıkla. "Daha çok erken ve bazı zorlu hediyelerin üstesinden gelmeden olmaz."

Bir saat sonra aldıklarını arabaya geri taşıdılar ve bagaja kilitlediler.

"şimdi mağazalara geri dönmeden önce öğle yemeği yiyebilir miyim?" Alastair bitkin görünerek sordu. "Biraz yiyecek hak edecek kadar alışveriş yaptığımı emin misin?"

"Peki," dedi Rose. "Ama zaten bir oldu, bu yüzden hızlı bir şey olması gerekiyor. Hâlâ almamız gereken çok sayıda hediye var."

"Köşede bir Pret A Manger var, orası olur mu?" "Mükemmel olur." Rose gülümsedi. Alastair bir Noel alışverişi söz konusu olduğunda tam bir pısıırıktım.

Alastair öğle yemeğinde mümkün olduğunca uzun süre oyalanmaktan mutlu görünüyordu, ancak Rose'un bir bakışı içkisini bitirmesine neden oldu

Böylece tekrar yola çıkabileceklerdi.

Şehir merkezine doğru yürüdüler, Alastair Rose'a şehri daha iyi görebilmesi için gidecekleri mağazalara doğru uzun bir yol gösterdi. Edinburgh Noel için güzel bir şekilde süslenmişti; özenle hazırlanmış peri ışıkları ve Noel ağaçları dükkânları süslüyor, vitrinler her sokakta ışıltı ışıltı parlıyordu.

Alışveriş yapmak için birbirinin etrafında koşuşturan insanlarla doluydu, ancak bu, karşılaştıkları ilahi şarkıcıları tarafından daha da zenginleştirilen şenlik havasına katkıda bulunuyor gibiydi.

Alman Noel pazarı tüm hızıyla devam ediyordu ve kavrulmuş kestanelerin kokusu karşı konulmazdı. Alastair onlara paylaşımları için bir paket verdi, onlar da iki dakika içinde hepsini mideye indirdi.

"Vay canına!" dedi bir köşeyi döndüklerinde ve ileride ne olduğunu gördüğünde. "Bu bir açık hava buz pateni pisti mi?"

"Evet, sanırım her yıl düzenliyorlar," dedi Alastair. "İsla'yı birkaç kez getirmiştin."

"Bir göz atabilir miyiz?"

"Tabii."

Bariyerlere doğru yürüdüler ve patencileri izlediler. Okullar henüz dağılmadığı için sessizdi.

"New York'ta geçen bir filmde fırlamış gibi," diye iç geçirdi Rose.

"Sanırım Rockefeller Center'dakinden biraz daha küçük," diye yorumladı Alastair.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Rose, kaburgalarına dirsek atarak. Adam acı içinde iki büklüm olmuş gibi yaptı.

"Hadi," dedi elini tutarak. "Hadi gidelim." "Alışveriş yapıyor olmamız gerekiyordu!" Rose dedi ki. "Bu sadece Bayan Reed için bir şeyler bulmaktan kurtulmak için başka bir bahane."

"Bu a iyi Mazeret Gerçi, değil " dedi Alastair sırtarak onu bilet gişesine götürdü. "İki bilet,

Lütfen," dedi tezgâha ulaştıklarında.

Ödemeyi yapıp biletleri kendisine uzatıldığında Rose inanamadı.

"Kaç numara paten?" diye sordu kabinde çalışan dudak halkalı genç kız.

"On," dedi Alastair.

Rose kendini "Dört," derken buldu. Kendisine bir çift beyaz buz pateni verildi ve onları giymesi için Alastair'i bir banka kadar takip etti.

"Daha önce paten kaydın mı?" Alastair ayağa kalkarak sordu. "On bir yaşındayken bir kez."

"İsla ile en az üç kez kaydım. Belki de dört. Görünüşe göre en azından kıyaslama yaparsak bir uzman sayılırım."

"Bana pek güven vermiyorsun." "Paten kaymak isteyen sendin."

"Öyle mi ?"

"Kaymak istiyordun," diye tekrarladı Alastair.

"Teoride belki," dedi Rose, şimdi ayağındaki buz patenlerine ihtiyatla bakarak.

"Hazır mısınız?" Ona bir elini uzattı. "Bu şeylerin içinde yürümem mi gerekiyor?"

"Sadece piste gidiyoruz ve sonra bu şeylerin içinde kayıyoruz."

"Her şeye bir cevabın var," diye homurdandı Rose, ama elini kabul etti ve yeni doğmuş Bambi gibi buza doğru yürüdü.

"Burası gerçekten çok kaygan," diye ciyakladı buza basarken ve neredeyse ayağını hemen kaybediyordu.

"Dengeni bulana kadar yan tarafa tutun," diye öğütledi Alastair, buzun üzerinde kendinden daha emin adımlarla ilerlerken. "Her şey denge meselesi ..." Sağ ayağıyla itti ve kışının üzerine düşmeden önce yaklaşık bir metre ilerledi.

* * *

Bir saat sonra patenlerini çıkarmak için banka oturduğunda Rose, "Yarın çok morarmış ," dedi.

." Alastair ayakkabılarını uzattı. "Ben yapmadım!"

Alastair güldü ve omuz silkti. "Yine de eğlendin, değil mi?"

"Evet, teşekkür ederim," diye cevap verdi Rose, tamamen ve son derece dürüst bir şekilde.

"Bir kahve daha içmenin zamanı geldi mi?" diye önerdi Alastair. "Ya da sıcak şarap?" Noel pazarındaki neşeli, küçük, kırmızı boyalı bir kulübeyi işaret etti ve bir kaşını kaldırdı.

"Hayır!" diye sırttı Rose. "Buraya alışveriş yapmaya geldik."

* * *

Saat beşten hemen önce, bitkin bir halde ve bir araba dolusu hediyeyle eve döndüler.

Eve yaklaştıklarında Rose gülümsedi. Hava karanlıktı ve Noel ışıkları güzel binayı aydınlatarak peri masallarından fırlamış gibi görünmesini sağlıyordu.

"Dikizlemek yok," dedi Alastair, Isla sözde onları karşılamak için dışarı çıktığında, ama bagajdaki tüm çanta ve kutuları gördüğünde gözlerinde kesin bir parıltıyla. Neyse ki bisikleti bir battaniyenin ve diğer tüm hediyelerin altına dikkatlice gömülmüştü, böylece Noel sabahına kadar sürpriz olarak kalacaktı. "Biz bunları içeri getirirken sen de içeri gir. Bayan Reed'e isterse şimdi eve gidebileceğini söyler misiniz?"

Isla arabanın bagajına son bir kez baktıktan sonra eve döndü ve Alastair ile Isla arabayı boşalttılar.

"Bisikletini alıp barakalardan birine saklayacağım," dedi Alastair.

"İyi plan."

* * *

Tüm hediyeler meraklı gözlerden güvenle saklandıktan sonra, Bayan Reed'in bıraktığı balıklı turtayı ısıttılar.

Akşam yemeği için de buharda brokoli ve havuç pişirdim.

Alastair Isla'yı aşağı çağırdı.

"Okulda günün iyi geçti mi?" diye sordu mutfak masasına otururken.

"Evet! Ve hiç devim yok çünkü neredeyse dönem sonu geldi."

Rose, "ğretmenlerinizin de en az sizin kadar tatili dört gözle beklediğini sanıyorum," dedi.

"zellikle de fizik ğretmenim Bay MacArthur," dedi Isla kıkırdayarak. "Saçları gittikçe daha çılgın görünüyor!"

Alastair, "Her gün sizinle uğraştığım için şaşırmadım," diye alay etti, "Zavallı ğretmenleriniz için birkaç dönem sonu hediyesi aldık."

Rose, "İstersen yemekten sonra paketlemene yardım edebilirim," diye teklif etti. "Hepsi için Noel kartları da var."

"Harika - teşekkür ederim!" dedi Isla. "Yarının dönemin son günü olduğuna inanamıyorum."

Yemeklerini bitirdikten ve Rose ile Alastair ortalığı toparladıktan sonra Isla duş almak için st kata ıktı.

"Rose . . ."

"Evet..." dedi, gözlerini ona dikerek. Onun adını söyleme şekliydi.

"Geçen hafta sonu personel partisi için tüm hediyeleri paketleyerek ne kadar iyi bir iş çıkardığını söylemiş miydim?"

"."

"Harika görünüyorlardı," diye devam etti Alastair. "Aslında ben de merak ediyordum..."

"Hediyelerinizi paketlemenize yardım edeyim mi?" "şey ... evet."

İ ekti. "Bu akşam yaparsak ve bana bir fincan çay yaparsan sana yardım ederim."

"aydan daha iyisini yapabilirim," dedi Alastair. "Bir fincan sıcak şaraba ne dersin?"

"Aslında kulağa çok hoş geliyor. Bir anlaşma yaptınız."

* * *

Alastair üst kata çıktı ve kütüphanenin zeminine koyduğu üç büyük hediye torbasıyla döndü. Rose ateşi yakıp her birinde kendi bandı ve makası olan üç paketleme istasyonu o sıcak şarabı ısıtmaya gitti. Isla ve Alastair'in de paylaşma konusunda iyi olduklarını sanmıyordu.

Alastair, Bayan Reed'in ev yapımı kıymalı turtalarından bir tabak ve sıcak şarapla döndü.

"Ben gidip mutfaktan Alexa'yı getireyim," dedi Alastair. "Biraz Noel müziği açıp ortamı hazırlayabiliriz."

"Gerçekten yapmak zorunda mıyız?" Rose sahte bir kızgınlıkla içini çekti. Aslında bu fikir hoşuna gitmişti ama Noddy Holder'ın sesi duyulursa büyük bir itirazda bulunacaktı. O Noel dükkânında çalışmak gerçekten de dibe vurmak demekti. Alastair oraya girdiğinden beri hayatı nasıl da değişmişti. Bir an için güzel çevresini, sıcak olduğunu ve polyester bir kostüm giymediğini takdir etti.

"Evet!" diye seslendi Alastair omzunun üzerinden. "Bütün kadınların Michael Bubl  'yi sevdiğini sanırdım."

"Bu değil!" Rose bağırarak karşılık verdi. D  kk  nda da tekrar ediyordu.

* * *

Isla onlara katıldığında Rose sıcak şarap bardağının en az yarısını içmiş ve iki kez Michael Bubl  'nin mırıldandığı şarkıya ayaklarını vururken kendini yakalamıştı.

Isla'nın y  z  ,   n  ndeki manzaraya bakarken aydınlandı. Masadaki yerini aldı. "Bu   ok Noelvari!" dedi mutlulukla,   zerine yazı yazmak i  in bir paket Noel kartını a  arken.

"Yap sen gibi ve m  zik?" Alastair sordu, Rose'a bakmaktan dikkatlice ka  ınarak.

"Bu harika." Babası memnun bir şekilde sırttı. "O kadar korkun   ve sevimsiz ki Noel i  in m  kemmel."

Alastair'in y  z   d  şt   ve Rose bir kahkaha patlattı.

"Bu kadar komik olan ne?" Isla sordu. "Aslında sevmiyorsun Bu müzik, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Rose, yanlarını tutarak. "Ama bu babanın favorisi."

"Aman Tanrım, baba! Ciddi misin?"

"Noel gibi!" Alastair dedi ki. "Siz ikinizin müzik zevki yok. Alexa, sesi aç. Bu kıkırdayan kadınları bastıracak bir şeye ihtiyacım var."

* * *

Isla paketlemeyi ve kart yazmayı bitirdikten sonra Houdini'yi kontrol etmeye ve biraz televizyon izlemeye gitti, ama Alastair o yatana kadar paketlemek için bisikletini almak üzere kulübeye gitmedi ve beklenmedik bir anda tekrar aşağı inmeyeceğine söz verdi.

"Buna bayılacak," dedi Rose.

"Bu şeyde kullandığımız ambalaj kağıdı miktarı, neredeyse bisiklet kadar pahalıya mal olacak."

Rose, "Üzerine büyük bir kurdele bağlamayı önermiştim," diye hatırlattı.

"Ama Noel sabahı kâğıdı yırtabilmek için bu halinden ne kadar keyif alacağını bir düşünün."

"Katılıyorum, ama bu durumda ne kadar çok ambalaj kağıdı kullanmak zorunda kaldığınızdan şikayet etmeyi bırakmanız gerekiyor!"

Alastair kıkırdadı.

* * *

İşlerini bitirip tüm ambalaj malzemelerini topladıklarında neredeyse gece yarısı olmuştu.

"Şimdi hediyeleri ağacın altına koyayım mı?" diye sordu Alastair.

"Is o ne sen genellikle ne yapacaksın?" sordu Rose, dalgın bir şekilde.

Alastair hafif duraksamadan sonra, "Bizim genelde ağacımız olmaz," dedi.

"Of Tabii ki, Üzgünüm, sen yaptı söyle." Gül hala neden bir Noel ağacına sahip olmadığını .

Çocuk. Küçük bir çocuk olsa bile. "Yapabilirsin ama köpeklerin hediyelerden bazılarını almasından endişe ederim ve bisiklet biraz açık. Belki bir yere saklarız?"

"Neresi gibi?"

"Odamdaki gardıropta mı?" Rose bir an için ilham söyledi. "Çok büyük. Narnia'ya açılan bir kapı gibi kocaman ve ben oraya sadece birkaç şey koydum."

"Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Hiç de değil, Isla oraya bakmayı asla düşünmez." "Harika, uyuyup uyumadığını kontrol edeceğim ve sonra her şey bitti."

Alastair bir dakika sonra dönüp kızının bir ışık gibi söndüğünü söyleyince, her biri bir kucak dolusu hediyeyle merdivenleri sürünerek çıktılar.

Rose yatak odasının kapısının tokmağını çevirmek için bir elini serbest bıraktı. Kapıyı poposuyla iterek açtı. Ancak o anda Alastair'in yatak odasında olmasının biraz tuhaf olduğu aklına geldi. Alastair arkasından odaya girmeye başlamadan önce bunu yapmayı düşünecek kadar ileri görüşlü olmayı dileyerek hızlıca bir kez daha baktı. Neyse ki yatağı toplamayı unutmamıştı ve ortalık çok da dağınık görünmüyordu.

Hediyeleri yere koydu ve gardırobun kapağını açtı. "Gördün mü, bir sürü oda var," dedi ve adamın görmesi için geri çekildi.

"Var," diye kabul etti Alastair. "Her şeyi oraya koyalım."

Rose, "Ben onları paketleyeyim, sen de gidip hediyelerden biraz daha al," diye önerdi.

"İyi plan. Oh, bu Noel partisinde giydiğin elbise," diyerek gardıropta asılı duran siyah kokteyl elbisesini gösterdi.

"Hatırladım," dedi Rose, az kendisi kadar şaşırmış görüldüğünü bilerek. "Peki... bir dahaki sefere bisikleti getirebilir misin?"

böylece Isla'nın etrafı karıştırma ihtimaline karşı onu arka tarafa koyabiliriz?"

"Tamamdır," dedi Alastair ve gitmeden önce sırtarak selam verdi.

Merdivenlerden birkaç kez daha inip çıktıktan sonra tüm hediyeler güvenli bir şekilde gardıroba yerleştirildi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Burası iyi bir saklanma yeri."

Sanki nerede olduğunu yeni fark etmiş gibi odanın içinde etrafına bakındı. Gözleri bir an için yatağın üzerinde durdu ve Rose kızardığını hissetti.

Onun yutkunduğunu ve boğazını temizlediğini gördü. "İhtiyacınız olan her şey burada mı?"

"Evet, teşekkür ."

"Beğendiniz mi? Çünkü isterseniz sizi başka bir odaya taşıyabiliriz..."

"Çok güzel," diye güvence verdi Rose. "Evdeki yatak odamdan çok daha güzel."

"Oh, um ... iyi. Şey, geç oldu ..."

"Evet," diye onayladı Rose. "Herhalde uyumak için yataklarımıza ... ayrı ayrı ... gitmeliyiz. Oh!" Başını ellerinin arasına aldı.

Alastair kızarmasına rağmen güldü. "Haklısın, ben gidip kendi yatağымda uyuyacağım." Hemen ayrılmadan önce ona abartılı bir göz kırptı. Rose'u utanç içinde bıraktı ama o da gülmekten kendini alamadı.

Bölüm 11

"Bunu yaparken bana katılmanın sakıncası olmadığına kesinlikle emin misin?" Alastair sordu. Ertesi gün öğleden sonraydı ve Isla'nın okuluna gidip onu ve arkadaşlarını dönem sonu gezisinden önce almak üzere arabalarına biniyorlardı. "Bir varsayımda bulunduğumu ve sana hiç sormadığımı yeni fark ettim. . ."

Rose, "Yedek Land Rover'ınızı kullanmaktan memnun olup olmadığımı sormuştunuz," diye açıkladı.

"Doğru . . ."

Rose sırtarak, "Ve bence bir etkinlik organizatörü etkinliğe gerçekten katılmalı," dedi. "Ayrıca burgerler kulağa harika geliyor."

"Oldukça iyiler."

"Ben de gelmek istiyorum," dedi Rose. "Eğlenceli olur. Ayrıca, seni altı ergenlik öncesi kızın sorumluluğuna bırakacak kadar zalim olamam."

"Teşekkür , minnettarım."

Arabayı okula sürdüler ve park ettiler. Kızlar bir grup halinde gelip iki arabanın arasına dağıldılar.

Kızların hepsi bir kulvarda birlikte bowling oynamak istiyordu. "Bizim için bir kulvar bulalım mı?" Alastair Rose'a sordu. "Ben oldukça iyiyim..." diye uyardı Rose.

"Beni kesinlikle yeneceksin. Maça konsantre olabilmek için kiralık ayakkabıları en son kimin giydiğini düşünmekle meşgul olacağım."

"O zaman seninle oynamaktan kesinlikle mutluluk duyarım. Sen bir kulvar ayırt, ben de kızlara içki getireyim. Bir şey ister misiniz?"

"Sence buradaki kahve ne kadar kötüdür?"

Rose yemek tezgâhına baktı. "Gerçekten çok kötü olduğundan şüpheleniyorum."

"Ben bir kola alayım o zaman."

"İyi seçim," dedi Rose, dönüyor için Git. "Oh, ve Alastair?"

"Evet?"

"İsla ve arkadaşlarının yanındaki şeritte yer ayırtmayın." "Neden olmasın?" Alastair şaşkın görünüyordu.

"Çünkü," açıkladı Rose, sabırla, "bak etrafta. Burada çocuklar var." Alastair dehşete düşmüş görünüyordu.

"Arkadaşlarının önünde havalı görünmek isteyecektir. Onlara daha uzaktan göz kulak olabiliriz."

"Haklısın," dedi sonunda iç çekerek.

Rose sıırttı. "Bir dakika içinde içeceklerle döneceğim."

* * *

Alastair bowlingde gerçekten çok kötüydü ve Rose'a karşı olağanüstü bir şekilde kaybetti, ancak bunun bir kısmı oynadıkları üç oyunun çoğunu İsla ile konuşmak için hiçbir çocuğun gitmediğini kontrol etmekle geçirdiği gerçeğinden kaynaklanmış olabilir.

Ayakkabılarını geri verirken Rose, "Senin sporda daha iyi olacağını düşünmüştüm," dedi.

"Bowling spor olarak sayılıyor mu?" Alastair sordu.

"Sanırım değil," diye itiraf etti Rose. "Ama yine de ... oldukça kötüydün." Adam gücenmiş gibi yaparken Rose onu görmezden geldi. "Tamam, ben kızları toplayayım ve restorana gidelim."

Alastair, "Bir dakika içinde girişte buluşuruz, tuvalete gitmem gerekiyor," dedi.

Rose ayakkabılarını çıkaran ve eşyalarını toplayan kızların yanına gitti.

"Eğleniyor musun?" Rose İsla'ya sordu.

"Bu en iyisi!" dedi. "İki ıska yaptım. Bowling harika bir sürpriz oldu."

"Beğendiğinize sevindim. Şimdi yemeye hazır mısınız?" "Evet, açlıktan ölüyorum!"

Restoranda grup, üzerinde bir balon bulunan altı kişilik bir masaya yönlendirildi.

"Rezervasyon yaptırdığınız ikinci masa hemen şurada," diye açıkladı garson kız, restoranın diğer tarafını işaret ederek.

Alastair bir şey söyleyecek gibi oldu ama Rose hemen araya girdi ve Isla'ya, "Siz istediğiniz içkileri ve ana yemekleri sipariş edin. Unutmayın, daha sonra evde tatlı yiyeceğiz. Babanız ve ben orada olacağız." Restoranın diğer tarafında Alastair'le birlikte yemek yiyecekleri masayı işaret etti.

Sadece ikisi. Bir randevu gibi, birden fark etti. Bunu daha önce nasıl düşünmemişti? Artık bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Alastair'in kolunu tuttu. "Hadi yemeğe gidelim, açlıktan ölüyorum," dedi ve kolunu hafifçe çekti.

İsteksizce döndü ve garsonu masalarına kadar takip etmek için ona katıldı.

Oturdular ve menülerini açtılar.

Alastair menüsünün arkasından, "Bu biraz sinsice oldu," dedi.

"Onları hâlâ görebiliyorsunuz ve o çok eğleniyor!" "Mutlu görünüyor," diye itiraf etti Alastair.

"Seni seviyor," dedi Rose. "Ama şimdi arkadaşlarıyla yemek yemek onun için çok anlamlı olacak."

Alastair içini çekti. "Sanırım buradaki şirket kadar da kötü değil."

"Teşekkür ," dedi Rose. "Çok nazıksınız. Şimdi ne yemek istiyorum . . . ?"

Alastair, "Burası kesinlikle sağlıklı beslenme konusunda endişe edilecek bir yer değil," dedi.

Garson kız siparişlerini almak için geri döndü.

"A çift çizburger, Patates kızartması, soğan halkalar ve bir çilekli milkshake lütfen," dedi Alastair.

"Kulağa çok hoş geliyor, ben de aynısından alacağım. Teşekkür ," dedi Rose.

Garson kız menülerini aldı ve gitti.

"Burada olduğunuz için minnettarım. Kendimi o kadar da sayıca az hissetmiyorum," diye itiraf etti Alastair, bir paket tuzla oynarken.

"Eğleniyorum," dedi Rose. "Kesinlikle çok daha kötü işler var. Ben bilirim, birkaç tanesini yaptım."

"En kötüsü olmadığımıza sevindim," diye kıkırdadı.

"Kesinlikle hayır. Hatta senin için çalışmayı sevdiğimi bile söyleyebilirim."

"Ve burada olduğunuz için size kesinlikle minnettarız. Üç haftadan daha kısa bir süredir burada olduğuna inanmak zor. Tam uyum sağlamış görünüyorsunuz. Gerçekten sensiz ne yapardık bilmiyorum."

Rose kızardı. "Teşekkür ederim. Burada olmak ve her şeye yardımcı olmak harikaydı."

Milkshake'leri geldi. Alastair içkisini havaya kaldırarak, "Size ve gerçekten biraz tadını çıkarabileceğim bir Noel'e," dedi.

Rose bardağını onunkiyile tokuşturdu, yüzündeki gülümsemeyi silemedi.

* * *

Restorandan ayrılıp eve dönmek üzere herkesi arabalara bindirdiklerinde Rose'un yanakları sırtmaktan ve gülmekten ağrıyordu. O ve Alastair çok eğlenmişlerdi ve Rose bir şekilde kendisine servis edilen kocaman yemek tabağını bitirmeyi başarmıştı. Rose bazı konulardan uzak durmaya dikkat etmişti, neden böyle bir hayat yaşadığına girmek istemiyordu ama çok farklı çocuklukları hakkında konuşmuşlar ve okul deneyimleri üzerine bağ kurmuşlardı. Alastair ona işlerini nasıl kurduğunu da anlatmıştı. Kızını sadece dakikada bir kontrol ediyordu ki bu Rose'un beklediğinden çok daha iyiydi. Kızlar mutlu ve kıkırdıyorlardı. Rose Alastair'le göz göze geldi ve gülümsedi.

* * *

Döndüklerinde Bayan Reed gece için çoktan ayrılmıştı ama kapının iki yanında yanan Noel ağaçları ve tüm peri ışıklarıyla yaklaştıklarında ev sıcak ve davetkâr görünüyordu.

Hepsi içeri girdi ve Isla arkadaşlarını Houdini'yi beslemeye götürdü; Houdini arabanın geldiğini duyar duymaz padokundan öfkeyle melemeye başladığı için herkes çok minnettardı.

Isla ve arkadaşları eve geri döndüğünde Rose, "Kütüphanedeki masanın üzerinde hepiniz için bir şeyler var," dedi.

Kızlar hızla içeri girdiler ve Rose'un hazırladığı şımartıcı sepetleri buldular. Rose mutlu soluklara ve konuşmalara gülümsedi. Isla, "Houdini için bir sepet ikram bile var," diye seslendi.

Dışarı.

"Nasıl olur da bir keçi için şımartıcı bir sepet yaparsın?" Alastair fısıldadı.

"Houdini'nin en sevdiği şeyler yemek ve yaygara koparmaktır. Ben de ikisini birleştirdim," dedi Rose omuz silkerek. "Bayan Reed dondurma için gerekli malzemeleri mutfığa koyduğunu söyledi. Şimdi tatlılarını isteyip istemediklerini ya da hâlâ çok mu tok olup olmadıklarını kontrol edeceğim."

Kızlar oybirliğiyle hemen yemeye karar verdiler ve Rose dondurmayı buzluktan çıkarırken onlar da yiyeceklerini üst kattaki Isla'nın odasına götürdüler.

Bayan Reed mutfak adasının üzerine dondurma bardaklarını ve kaşıklarını yerleştirmiş, Rose'un şişeden bir şeyler alacağını duyduktan sonra sıfırdan bir çilek sosu ve bir de şekerleme sosu yapmıştı. Ayrıca çeşitli serpintiler, fişkırtılmış krema ve dört çeşit dondurmaya eşlik etmesi için büyük bir tabak ahududu, yaban mersini ve çilek de vardı.

Kızlar kendilerine ikram edilenleri aldılar ve Alastair ona meyve verene kadar arka kapıda meleyen Houdini'nin şaşkın bakışları arasında onlarla birlikte üst katta kayboldular.

"Dondurma ister misin?" Rose sordu. "Dürüst olmak gerekirse restorandan sonra hâlâ tokum."

"Ben de."

"Ama belki biraz idare edebilirim. Chunky Monkey," dedi Alastair ve dondurucunun arkasından Rose'un en sevdiği dondurmadan bir kap çıkardı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu, "Ve nereden buldun?"

"İsla bana söyledi ve ben de alışveriş yaptım."

Rose hemen kapağı açtı ve bir kaşık dolusu aldı. "Aman Tanrım, bu çok güzel," dedi.

"Demek o kadar da tok değilsin?" Alastair, Rose'un bir kepçe dondurma alıp kendine kocaman bir kâse servis etmesini izlerken kıkırdadı.

"Görünüşe göre hayır. Bana katılacak mısınız? Yoksa tüm küveti tek başıma yememi mi izleyeceksin?"

"Seninle en sevdiğin dondurmanın arasına girmek istemem..."

"Sanırım beni kendimden kurtarman gerekiyor." Alastair gülümsedi. "Bu durumda ..."

* * *

Mutfak masasında oturarak dondurmalarını yediler ve sonra temizlendiler.

"Yukarı çıkıp çalışabilirim ama bunun İsla'nın eğlencesini bozacağını söyleyeceğinizi tahmin ediyorum."

"Gerçekten de öyle," dedi Rose. "Sen alt katta kalıyorsun."

Alastair saatini kontrol etti. "O grubun alınmasına neredeyse iki saat var. Neredeyse iki saat boyunca ne yapmam gerekiyor?"

"Şımartma setlerinden arta kalan bazı fazlalıklar var. Onları ziyan etmek yazık olur..."

* * *

"Buna bakman gerekecek," dedi Alastair kapı çaldığında ve ilk ebeveynleri almaya geldiklerinde.

kızları. "Çamur maskemin daha iki dakikası var."

Rose mutfak taburesinden inerken, "Eğer bu tırnaklarımı mahvederse seni asla affetmeyeceğim," diye mırıldandı.

Bu, hiç şüphesiz, bir İskoç lorduyla geçirdiği ve geçirebileceği en eğlenceli, en sıra dışı akşamdı.

Bölüm 12

Kızların hepsi alındı ve Isla mutlu bir şekilde yatağına gitti ve hala babasının kendisine pedikür yaptırması hakkında kıkırdıyordu.

"Bugün için çok teşekkür ederim," dedi Alastair Rose'a, ortalığı toparlamayı bitirdiklerinde. "Sadece ayaklarımı ipeksi bir yumuşaklıkta hissettiğim için de değil. Isla harika vakit geçirdi. Yoldan çekilmem konusunda haklıydın."

"Evet ..." Gözleri buluştu ve ikisi de birkaç saniye boyunca başka tarafa bakmayınca Rose yanaklarının ısındığını hissetti. Köpeklerden biri arka kapıyı tırmalayarak o anı bozdu.

"Yakında genç kız olacağına inanamıyorum. Bu çok korkunç," dedi Alastair, köpek için arka kapıyı açıp içeri dondurucu bir hava üflenmesine izin vererek.

"Her şey yoluna girecek! O harika bir çocuk ve sen de harika bir babasın." "Teşekkür ," dedi Alastair. "Bunun anlamı çok büyük senden."

"Yatağa gitsem iyi olacak. Yarın büyük gün."

"Evet." Alastair içini çekti ve elini saçlarında gezdirdi. "Görünüşe göre ailemin üzerimize çullanması için her şeyi ayarlamışsın."

"Harika bir Noel olacak," diye güvence verdi Rose.

"Harika bir iş çıkaracağından şüphem yok. Sadece yılın bu zamanlarında zorlanıyorum." Bir kez daha iç geçirdi ve Rose'a baktı, onun hakkında bir karara varmış gibiydi. Görünüşe göre Rose bu testi geçmişti çünkü "Karım beni Noel arifesinde, Isla dokuz aylıkken terk etti. Bir eş ve anne olmak için uygun olmadığını söyleyen bir not bıraktı. Geldiği yere, Amerika'ya geri döndü."

Rose elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım... bu korkunç. Hem de Noel'de!"

"Evet, dürüst olmak gerekirse bu durum insanı festival sezonundan soğutuyor." Alastair'in gülümsemesi hüznüydü.

"İsla o zamandan beri annesini gördü mü? Ondan hiç bahsetmedi."

"Hayır, Marie'yi biraz iletişim kurmaya ikna etmeye çalıştım ama reddetti. Elimde bir adres ve irtibat numarası var ama bunların hala çalışıp çalışmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Onunla en son ayrıldıktan birkaç ay sonra konuştum. Tabii kısa bir süre sonra boşandığımızda avukatlar aracılığıyla yapılan görüşmeleri saymazsanız."

"Nafaka ödüyor mu? Bunu yapabilecek durumda mı?" Rose bunu sorduğu için kendine şaşırmıştı. Alastair'in ona kendi işine bakmasını söylemesini bekliyordu ama Alastair bunu umursamışa benzemiyordu.

"Hayır, avukatım bunun için beni ikna etmeye çalıştı ama eğer İsla ile hiçbir şey yapmak istemiyorsa, o zaman kesinlikle onun parasını istemiyorum. Ayrıca, velayetin tamamı bende ve Marie'nin İsla'nın kendisiyle birlikte ABD'ye taşınmasını istemesi durumunda kendimi en iyi konuma getirmek istiyorum. Dürüst olmak gerekirse bunun olacağını hayal bile edemiyorum ama . . . Sanırım asla bilemezsiniz."

"Vay canına. Çok üzgünüm, bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Rose Alastair'e sarılma isteği duydu ama kendini tuttu. Ona sarılmak tamamen uygunsuz mu olurdu? Yine de gerçekten istiyordu.

"Yani, evet, her neyse, işte bu yüzden tam bir Cimriyim," diye bitirdi sözlerini. Köpeği tekrar içeri aldı.

"Sen bir Scrooge değilsin," dedi Rose kararlılıkla. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Annem geçen Noel'de vefat etti. Kanseri ve Boxing Day'de öldü."

"Rose, çok üzgünüm." Ve işte kucaklaşma. Kendini onun kollarında sarmalanmış buldu. Yanağı onun güçlü göğsüne yaslanmıştı. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.

Rose sonunda onun yüzüne bakarak, "Teşekkür ederim," diyebilirdi. Onun kollarında olmak çok rahatlatıcı bir histi. "Bu . . . korkunç bir zaman. Dürüst olmak gerekirse bu yıl Noel'i tamamen görmezden gelmeyi planlıyordum."

"Bir Noel dükkanında çalışarak mı?"

Rose isteksizce geri çekilirken, "O sırada bulabildiğim tek iş buydu," diye açıkladı. Masaya oturdu. Alastair de söz almadan ona katıldı. "Annemin hasta olduğunu öğrendiğimde işimi bıraktım, yanına taşındım ve bakıcısı oldum. O öldükten sonra insanlar için partiler ve etkinlikler düzenlemeye geri dönemeyecek kadar çökmüştüm. Aslında kimsenin etrafında olmak istemiyordum. Ama sonunda bir iş bulmam gerekti, bu yüzden son birkaç aydır rastgele işler yapıyorum, hayatımda ne yapmak istediğime karar verecek kadar güçlü hissedene kadar bekledim." Konuşurken Isla'nın unutmuş olması gereken bir jel kalemle oynuyordu.

"Bunu anlayabiliyorum. Sanırım hiç kardeşin yok?"

"Hayır... her zaman sadece ben ve annem vardık."

"Bu çok zor," dedi Alastair nazikçe. "Annem ve babam Isla doğmadan önce vefat etti. Araba kazası. Üniversiteyi yeni bitirmiştım. Kız kardeşim Fiona'nın acımı paylaşmasına çok minnettardım, özellikle de o ilk yıl boyunca. O olmasaydı ne kadar iyi idare edebilirdim bilmiyorum."

"Bu çok üzücü," dedi Rose. "Çok üzüldüm." "Çok uzun zaman önceydi."

İç çekti. "Gerçekten de tüm dertlerimi sana yüklememeliyim."

"Sanırım ben başlattım," dedi Alastair gülümseyerek. "Ve sana Marie'den bahsettiğim için memnunum. Bana annenden bahsedecek kadar güvendiğin için teşekkür ederim."

"Noel gerçekten tuhaf bir zaman olabiliyor," dedi Rose.

"Katılıyorum. Ama hatırladığım kadarıyla ilk kez bu yıl Senin sayende bundan kesinlikle korkmuyorum." "Buna sevindim." Rose gülümsedi.

"Ve Isla harika vakit geçirecek," diye Alastair ona güvence verdi. "Kuzenleri burada olduğu için çok heyecanlı. Bunu daha önce yapmadığım için kendimi kötü hissediyorum ama ..."

", ben anladım, onlar anladı. Çocukları meşgul edecek bir sürü eğlenceli şey planladım. Harika vakit geçirecekler."

Bölüm 13

Rose ertesi sabah uyandığında kendini endişeli hissediyordu. Isla'nın küçük kuzenlerinin kalmaya gelmesinden duyduğu heyecan bulaşıcıydı ama evin dinamiği değişecekti ve Rose bu konuda ne hissettiğinden emin değildi.

Alastair' şüphesiz yakınlaşmışlardı ve onunla ve Isla'yla vakit geçirmeyi seviyordu. Etrafında başka insanlar varken, kendini daha çok bir çalışan gibi mi hissedecekti? Bu yeterince adil bir durumdu, zaten öyleydi ve bu bir aile toplantısıydı, ama yine de buna üzülecekti.

Rose duş alıp giyindi ve kahvaltı için aşağı inmeye karar verdi. Isla'nın yatak odasının kapısı hâlâ kapalıydı; muhtemelen yatabilmenin tadını çıkarıyordu. Alastair'inki ise açıktı.

Rose mutfağa girdiğinde Bayan Reed neşeyle, "Günaydın!" dedi.

Rose, "Çok mutlu bir ruh hali içindesiniz," dedi.

Bayan Reed, "Besleyecek insanlarla dolu yoğun bir evim olmasını seviyorum," diye itiraf etti. "Ve Noel'de etrafta bir sürü çocuk olması harika bir şey."

Rose'a dumanı tüten bir kâse dolusu yulaf lapası uzattı. "Enerjini iyi olur - önünde dolu dolu bir gün var!"

"Evet, öyle." Rose güldü. "Eğlenceli olacak. Her şey için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Oh, çok yaşa, canım. Sanırım her şey ayarlandı. Akşam yemeği için güveçte tavuk olacak, birazdan yavaş pişiriciye koyacağım. Odaların hepsi hazır. Çocuklar anne babalarının yanındaki odada kalacaklar, Helena Teyze de koridorun sonunda..."

"Ona Helena Teyze de mi diyorsun?"

"Evet, sanırım öyle." Bayan Reed kıkırdadı. "Onu tren istasyonundan saat kaçta alacaksınız?"

Rose, "Saat üçe kadar değil ve diğer herkes saat beşte gelecek," dedi. "Yine de Cumartesi gecesi yemeği için ondan önce yapmam gereken çok şey var. Birazdan çadırı kurmaya gelecekler."

"Kulağa harika olacakmış gibi geliyor. Pekala, yatak odaları için taze çiçekler almak üzere dışarı çıkmalıyım. Sonra görüşürüz."

Bayan Reed gitti ve Rose kahvesini yudumlayıp yulaf lapasını yiyerek sabahın sessizliğinin tadını çıkardı. Arka kapı açıldı ve Alastair içeri girdi. Yağmur yağıyordu ve sırılsıklam görünüyordu ama ağır yağmurluğu içinde bile çok yakışıklıydı.

"Merhaba," dedi. "Birkaç keçiyi kurtarmak zorunda kaldım. Sıkıştıkları yönünde bir ihbar aldım."

"Bunun için güzel bir gün," diye yanıtladı Rose, onu gülümseterek. "Onlar iyi mi?"

"İyiler," diye güvence verdi. "Sadece ısınmak için duşa gireceğim." Adam Rose'un yanından geçti ve Rose'un burun delikleri adamın taze İskoç havasıyla karışan kokusuyla doldu. Rose küçük bir inilti çıkarmamak için kendini zor tuttu. Ona neler oluyordu böyle?

"Ofise gitmem gerekiyor ama sen Helena Teyze'yle eve gelmeden önce dönmüş olurum."

"Harika, sonra görüşürüz o zaman," diyebildi Rose. "Oh, ve Rose?"

"Evet?"

"Helena Teyze'nin sana zorbalık etmesine izin verme. Güçlü bir kişiliği var."

Rose yutkunarak, "Elimden geleni yapacağım," dedi.

* * *

Isla, büyük teyzesini istasyondan almak için Rose'la birlikte gelip gelemeyeceğini sordu. Rose minnettardı, hatta Alastair'in o sabahki sözlerinden sonra daha da minnettardı. Eve dönüş yolculuğu boyunca hiç tanımadığı bu kadınla nasıl kibarca sohbet edeceği konusunda endişeliydi

Ama Şimdi sesi biraz korkutucu geliyordu.

Kısa süre sonra, Isla'nın müziği onları eğlendirirken köy yollarında ilerliyorlardı.

"İŞte orada!" diye bağırdı Isla, Calton Yolu'ndaki toplanma noktasına geldiklerinde. Uzun gümüş rengi saçları olan ve eski bir kürk mantoya benzeyen bir Şeye sarınmış uzun boylu bir kadını işaret etti. Kadın, demiryolu Şirketinin üniformasını giymiş çok daha ufak tefek genç bir adamın yanında duruyordu ve ona dört büyük, boş tuvalin de dahil olduğu bir el arabası dolusu valiz eşlik ediyordu.

"Neden ailenizdeki herkes bu kadar uzun olmak zorunda?" diye mırıldandı Rose.

Isla kıkırdarak, "Sadece sana kıyasla," diye cevap verdi.

Rose, Helena Teyze'nin yanına yanaştı ve Isla'yla birlikte arabadan inerek Helena Teyze'nin çantalarını taşımasına yardım ettiler.

Isla hemen büyük teyzesi tarafından kucaklandı. "Ne kadar güzelsin, değil mi?" Helena Teyze ilan etti. "Resmini yapmama izin vermeyeceğine emin misin?"

"Hayır, Helena Teyze," diye kıkırdadı Isla. "Belki bir dahaki sefere."

Helena Teyze kolunu büyük yeğenine doladı ama dikkatini Rose'a çevirdi.

"Sen Rose olmalısın." Rose'u bir aşağı bir yukarı süzdü. "Lütfen bana Helena Teyze de, herkes öyle der."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Eminim en sevdiğim yeğenim hakkımda korkunç dedikodular yayıyordu," dedi gülümseyerek. "Söylediği tek kelimeye bile inanmayın."

Rose güldü. "Beni uyardığın için teşekkür ederim."

Helena Teyze, "Bu çok yardımsever genç adam bavullarım konusunda bana yardımcı oluyor," diye açıkladı. "Bagajı açabilirseniz, eminim benim eşyalarımı oraya koymaktan mutluluk duyacaktır, tabii ki özellikle sanat malzemelerime dikkat ederek."

Rose, Helena Teyze'nin yakın gözetimi altında adamın yüzündeki ifadeye bakarak gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yaptı.

talimat verdi.

"Çok teşekkür ederim canım," dedi Helena Teyze, eline on bir banknot tutuşturarak, onu neşelendirir gibi oldu. "Şimdi istasyona geri dön. Eminim seni özleyenlerdir."

Genç adam ayrılırken iyi huylu bir sırtış attı. "Öyle yapacağım. Yolculuğunuzun tadını çıkarın."

Isla kibarca, "Ön tarafa oturmak ister misin Helena Teyze?" diye sordu.

"Arkada oldukça rahat edeceğim, teşekkür ." Arabanın kapısını açtı ve zarif bir şekilde içeri tırmandı.

Rose ve Isla da arabaya bindiler ve Rose kontak anahtarını çevirdi. Isla'nın müziği de tekrar açıldı.

"Bu de ne böyle?" Helena Teyze tersledi.

Isla müziği Classic FM'e çevirirken Rose'a iyi huylu bir şekilde gözlerini devirdi. "Özür dilerim Helena Teyze. 1800'lerden sonra çıkan hiçbir müziği sevmediğini unutmuşum."

"Arsız," diye uyardı Helena Teyze arka koltuktan, ama gülümsüyordu.

* * *

Helena Teyze ve Isla eve dönüş yolunun büyük bölümünde Isla'nın okulu hakkında konuştular. Helena Teyze, Ulusal Müfredat'ın sanatla ilgili hükümlerini küçümsediğini pek saklamadı. "Tatilde bir ara benimle resim yapmaya geleceğini umuyorum," dedi Helena Teyze. "Yazdan bu yana edindiğine şüphe olmayan bazı korkunç alışkanlıklarını silmeye çalışabiliriz."

Isla, "Artık matematiğe daha çok ilgi duyuyorum," dedi. "Sanırım mühendis olmak istiyorum."

"Sanatsal beceriler bir mühendisin çok işine yarar," diye homurdandı Helena Teyze. "Ve bu aşamada matematik ve sanat arasında bir seçim yapmanıza kesinlikle gerek yok."

"Evet, Helena Teyze."

"Yani benimle biraz resim yapacak mısınız?"

"Tabii ki. Seninle resim yapmayı sevdiğimi biliyorsun. Ayrıca Rose gerçekten çok iyi resim çizebiliyor," dedi Isla.

"Evet, Alastair bahsedilen sen vardı bir sanatçı,"

Helena Teyze Rose'a dedi ki. "Kurşun kalemle çizim, sanırım ..."

"Oh, pek sayılmaz," dedi Rose çabucak. "Yani, eskiden ... ama artık pek değil ..."

Helena Teyze, "Çizimini bir seninle tartışmayı çok isterim," diyerek Rose'un yüreğini ağzına getirdi.

* * *

Eve döndüklerinde çadırın temel yapısı tamamlanmış ve işçiler bugünlük gitmişlerdi. Isla ve Rose Helena Teyze'nin eşyalarını onun için odasına taşıırken, Helena Teyze de Bayan Reed ile bir fincan çay içti. Alışılmadık bir ikiliydiler ama birbirlerini gördüklerine çok memnun olmuş görünüyorlardı.

Rose, Helena Teyze'nin kalacağı yatak odasına daha önce hiç girmemişti.

Helena Teyze'nin eşyalarıyla yüklü olarak içeri girdiklerinde, "Burası çok güzel," dedi. Büyük pencereler odayı solmakta olan öğleden sonra ışığıyla yıkıyordu. Duvarlar evin geri kalan dekoruna hiç uymayan kirli bir beyaza boyanmıştı ve diğer odaların çoğunda bulunan kalın damask perdelerin aksine pencerelerde ahşap panjurlar vardı. Pencerenin dışındaki manzarayı görmezden gelerseniz, bu durum mekânı bir şekilde daha modern gösteriyor, neredeyse bir Akdeniz havası veriyordu.

"Görünüşe göre evin en iyi ışık alan odası," diye açıkladı Isla. "Helena Teyze ben doğmadan çok önce burayı kendi odası olarak sahiplenmiş. O burada büyümüş ve benim yatak odam eskiden onunmuş."

"O da mı süslemişti?"

Isla, "Bu şekilde dekore edilmesi talimatını verdi," diye açıkladı. "Her birkaç yılda bir, o sırada üzerinde çalıştığı şeye bağlı olarak değişiyor. Bir süredir böyle ama bundan önce Fas temalıydı."

"Fas mı? İskoç kırsalının ortasında mı?"

"Biliyorum." Isla kıkırdadı. "Ama ilham perisinin onu çağırıldığı yerin Fas olduğunu söyledi, bu yüzden gelip kalmasını istiyorsak buranın mümkün olduğunca Fas gibi hissettirmesi gerekiyordu. Her zaman yazı burada geçirir ve babama, o gelmeden önce burayı doğru hale getirmek için danışması gereken Pinterest panolarını içeren bir e-posta gönderdi. İsteddiği kadar sıcak olması için buraya ekstra ısıtıcılar da koymak zorunda kaldı. Hem de Temmuz ayında."

Rose, "Bu harika," diye açıkladı.

"Evet, Helena Teyze harika biri," dedi Isla. "Bazen biraz korkutucu olsa da."

"Herhalde benden bahsediyordunuz," dedi Helena Teyze, kapıda belirip ikisini de yerinden sıçratarak. İkisinin de cevap vermesini beklemeden, "Ordular gelmeden önce biraz dinleneceğim," dedi. Rose ve Isla bunu hemen gitmeleri için bir ipucu olarak algıladılar.

Bölüm 14

Rose saat beş civarına kadar kütüphanede parti planlamaya devam etti, o sırada dışarıda bir araba durarak Alastair'in kız kardeşi ve ailesinin geldiğini haber verdi. Rose merhaba demek için giriş holüne çıkmadan önce birkaç dakika bekledi. Her yerde insanlar ve köpekler vardı - ve bir şekilde içeri sızmayı başaran Houdini - hepsi birbirini selamlıyordu. Rose kenarda durmuş, Noel ağacına dikkatle bakıyor ve onu coşkuyla sallanan köpek kuyruklarından korumaya çalışıyordu.

"Bu Rose," dedi Alastair, bir elini hafifçe Rose'un sırtına koyup onu grubun içine çekti. "Evin bu kadar muhteşem görünmesinin nedeni o."

"Seninle tanışmak çok güzel Rose," dedi Alastair'in kız kardeşi. "Ben Fiona, bu kocam Paul, ikizler de Sam ve James."

Çocuklar utangaç bir ifadeyle kendilerine dostça gülümseyen Rose'a baktılar.

Gülolabilir kesinlikle bkz. ve AİLE Alastair ile uzun boylu, siyah saçlı ve dikkat çekici olan Fiona arasındaki benzerlik. Kocasını da uzun boyluydu ama Alastair'den çok daha zayıf bir yapısı vardı. Gözlük takıyor ve takım elbise giyiyordu taşradan çok şehre uygun görünüyordu. Rose, oğullarının onun iki karbon kopyası olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Teyze Helena yapılmış onu büyük Giriş aşağı İlk heyecan geçtikten sonra merdivenden indi.

Houdini'ye ters ters baktı ve Isla'ya onu dışarı çıkarmasını işaret etti. O da hemen öyle yaptı. İkizlerin gözleri büyük teyzelerini görünce irileşti ve Rose onların kendisinden biraz çekindiklerini hissetti. Onları suçlayamazdı. Helena Teyze onların yaşındayken onu dehşete düşürürdü. Açıkçası, o hâlâ Biraz.

Bayan Reed mutfaktan çıktı ve yeni gelenler tarafından kucaklandı. "Bir dakika içinde gideceğim," dedi, "ama ben

Hepinizi görmeden gid! Ne kadar da büyümüşsünüz!" diye haykırdı Ben ve James'e. "Mutfağa gelin, sizin için atıştırmalık bir şeyler hazır."

Çocuklar ve Isla Bayan Reed'i takip etti ve Fiona ile Paul bavullarını üst kata çıkarmaya başladı. Rose ne yapacağını bilemedi ve o günkü işlerini toparlamak için kütüphaneye kaçtı.

Çok geçmeden Isla onun için bir kıymalı turta getirdi.

"Teşekkür Isla," dedi Rose.

"Daha önce Bayan Reed'e yapmasında yardım etmiştim. Ama bu onunkilerden biri. Benimkiler biraz dağınık ve senin de güzel bir tane yemeni istedim."

Rose güldü. "Teşekkür ederim, ama eminim seninkinin tadı da en az seninki kadar güzeldir."

Alastair kapıdan kafasını uzattı. Dikkatini Rose'a çevirmeden önce Isla'ya, "Merhaba bela," dedi. "Size alkollü bir içecek ikram edebilir miyim? Akşam yemeğine kadar hepimiz misafir odasında sohbet edeceğiz, belki çocuklarla oynamak için masa oyunları da alırız."

"Oh, um . . . Ben de tam odama çıkacaktım ..." "Bize katıl," dedi Alastair, bakışları ciddiye. "Lütfen."

"Bilmiyorum..."

"Lütfen!" diye yalvardı Isla. "Kuzenlerimi yılan ve merdiven oynarken görmelisin. Çok komik. Her zaman hile yapmaya çalışıyorlar! Onları çok dikkatli izlemelisin."

Rose güldü. "Tamam o zaman, teşekkürler."

Isla, Paul'ün büyük bir kokteyl dolabını ve bir içki buzdolabını açtığı salona doğru ilerledi. Rose onların odanın en ucundaki büyük maun büfenin içinde saklı olduğunu fark etmemişti bile.

Fiona, "Ne zaman bir araya gelsek Paul barmen olarak görevlendirilir," diye açıkladı.

"Kirli martini, tatlım?" Paul karısına sordu.

"Kesinlikle. Rose, sen de bir tane alır mısın?"

"Kulağa harika geliyor," dedi Rose. "Teşekkür ederim."

"Paul Amca, bana bir Shirley Temple yapar mısın lütfen?" diye rica etti Isla.

"Elbette, ufaklık," diye cevap verdi.

"Sanırım yakında bana böyle hitap etmeyi bırakman gerekecek, Paul Amca," dedi. "Artık oldukça büyüdüm."

"Öylesin." Paul Amca iç çekti. "Ama sen çok tatlı bir çocuktun, neden büyümek zorundasın ki?"

"Özür dilerim." Isla güldü. "Bunu yapmıyorum."

Isla kuzenleriyle birlikte masa oyunları oynamak için yere uzandı ve yetişkinler de yerlerine oturdu. Köpekler ateşin yanındaki sepetlerine yerleşti ve titreyen alevler odaya sıcak bir parıltı yaydı.

Rose küçük bir kanepenin bir ucuna oturdu ve Alastair ikizler için meyve suyuyla odaya döndüğünde onun yanındaki boşluğu aldı. Bu hareket Rose'u birdenbire ateş basmış gibi hissettirdi.

"Ee Rose," dedi Fiona, Rose'a içkisini uzatırken. "Nasıl oldu da buraya gelip kardeşim için Noel organizasyonu yapmaya başladın? Eğer bir kadın olsaydı, birini tutmayı bile düşünmeden her şeyi kendi başına halledeceği gerçeğine başlamayacağım bile ..." Kuyruğunu kıstırıp kardeşine sert bir bakış attı.

"Um . . . şey . . . Bir Noel dükkanında çalışıyordum ve içeri girdi ve birkaç dakika içinde bana bu işi teklif etti. . ."

"Ve sen de kabul ettin?" Fiona'nın ağzı açık kaldı.

"O zamanlar onun ne kadar kötü bir patron olacağını bilmiyordum..." Rose şaka yaptı.

"Benim hakkımda ne diyorsun?" Alastair dikkatini kayınbiraderiyle yaptığı konuşmadan başka bir yöne çevirerek sordu.

Fiona, "Londra'da rastgele kadınlara gidip onları evine davet etmeye başladın," diye alay etti.

Rose, Alastair'in Isla'ya bir bakış attığını gördü ama Isla mutlu bir şekilde kuzenleriyle oynamaya dalmıştı. Fiona'ya ters ters baktı.

"Aslında," diyor Rose, "mükemmel bir zamanlamaydı. Başka bir iş arıyordum ve daha önce etkinlik yönetimi alanında çalışıyordum."

Alastair ona minnettar bir gülümseme verdi.

"O zaman her şeyi bırakıp teklifini kabul edebilmen büyük şans," dedi Fiona. "Burada çalışmayı nasıl buluyorsun?"

"Harika," diye yanıtladı Rose, doğruyu söyleyerek ve nasıl işe girdiği ve Londra'da kalmasını gerektirecek hiçbir şey olmadığı konusundan uzaklaştığı için mutluydu. "Bu evi dekore etmek bir rüya ve tabii ki Alastair de harika bir patron."

Fiona başıyla onayladı. "Ev harika görünüyor. Çok Noelvari! Harika bir gözün var. Burada olduğun için hepimiz çok mutluyuz."

Muzaffer bir çığlık, ikizlerden birinin köşede devam eden sıkı bir Kızma Birader oyununu kazandığını gösterdi ve kuzenleri bir sonraki oyunu seçerken Isla bir süreliğine büyüklere katılmak için ayağa kalktı.

Isla, "Rose, izin ver de babamla birlikte bir fotoğrafınızı çekeyim," dedi.

"Tabii," dedi Rose, başka ne diyeceğini bilemeden.

"Telefonunu ödünç alabilir miyim baba?"

Alastair telefonunu kızına uzattı, Rose'a biraz isteksiz görünmüştü.

"Yanına otur," dedi Isla. "Biraz daha yakına. . . Baba kolunu ona dola."

Alastair Rose'un gözlerini yakaladı ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etti. Rose başını hafifçe salladı ve Alastair'in kolunun omzuna dolandığını ve orada hafifçe dinlendiğini hissetti. Ağırlığı rahattı ve onun bu kadar yakın olmasının sıcaklığı ve kokusu hafifçe başının dönmesine neden oldu. Paul içkilerini ne kadar sert yapıyordu?

"Tamam! Anladım," dedi Isla. Bir süre telefonla oynadı. "Bu benim favorim," diye ilan etti ve herkese göstermek için çevirdi. "Aman Tanrım, birlikte çok iyi görünüyorsunuz," dedi ve telefonu babasına geri verdi.

Rose resme hızlıca bir göz attı ve küçük bir gülümsemeye engel olamayıp hemen sakladı. Isla haklıydı; o ve Alastair birlikte çok güzel görünüyordular. Ve birkaç hafta öncesine göre çok daha sağlıklı görünüyordu. Yanakları pembeleşmişti - muhtemelen tanıdığı en yakışıklı adama olan yakınlığından dolayı - ama cildi de daha temiz görünüyordu ve gözleri parlaktı. Belli ki İskoç havası ve Bayan Reed'in yemekleri ona iyi gelmişti.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Alastair'in yanından ayrıldığını fark etmedi.

* * *

Yemek odasında kimse uzanmak istemediği için mutfakta, mutfak masasının etrafında sıkışarak yemek yediler. Alastair masanın diğer ucunda Rose'un yanına oturdu ve o Helena Teyze ile konuşmakla meşgulken, Rose da sanat simsarı olduğu ve birkaç büyük müzayede evinde çalıştığı ortaya çıkan Fiona ile sohbet etti. Yıllar boyunca Rose'un hayran olduğu ve üniversitede okuduğu sanatçıların bazı harika eserlerini satmıştı.

İkizlerin yoğun bir gün geçirdikleri belliydi ve Fiona ile Paul onları banyoya, masal dinlemeye ve yemeklerini bitirdikten sonra yatmaya götürdüler. Helena Teyze Isla'nın okulda yaptığı son resmi görmeye kararlıydı, bu yüzden birlikte Isla'nın odasına gittiler. Odayı toplamak Alastair'e kaldı ve Rose otomatik olarak yardım etmeye başladı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Alastair. Yemek artıklarını kompost kutusuna atmaya çok odaklanmış görünüyordu. "Ben mutlu için Yardım edin." dedi Rose. "Ben boşaltma ve bulaşık makinesi."

"Teşekkürler, bu harika olur."
Rose neşeyle, "Ailen harika," dedi. "Teşekkür ederim, onlara oldukça düşkünüm," dedi biraz sertçe.

Rose onun kendisiyle göz göze gelmemek için büyük bir çaba sarf ettiğini fark etti.

Alastair, "Seninle bir konuda konuşmam gerekiyor," demeden önce bir süre sessiz kaldılar.

Rose elindeki havluyu yere bırakıp ona doğru dönerek, "Ciddi bir şeye benziyor," dedi. "Ne oldu?"

Alastair sessizce, "İsla'nın sana biraz fazla yakınlaşmasından endişeleniyorum," dedi.

"Ne şekilde?" diye sordu Rose dikkatle.

"Birlikte çok zaman geçiriyorsunuz..."

"Çünkü birbirimize eşlik etmekten hoşlanıyoruz ve o da bana yardım ediyor," diye yanıtladı Rose. Alastair bulaşık makinesini boşaltma işini üstlendi. Göz temasından kaçındı.

"Seni vekil anne olarak görmesinden endişe ediyorum," diye açıkladı Alastair. "Ve bizi daha önce birlikte fotoğraflaması . . ." İçini çekti ve elini saçlarında gezdirdi. "Hiç anne figürü olmadı ve sonra sen çıkageldin.

..."

"Peki ya Bayan Reed? Ya da kız kardeşiniz? İkisi de anne figürü olarak sayılabilir, aklıma geldiği kadarıyla. İkisi de onu seviyor."

"Sanırım haklısın, ama bu farklı hissettiriyor."

"Endişenizi anlayabiliyorum," dedi Rose. "Ama İsla sadece birkaç gün daha burada olacağını biliyor."

"Senden gerçekten hoşlanıyor."

"Ve ondan gerçekten hoşlanıyorum. İnanılmaz biri." Rose kaşlarını çattı. "Bana çok bağlandığından ve gittiğimde üzüleceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Kesinlikle," dedi Alastair, anlaşıldığı için rahatlamış görünüyordu. "Sadece onun incinmesini istemiyorum."

"Tabii ki hayır. Yani, bu noktadan sonra mesafemi korumamın daha iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? İkimiz de hoşlansak bile onunla hiç vakit geçirmemek mi?" Duyduklarına inanamıyordu. Alastair sadece saçmalamakla kalmıyordu, aynı zamanda pek de pratik değildi.

"Birlikte hiç vakit geçirmemeniz gerektiğini söylemedim..."

"Tamam," dedi Rose, konuya ısınarak. "Ne kadar zaman kabul edilebilir mi ? Günde yarım saat mi?"

Belki de yanlışlıkla aşmadığımızdan emin olmak için bir zaman çizelgesi hazırlayabilirim ..."

"Şimdi saçmalamaya başladın ..."

"Öyle miyim? Isla ve ben birbirimizle takılırken çok eğleniyoruz. Dürüst olmak gerekirse, bu ikimiz için de iyi oldu. Ve birlikte vakit geçirmemek bizim için zor olacak." Rose Noel'e kadar olan dönemi Isla için özel kılmak için çok uğraşmıştı ve şimdi bunu yaptığı için cezalandırıldığını hissediyordu.

"Kendini yeniden terk edilmiş hissetmesini istemiyorum," dedi Alastair sessizce. "Sana tapıyor. Sürekli senden bahsediyor.

. Bu onun için zor olacak."

Rose'un kızgınlığı, kalbinde bu adama ve onun kızına duyduğu sevgiye karşı bir acı hissetmesiyle yok oldu.

Rose şimdi nazikçe, "Bunu anlıyorum," dedi. "Ama birlikte vakit geçirmemizi engellemek biraz aşırı gibi görünüyor. Bu Marie'nin onu terk etmesinden tamamen farklı bir durum. Her şeyden önce, beni çok kısa bir süredir tanıyor. Ayrıca, Noel arifesinde ayrılacağımı ve aramızda bir şey olma ihtimali olmadığını her zaman biliyordu..."

"şansım yok." "Kesinlikle."

"Benim kimseyle çıkmadığımı biliyor," dedi

Alastair kararlılıkla. "Ben de öyle," diye karşılık verdi Rose.

Birbirlerine ters ters baktılar.

Rose'un ağzı seğirdi. Alastair çok ciddi görünüyordu ve Rose aslında elleri kalçalarının üzerinde durduğunu fark etti. Alastair'in yüzü gevşedi ve ikisi de gülmeye başladı.

Rose, "Kimin en az çıktığını tartışıyor gibiyiz..." dedi.

"Özür dilerim," dedi Alastair, "çok fazla endişeleniyorum."

"Sanırım öyle," dedi Rose. "Ama beni haberdar ettiğiniz için teşekkür ederim. Isla'yı incitmek istemem. O benim için dünyalara bedel. Ama önümüzdeki birkaç gün o kadar meşgul olacak ki pek düşüneceğini sanmıyorum ve sonra ... şey, Londra'ya dönmüş olacağım."

Rose Isla'yı çok özleyeceğini biliyordu. Isla'nın da onu özleyeceğini tahmin ediyordu ama sadece eğlenceli bir arkadaş olarak, Alastair'in bahsettiği gibi bir anne figürü olarak değil. Hayatında bunun için başka kadınlar vardı.

Alastair başını salladı ve başka bir şey söyleyemeden Fiona ve Paul mutfığa geri geldi.

"Siz ikiniz neye gülüyordunuz? Sizi üst kattan duyabiliyorduk!"

"Hiçbir şey," dedi Alastair.

"Sadece aptallık ediyorduk," diye ekledi Rose. "Çocuklar sakinleşti mi?"

"Ben onlara kitap okurken ikisi de bayıldı," dedi Paul. "Biz burada kaldığımızda hep iyi uyurlar. Isla onları bizim için yoruyor."

"Ev gerçekten harika görünüyor Rose," dedi Fiona, Paul birkaç fincan çıkarırken çaydanlığı doldurarak. "Koridordaki o ağaca inanamıyorum. Annemle babamın aklına oraya bir ağaç koymak nasıl gelmemiş?"

Alastair omuz silkti.

"Paul ve ben bir fincan çay içmek istiyoruz. Siz de ister misiniz?" Fiona sordu.

Alastair, "Ben bir tane alacağım," diye cevap verdi.

"Ben iyiyim, teşekkürler," dedi Rose. "Noel ağacını nereye koydular?"

"Oturma odasında," dedi Fiona. "Sadece plastik şeydi ama onu çok severdik. Salonda da daha süslü bir tane vardı ama hediyeler her zaman oturma odasındakinin altına konurdu ve Noel sabahı hediyelerimizi orada açardık."

Alastair gülümseyerek, "Annemin her zaman çalmakta ısrar ettiği o berbat Max Bygraves derlemesinin sesi eşliğinde," dedi.

"O şey gerçekten korkunçtu!" dedi Fiona.

"Öyleydi." Alastair başını salladı.

Fiona, "Eminim tavan arasında hâlâ Noel eşyaları vardır," diye yorum yaptı.

"Rose'un daha fazla dekorasyona ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedi Alastair. "Zaten kendimi bir Narnia ormanında yaşıyormuş gibi hissediyorum."

"Estetiği bozmayı tercih ederler." Fiona kıkırdadı. "Oraya bir göz atmaktan memnuniyet duyarsınız. Yine de aklına kullanmak isteyebileceğin bir şey gelirse, Rose," dedi Alastair. "Daha önce de teklif ederdim ama istediğin temaya uymayacağını düşündüm. Annemiz hiçbir şeyi atmazdı."

Isla ve Helena Teyze herkesin yanına geldi.

"Monopoly oynayabilir miyiz?" Isla sordu.

"Hepiniz istediğinizi yapabilirsiniz," dedi Helena Teyze. "Ben oturma odasında ateşin başında oturup kitabımı okuyacağım, en iyisi ayaklarımın dibinde bir köpek ve elimde bir kadeh viski ile. Daha önce içki dolabınızda oldukça güzel bir tane fark ettim."

Fiona kendisi ve kocası adına "Oynayacağız," dedi.

Alastair, "Seni Monopoly'de yenmek için akşamımdan birkaç saat ayırabilirim," dedi.

"Peki ya sen Rose?" diye sordu Isla. "Lütfen sen de oynayacağını söyle. Babama karşı birlik olabiliriz!"

Rose ne diyeceğini bilemedi. Yardım için Alastair'e baktı ve o da şöyle dedi: "Elbette söyleyecek. Ama Rose ve benim sana karşı birleşmeyeceğimizden o kadar emin olma genç bayan."

Isla kütüphanedeki büyük masanın üzerine Monopoly tahtasını kurmak için koştu. Alastair Rose'a küçük bir gülümseme verdi.

Bölüm 15

Rose'a Alastair tarafından ertesi gün, çadırın devam eden inşaatına göz kulak olmak dışında izinli olması kesin bir dille söylenmişti. Ama onun başka fikirleri vardı.

Alastair ofisinde olacaktı ve Fiona ile Paul, Rose ve Alastair'in pistte ne kadar eğlendiklerini duyduktan sonra çocukları Edinburgh'da buz patenine götürmeyi planlıyorlardı. Helena Teyze de onlarla birlikte seyahat ediyordu ama kalenin yakınındaki bir sanat sergisini ziyaret edecek ve sonrasında onlarla öğle yemeğinde buluşacaktı. Rose'u da davet etmişlerdi ama o reddetmişti; Salı günü aldığı yaralar hâlâ iyileşmemişti.

Kahvaltıdan sonra salonda eskiz yaparken Rose'un kafası planlarla doluydu. Evde bu kadar çok insanın olması eğlenceliydi ama büyük, kalabalık bir eve alışık değildi ve sessizliğin tadını çıkarıyordu. Sabah kahvesini yudumlarken ve herkesle birlikte çörek yerken düşündüklerini zar zor duyabiliyordu. Hâlâ Londra'da olsaydı her şeyin nasıl olacağını karşılaştırmaktan kendini alamıyordu. Noel'de kimseyi görmeyi planlamamıştı ama arkadaşlarına birkaç kart göndermişti.

Kısa bir süre sonra Fiona içeri girdi, buz pateni partisi henüz dağılmamıştı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi gülümseyerek. "Sadece her şeyi bir araya topluyorum ve kitabımı arıyorum. Sanırım burada bırakmışım. . ."

"Bu mu?" Rose, oturduğu sandalyenin kolunda duran kalın ciltli bir kâğıdı ona uzatarak sordu.

"Öyle, teşekkür ederim!"

"Sorun değil," dedi Rose. Fiona'nın eskiz defterine baktığını gördü ve defteri kapatmamak için kendini zor tuttu.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Fiona sordu. "Bayıldım."

Rose yanaklarının kızardığını hissetti. "Slade Güzel Sanatlar Okulu'na gittim. Londra'da."

"Slade'in nerede olduğunu biliyorum," dedi Fiona gülerek. "Orada okumayı çok isterdim ama ne yazık ki sanatsal bir yeteneğim yok. UCL'ye gittim ve Sanat Tarihi alanında lisans yaptım. Sanat okulundan bir sürü arkadaşım vardı. Sen ne okudun?"

"Vay canına, ne tesadüf. Yüksek lisans yaptım - Güzel Sanatlar." "Ve sonra ..."

"Sonra bir erkek arkadaşım beni sanatta kariyer yapmanın çok değişken olacağına ve sonunda bir yerlerde açlıktan öleceğime ikna etti ve ben de etkinlik yönetiminde bir işi kabul ettim."

"Bu büyük bir sıçrama."

Rose, "Zaten üniversitede tatillerde yaptığım bir şeydi, bu yüzden ne yaptığımı biliyordum ve yaratıcı olmam gerekiyordu," diye devam etti. "Nefret etmedim ama kesinlikle hayatımın geri kalanında yapmak istediğim bir şey değildi."

"Peki ne yapmak istiyorsun? Şimdi mi?" diye sordu Fiona, Rose'un yanındaki sandalyeye oturarak.

"En çılgın hayallerimde mi? Bir sanatçı olmak isterdim," diye itiraf etti Rose. "Ama ... çok az insan bunu yaparak hayatını kazanabiliyor."

Fiona başını salladı. "Bu kesinlikle kolay bir seçenek değil."

Rose içini çekti. "Her neyse, annem hastalandığında ona bakabilmek için etkinliklerde çalışmayı bıraktım. Geçen Noel'de öldü ve o zamandan beri sıfır saatli, asgari ücretli saçma sapan işler arasında gidip geliyorum."

"Oh, Rose, çok üzgünüm," dedi Fiona.

"Teşekkür ederim." Rose hüzünle gülümsedi. "Annem öldükten sonra resim yapamaz oldum. Beni her zaman desteklemişti ve ... onsuz ... doğru gelmiyordu." Rose derin bir nefes aldı. "Ama yeniden zaman geçiriyor olmak gerçekten iyi hissettiriyor. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadığım, yarattığım şey tarafından tüketildiğim o akış halini deneyimlemek. Bunu asla geri alamayacağımı düşünmeye başlamıştım."

"Senin adına sevindim," dedi Fiona. "Eminim annen tutkuna devam etmeni isterdi. Özellikle de bu konuda yetenekli olduğun açıkken."

Rose, Fiona'nın annesinden bahsederken giderek artan rahatsızlığının farkında olup olmadığını merak etti çünkü Fiona elini Rose'un elinin üzerine koyarak, "Seni çizimine geri dönmen için yalnız bırakayım," dedi ve muhtemelen buz patencilerini yola çıkarmak üzere oradan ayrıldı.

Rose çizimlerine geri dönerken biraz heyecanlanmaktan kendini alamadı - Fiona gerçekten yetenekli olduğunu mu düşünüyordu?

* * *

Tüm aile evden çıkar çıkmaz Rose çizimini bir kenara bıraktı ve Bayan Reed'e planını anlattı.

"Tavan arasına çıkıp Alastair ve Fiona'nın küçüklüğünden kalma Noel eşyalarını bulabilecek miyim diye bakmak istiyorum. Ev muhteşem görünüyor ama Noel'den hatırladıkları gibi değil ve orada çocukluklarından kalma bazı eski süslemeler olabileceğini düşünüyorlar."

"Dışarı atılmış olabileceklerini sanmıyorum," diye onayladı Bayan Reed. "O tavan arası yıllardır hiç elden geçmedi; her türlü eşyayla dolu. Bu çok hoş bir fikir. İsterseniz şimdi gelip aramanıza yardım edebilirim."

Çatı katına çıktıklarında ilk olarak, bir önceki hafta sonu çalışan partisi için kullandıkları, düzgünce istiflenmiş fazladan sandalyelerle karşılaştılar. Alan çok büyüktü ve Rose tüm bu eşyalar arasında Noel süsleri kutularını nasıl bulabileceklerini merak ederken kalbi sıkıştı. Neyse ki yanında tavan arasını avucunun içi gibi bilen Bayan Reed vardı. Kendinden emin bir şekilde bir köşeye doğru yürüdü ve bir dakika sonra bir Noel ağacının tepesini zaferle havaya kaldırdı.

Ağaç parçalarını ve süs kutularını aşağıya taşıdılar ve oturma odasına koydular.

Rose, Bayan Reed' "Bu odayı dekore etmedim çünkü seçtiğim tema odaya uymuyordu," dedi. "Bu

Herhangi bir etkinlik için kullanılmayacak olan bu aile alanı için fazla süslü. Benim istediğim bu odayı Alastair ve Fiona'nın küçüklüğündeki gibi yapmak. Ağacı bir araya getirve bu akşam herkesin ağacı süsleyebileceğini düşündüm."

"Bu çok hoş bir fikir."

"Onları bulmama yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Orada tek başıma saatlerce kalabilirdim."

"Çok hoşuma gitti ve tüm eski süslemeleri yeniden görmek harika olacak. Yine de şimdi işe dönsen iyi olacak," dedi Bayan Reed.

"Teşekkür etmek için sana bir fincan çay yapayım mı?" dedi Rose.

"İşte bu çok hoş olurdu."

Rose, ev sahibesinin işlerini düzgün yapmasını onaylayacağını bildiğinden, paylaşımları için Bayan Reed'in en sevdiği Earl Grey çayından bir demlik yaptı ve kendi fincanını oturma odasına götürdü. Köpekler Rose'u takip etti ve hemen oakta neşeyle çıtırdayan ateşin önüne uzandılar. Sıcak yerlerini ne kadar sevdikleri ve köpeklerin evde ne kadar tembel oldukları Rose'u gülümsetti.

Rose işe Noel ağacını bir araya getirmekle başladı. İyi kalitede bir ağaçtı ve yaşına rağmen, onunla oynayıp dallarını yaydığında iyi görünüyordu.

Diğer kutuları açtı ve peri ışıkları dizilerini buldu. test etmek için fişe takarken parmaklarını çaprazladı ve şaşırtıcı bir şekilde, ağacın arkasına saklayabileceği birkaç çalışmayan ampulle sadece bir dizi vardı.

Işıkları ağacın etrafına sarmaya ve eşit aralıklarla yerleştirmeye başladı. Ailenin ağacı kendi başlarına süsleyebilmelerini istiyordu ama herkes bilir ki tek yapmak istediğiniz süsleri asmaya başlamakken ışıkların yanmasını beklemekten daha kötü bir şey yoktur. Işıkları açtı ve durdu

geri dönüp çalışmasına hayran kaldı. Biraz oynadı ve mutlu oldu.

Bir başka kutu da Rose'un odanın dört bir yanına astığı cicili bicili Noel kartlıklarıyla doluydu. Başka bir kutuda Noel ağacı için bir etek ve şöminenin üzerine yerleştirdiği mumlar buldu.

Noel yemeği için kullanabilecekleri peçete, masa örtüsü ve masa runner'ı gibi her şeyi yemek odasına taşıdı.

Başka bir kutu Noel filmlerinin DVD'leriyle doluydu, o yüzden onu televizyona yaklaştırdı. En sevdiği filmlerden biri olan Evde Tek Başına'yı görünce gülümseyerek birkaç tanesini çıkardı ve altında birkaç CD gördü. CD'lerden birinin efsanevi Max Bygraves'e ait olduğunu görünce gülümsemesi sırtımaya dönüştü.

"Öğle yemeği ister misiniz?" Bayan Reed odaya girerek şöyle dedi. "Oh, harika görünüyor!"

"Teşekkür ederim ve öğle yemeğine bayılırım. Buradaki her şey doğru görünüyor mu? Yani eskiden olduğu gibi mi?"

"Farklı olan birkaç şey var. Sanırım kartlar eskiden pencerenin yanında asılı dururdu."

Rose, "Noel'de olduğu gibi yapmama yardım etmek için birkaç dakikan var mı?" diye sordu.

Bayan Reed odaya bakıp gülümseyerek, "Öğle yemeğinde sadece sandviç yemenizin bir sakıncası yoksa," dedi.

Rose, önerisini kabul ettiği için memnun bir şekilde Bayan Reed'i çalışması için yalnız bıraktı. Eşyaların yerlerini değiştirirken Bayan Reed'in izlendiğini hissetmesini .

Bayan Reed birkaç dakika sonra mutfakta Rose'a katıldı. "güzel bir şey yapmışsın," dedi Bayan Reed.

Rose'a bakarak.

"Bir sorun mu var?" Rose, Bayan Reed'in gözlerinde oluşan yaşları fark ederek sordu.

"Ben iyiyim. Bu yaptığınız çok düşünceli bir davranıştı ve bana Bay Duncan ve kız kardeşinin küçüklüklerini ve sevgili ebeveynlerinin hala hayatta olduğu zamanları hatırlattı."

"Bunun kimseyi üzeceğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Rose, aniden endişelenerek.

"Hayır, canım. Bence mutlu anıları geri getirecek," diyerek Bayan Reed'i rahatlatmıştı.

* * *

Fiona, Paul ve çocuklar eve döndüklerinde oturma odasını kapalı ve üzerinde "Girmeyin" yazan bir tabela buldular: Girmeyin.

"Oluyor?" diye sordu Isla.

Rose gizemli bir şekilde, "Baban eve döndüğünde yapacağın küçük bir sürpriz," dedi.

"Şimdi biraz bakabilir miyim?" Isla yalvardı.

"Hayır, babandan önce olmaz."

* * *

Zavallı Alastair kapıdan içeri adımını atar atmaz tüm ailesi tarafından bombardımana tutuldu.

"Tanrıya şükür buradasın!" diye bağırdı Isla dramatik bir şekilde. "Her şey mi?" diye sordu. "Ne oldu?" "Her şey yolunda," diye güvence verdi Rose.

"Rose oturma odasına bir tür sürpriz hazırlamış," diye açıkladı Helena Teyze. "Ve sen eve gelene kadar ne olduğunu göremedik."

"Oh," dedi Alastair. "En azından görmeden önce ayakkabılarımı çıkarıp üstümü değiştirebilir miyim?"

"Hayır," dedi herkes aynı anda.

"Peki." İçini çekti. "Artık içeri girebilir miyiz?" diye sordu Rose'a.

"Yapabilirsin," diye onayladı küçük bir baş sallamasıyla. "Bir dakika içinde sana katılacağım." Birden utandığını hissetti. Ya tamamen yanlış hesapladıysa ve hepsi bundan nefret ettiyse? Ya insanları üzdüyse? Bunu enine boyuna düşünmemişti.

Aile salondan çıkıp oturma odasına doğru koşarken Alastair omzunun üzerinden Rose'a baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Rose mutfağa gitti. Bayan Reed herkes için büyük bir kase marshmallow, çikolata parçaları ve bir kutu krema ile birlikte sıcak çikolatalar hazırlıyordu.

"Sen de onlarla gitmiyor musun?" diye sordu.

Rose başını salladı. "Onlara bir dakika vereyim dedim."

Koşan ayakların sesi kısa sürede onlara ulaştı ve Isla, ikizlerin ardından mutfağa daldı. "Aman Tanrım, Rose, bu inanılmaz! Babam gelip bize katılman gerektiğini söylüyor!"

Rose güldü. "Beğendiğine sevindim. Bunları taşımama yardım et, ben de geleyim."

"Sıcak çikolata!" diye haykırdı James.

Rose, "Noel ağacını süslerken sıcak çikolata içmek zorundasınız," diye açıkladı. "Bayan Reed, siz de geleceksiniz, değil mi?"

Önlüğünü çıkarırken, "Elbette çıkaracağım," dedi.

İkizler ellerinde şekerlemeler ve kremalarla oturma odasına koşarken Rose, Bayan Reed ve Isla da daha sakin bir şekilde içeceklerle onları takip etti.

Fiona sıcak çikolatayı kabul ederken, "Bu harika Rose," dedi. "Çok teşekkür ederim! Tıpkı annemin eskiden süslediği gibi."

Rose, "Bayan Reed çok yardımcı oldu," dedi.

"Siz bir harikasınız Bayan Reed," dedi Fiona, hizmetçiye sürpriz bir şekilde sarılarak.

Bayan Reed telaşlı bir ifadeyle, "Önemli bir şey değil," dedi. "Eski hazinelerin yeniden kullanıldığını görmek güzel."

"O zaman ağacı süslemeye başlayacak mısınız?" dedi Rose, ikizlerin süs kutularına sabırsız bakışlarını fark ederek.

"Kesinlikle," dedi Fiona. "Çocuklar, siz işinize bakın. Ben sıcak çikolatamın tadını çıkaracağım ve bütün işi sizin yapmanızı izleyeceğim."

"Son bir şey daha," dedi Rose, Blu-ray oynatıcısının kumandasını eline alarak. Oynat tuşuna bastı ve Max Bygraves çalmaya başladı.

"Aman Tanrım!" dedi Fiona, kardeşine dönerek. Alastair kolunu ona doladı ve onu sıktı.

"O CD'nin yıllar önce yok edilmiş umuyordum," diye mırıldandı Helena Teyze rahatça oturduğu koltuktan.

"Bu kadar huysuz olma teyze," dedi Fiona. "Bu geleneksel bir şey."

Rose Alastair'e baktı; sessizliği dikkat çekiciydi. Gözleri onunkilerle buluştu ve Rose vücuduna bir sıcaklık dolduğunu hissetti. Taşıdığı tepsiyi uzattı ve adam bir içki aldı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Ağaç için ve ..."

"Bunun içine şekerleme koymalısın, Alastair Amca!" dedi James, anı böldü ve Alastair'in yeğeninin içeceğine şekerleme koymasına izin vermek için eğilirken göz temasını kesmesine neden oldu.

* * *

"Harika görünüyor," dedi Isla, ağacı hayranlıkla seyretmek için geri çekilirken.

"," diye onayladı Bayan Reed.

"Kendi ağacımı ve giriş holündeki süslü ağacı da seviyorum," dedi Isla, "Onlar çok güzel ama bu gerçek bir aile ağacı."

"Katılıyorum," dedi Fiona yeğenine sarılarak.

"Üstte ne var?" diye sordu Isla, etrafına bakınarak.

"İşte," dedi Bayan Reed. "Bu olur mu?" Isla'ya ısıltılı bir yıldız uzattı.

"Biraz küçük..." dedi Isla.

"Küçükken oraya rastgele şeyler koyardık," dedi Fiona. "Baban bir yıl çok kızmıştı çünkü büyükannen Malibu Barbie'mi üstüne koymama izin vermişti ve aptalca görüldüğünü düşünmüştü."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Alastair sırtarak. "Ve aptalca görüldüğünü iddia ediyorum."

Fiona dilini kardeşine doğru uzatarak çocukları güldürdü.

"Küçükken Noel ağacında ne vardı?" Isla Rose'a sordu.

"Bizim bir perimiz vardı," dedi Rose. "Kesinlikle çok güzeldi, porselen bir yüzü, altın rengi saçları ve narin gümüş kanatları vardı. Büyükanneme aitti ve ona çocukken verilmişti. Annem her zaman kırılacak diye çok endişelenirdi ve ben de onu ağaca koyarken ve Noel'den sonra tekrar kaldırırken çok dikkatli olmak zorunda kalırdım."

"hâlâ sizde mi?" diye sordu Fiona.

"Hayır," dedi Rose hüzünlü bir gülümsemeye. "O kayboldu. Annem hastalandı ve bir bakımevine taşınmak zorunda kaldı ve odasını süslemek için getirdiğim Noel ağacı sökülüp paketlenildiğinde perimiz bir şekilde kayboldu."

"Hayır," dedi Isla.

"Annen için çok üzgünüz," dedi Fiona.

"Teşekkür ," dedi Rose. "Oldukça korkunç bir zamandı, ama bu görkemli ağaca geri döndük! Tepesini ne yapacağız?"

Paul, "Şimdilik yıldızı oraya koyalım, belki daha sonra daha iyi bir şey düşünebiliriz," diye önerdi.

"Sizce de uygun mu çocuklar?" Isla kuzenlerine sordu ve onlar da başlarıyla onaylayınca Isla yıldızı gururla ağacın tepesine yerleştirdi.

Alastair'in altı yaşındayken okulda yaptığı, üzerinde Noel domuzu olan biblo gibi unutulmuş hazineler yetişkinler tarafından haykırılırken, çocukların her süslemenin tam olarak doğru yerde olduğundan emin olmaları bir saatlerini almıştı.

Bayan Reed son biblo da yerleştirilene kadar mutlu bir şekilde orada kaldı. "Noel tatilime ne güzel bir başlangıç," dedi.

ikizlerle birlikte gitmeye hazırlanırken söyledi.

Rose'a sarılıp vedalaşırken, "Onun yanında tam bir nefes oldun," diye fısıldadı.

Rose gözyaşlarına karşı koydu. Bayan Reed'e veda etmek bu kadar zorsa, Isla'ya veda etmek daha ne kadar zor olacaktı? Aklına Alastair'i bir daha asla göremeyeceği geldi ve hızla Bayan Reed'in hediyesini almaya odaklandı. Alastair'le birlikte Edinburgh'da onun için seçtikleri saati beğenmesini umuyordu.

Bayan Reed gittikten sonra, Rose ve Alastair'in akşam yemeğini hazırlamayı bitirmesine, Fiona ve Paul'ün ikizleri erken banyo yapmaları için yukarı çıkarmasına ve Helena Teyze ile Isla'nın kütüphanede birlikte yapboz yapmaya başlamasına karar verildi.

Diğer herkes oturma odasını terk edip Rose ve Alastair boş kupaları toplamaya başladığında, Alastair dolu bir tepsiyle odadan çıkmak üzere olan Rose'un elini tuttu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Çok düşüncelisiniz ve bunun anlamı çok büyük."

"Beğendiğinize sevindim," dedi gülümseyerek.

"Bayıldım. Bunu söylediğime inanamıyorum ama sayende Noel'i dört gözle beklemeye başladım."

"Bu harika," dedi Rose, ama Noel'in kendisi ve bu evden ve içindeki insanlardan yüzlerce mil uzakta, tek başına olacağı düşüncesi onu aniden üzdü. En azından bu ailenin Noel'inin iyi geçmesine yardımcı oluyordu. Alastair onun ruh halini fark etmeden önce üzüntüsünü bir sırtışla örtmeye çalıştı.

Alastair'in eli hâlâ onun elinin üzerindeydi. Rose ona baktı ve Alastair hemen elini çekti. Rose neşeyle, "Hadi şu yemeği pişirelim de ikizler için çok geç olmadan Noel filmine başlayalım," dedi. Eli şimdi soğuk ve bir şekilde eksik hissediyordu.

Bölüm 16

Rose ertesi sabah uyandığında hâlâ gülümsüyordu ve bir gün önce Alastair ve ailesiyle geçirdiği o güzel akşamı hatırlıyordu.

Herkes film seçiminin kendisine bırakılması konusunda hemfikirdi, o da en sevdiği filmlerden biri olan ve ikizlerin filmin büyüsunü ilk kez yaşamalarını izledikten sonra daha da özel hale gelen Kutup Ekspresi'nde karar kıldı.

Geçirdiği harika zamanı gözden geçirmekle o kadar meşguldü ki, bugünün Alastair'in tüm iş ortakları için Noel partisi günü olduğunu hatırlaması birkaç dakika sürdü - kesinlikle mükemmel gitmesi gereken büyük parti ve çadırı dekore etmek ve son rötuşları yapmak için tuttuğu tüm müteahhitlerin bir saatten kısa bir süre içinde evde olacağını telefonundaki saate bakarak fark etti.

Rose kalktı ve duş almak için doğruca banyoya gitti. Suyun istediği kadar sıcak olmaması bile onu bu sabah kötü bir ruh haline sokamamıştı. Evin eski su tesisatının biraz huysuz olmasının büyüleyici bir yanı vardı.

Kıyafetlerini kat kat giydi. Soğuk bir gün olacaktı ve çadırın yeterince sıcak olacağına dair parmaklarını çaprazladı. Çerçeve şirketi ona güzel ve sıcak olacağına dair güvence vermişti, bu yüzden onlara güvenmek zorundaydı, ama hazırlıkların bu yönü muhtemelen onu en çok endişelendiren şeydi. Hemen ardından tuvaletlerin çalışmaması ya da insanların gıda zehirlenmesi geçirmesi geliyordu.

Rose aşağı indiğinde Isla mutfakta kahvaltısını yapıyordu.

"Diğer herkes nerede?" Rose çaydanlığı koyarken sordu üzerinde.

"Helena Teyze saat ondan önce neredeyse hiç kalkmadığı için hâlâ uyuyor olacak. İkizler erken uyandığı için Fiona Teyze ve Paul Amca onları köpeklerle birlikte yürüyüşe çıkardılar. Sanırım babam da koşuya çıktı."

Sanki hakkında konuşulduğunu biliyormuş gibi Alastair arka kapıdan koşu kıyafetlerini giymiş olarak geldi.

"Günaydın," dedi neşeyle.

"Günaydın, baba." Isla gözlerini okumakta olduğu mısır gevreği paketinin arkasından ayırmadı.

"Günaydın," dedi Rose. "Bayan Reed bu gece giyeceğiniz takım elbisenizi gardırobunuza astığını söyledi."

"Harika, teşekkürler. Tüm tedarikçiler işleri ayarlamak için ne zaman geliyor?"

"Yaklaşık yirmi dakika içinde," dedi Rose.

"O zaman ben de ortalıkta görünmemeye çalışırım," dedi ve Rose'un, evinin içinde ve çevresinde insanlardan ne kadar nefret ettiğini düşünerek gülümsemesine neden oldu.

Müteahhitler işe başlar başlamaz gün bir bulanıklık içinde geçip gitmiş gibiydi. Rose evin içinde mümkün olduğunca az şey olmasını sağlamıştı, bu da zamanının çoğunu dışarıda işçilerle konuşarak geçirmesine neden oluyordu.

Isla olup bitenlerden çok etkilendi ve herkese içecek ve atıştırmalık götürmekle meşgul olduğu için mutluydu. Doğal olarak Houdini de bu eğlenceye katılmak istedi ve bu da biraz kargaşaya ve bisküvi çalınmasına yol açtı, ardından evin ön tarafına gelirse bir ip üzerinde olması gerektiği konusunda anlaşmaya varıldı.

Öğleden sonra 3'e kadar çiçekçi masaları muhteşem orta süslemelerle dekore etme işini bitirmişti. Işıklar da tamamlanmıştı ve çadır, şirketin söz verdiği gibi sıcacıktı. Yemek şirketi gelmişti ve yemek pişirmekle meşguldü; Rose'un iptal edilen bir düğün sayesinde ayarlamayı başardığı swing grubu da birazdan gelecekti. Rose söz konusu çift için üzölmeye çalışmıştı ama canlı müzik bulabildiği için çok memnundu.

Alastair ön kapıdan çıktığında bir fincan çay almak için evin içine doğru gidiyordu. "Tam da aradığım kadın!" dedi.

Rose gülümsedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu akşam için birkaç kişi işi bıraktı ve acaba yerlerden birini sen almak ister misin? Biliyorum çalışıyorsun ama her şey çok iyi gidiyor gibi görünüyor ve sana ihtiyaç duyan olursa hala sahada ve müsait olacaksın. Ayrıca bu şekilde yemekleri de yiyebilirsin, ki bu arada çok lezzetli kokuyorlar."

"Oh, um ..."

Alastair, "Yiyeceklerin ziyan olmasına izin vermek yazık olur," diye yalvardı.

Rose, "Hayır, gerçekten çok nazıksınız ve ben de çok isterim," diye açıkladı. "Sadece bunun için giyecek bir şeyim yok. Yanımda siyah kravata layık bir şey getirmedim..."

"Ne giydiğin umurumda değil..."

"Ama ben biliyorum," diye ısrar etti Rose. "Bu gece siyah bir gömlek ve pantolon giyecektim, böylece arka plana karışacaktım."

"Sen asla arka plana karışamazsın Rose." Alastair'in yanakları kızardı ve bakışları kilitlendi. Boğazını temizledi. "Fiona'dan bir şey ödünç alabilir misin?"

"Fiona benden neredeyse bir karış daha uzun," dedi Rose gülerek. "Bana uyacak bir şey bulabileceğinden şüpheliyim."

"Tamam, denemeye değerdı. Fikrinizi değıştirirseniz, sizin için bir yer var."

"Teşekkürler. Davetiniz için minnettarım."

Alastair'in içeri dönüşünü izledi. Bu gece ona eşlik etmeyi o kadar çok isterdi ki...

* * *

Rose saatini kontrol etti. Saat neredeyse akşam 6'ydı ve her şey plana göre ilerliyordu. Kayan yazı çalışanları gitmişti ve servis personeli masaları hazırlıyordu.

Çadırın içinde. Orkestra gelmiş ve kendileri için kurulan sahnede yerini almıştı; konuklar bir saat içinde beş çeşit yemek ve ardından dans için hazır olacaklardı.

İçeri girip akşam için üniformasını giymesi için iyi bir zamandı. Herkese nerede olacağını haber verdi ve tam odasına gitmek üzereydi ki beyaz bir araba garaj yoluna girdi ve evin önünde durdu. Acaba bir konuk saati yanlış anlayıp erken mi gelmişti? Rose başka kimsenin geleceğini sanmıyordu. Gelmiş olsalardı ne yapardı acaba? Diğer konuklar gelene kadar biri onları salonda eğlendirebilir miydi?

Arabanın kapısı açıldı ve güzel kesimli bir elbise giymiş bir kadın dışarı çıktı. Çok hoş görünüyordu ama siyah kravatlı bir davete uygun giyinmemişti, bu yüzden Rose onun konuk olabileceğini düşünmedi.

Rose onu karşılamak için arabaya doğru yürüdü. "Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kadına.

"Rose için bir teslimatım var. Rose için mi?" Kadın elindeki bir kâğıt parçasını kontrol ederek cevap verdi.

"O benim," dedi Rose şaşkınlıkla.

"Oh, harika!" Kadın arabanın arka kapısını açtı, bir giysi taşıyıcısı çıkardı ve Rose'a uzattı. "Bu senin için o zaman."

"Emin misin? . emin misin?"

"Eminim!" dedi kadın sürücü koltuğuna geri dönerek. "Salı gününe kadar iade edilmesi gerekiyor." Arabayı çalıştırdı ve garaj yoluna geri döndü.

Rose giysi taşıyıcısını üst kattaki yatak odasına götürdü. Yatağın üzerine koydu ve yavaşça açtı. İçinde soluk mavi, tam boy bir elbise ve bir çift alçak topuklu mahkeme ayakkabısı içeren başka bir çanta vardı. Elbise straplezdi ve eteği kat kat ince kumaş katmanlarından oluşuyordu. Çok güzeldi. Rose hem şaşkınlık hem de sevinçle elbiseye baktı ve onu önünde tuttu.

Kapı alındı.

"İçeri gel!" Rose gözlerini elbiseden ayırmadan seslendi.

"Merhaba," dedi Fiona odaya girerken. "Beğendin mi?"

"Bunu benim için mi sipariş ettin?" Rose sordu.

"Hayır, ağabeyim yaptı ama benden bedenini kontrol etmemi ve tamamen korkunç bir şey seçmediğini söylememi istedi. Bu gece gelmeni gerçekten çok istiyor," dedi Fiona yüzünde bir gülümsemeyle.

Rose ne diyeceğini bilemedi.

"Hoşuna gitti mi?" Fiona tekrarladı.

"Elbette çok güzel," dedi Rose, "Ama ..."

"Fazla düşünme," dedi Fiona. "Yiyeceklerin ziyan olması çok yazık olur ve görünüşe ve kulağa göre harika bir gece organize etmişsiniz. Siz de bunun bir parçası olmalısınız."

"Ama asıl mesele şu ki, bu gece her şeyin yolunda gitmesinden ben sorumlu olduğum için, bunu denetlemem gerekiyor."

"Hâlâ yapabilirsin. Hemen orada olacaksın." "Sanırım..."

"Neden elbiseyi deneyip öyle karar vermiyorsun?" Fiona çok kurnazca bir öneride bulundu, diye düşündü Rose.

Rose bir kaşını kaldırdı. "Biliyorsun, eğer bu uyarsa, onu çıkarmak istemeyeceğim."

Fiona göz kırptı. "Göreceğiz bakalım. Ben kendim giyineceğim. Paul çocuklara yemeklerini verecek. Erkek olmak ve böyle bir şeye hazırlanmak için beş dakika ayırmak çok güzel olmalı ..."

Fiona gitti ve Rose elbisenin fermuarını açıp içine girdi. Üzerine oturduğunu fark edince rahat bir nefes aldı. Elbise hoş bir şekilde ağırdı ve kendisini Scarlett O'Hara gibi hissetmesine neden oldu. Gardırobun boy aynasında kendine baktı. Daha önce hiç böyle bir şey giymemişti ve büyük olasılıkla bir daha da giymeyecekti. Alastair onu bu kadar kısa sürede kiralamayı nasıl başarmıştı?

Çok . Böyle bir şeyi kiralamak çok pahalıya mal olmuş olmalıydı ve giymemesi kabalık olurdu.

. . . Ve partiye katılmak çok eğlenceli olacaktı. Ve evet, gece boyunca Alastair'e bu kadar yakın olmak cazibenin büyük bir parçasıydı. Bunu inkâr etmeye kalkışmayacaktı bile.

Tuvalet masasına oturdu ve biraz makyaj yapmaya başladı, keşke elbiseyi denemeden önce yapmayı akıl etseydi, çünkü şimdi kumaşa bir şey bulaşmasından endişe ediyordu. Elbiseyi çıkarabileceğini ama bir şekilde buna dayanamadı.

Daha sözünü yeni bitirmişti ki kapı bir kez daha çalındı: "Yine ben," dedi Fiona. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet," diye seslendi Rose.

Fiona, yanları yırtmaçlı, tam boy siyah bir elbise giyerek içeri girdi. Dumanlı göz makyajı ve kaygan topuzu görünümünü tamamlıyordu.

"Harika görünüyorsun! Bu kadar çabuk hazırlanmayı nasıl başardın?"

Fiona gülerek, "Pratik yapıyorum," diye cevap verdi. "Saçına yardım etmemi ister misin diye merak ettim."

"Gerçekten dışarı çıkmam gerekiyor..."

"Merak etmeyin, Helena Teyze ikizlere kitap okuyor ve Paul'ü birkaç dakika önce her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol etmesi için aşağı gönderdim ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Saçınızı yapmam sadece birkaç dakikamı alacak..."

"Tamam o zaman, teşekkür ," dedi Rose.

* * *

Rose merdivenlerden inerken, bir elinde yapılacaklar listesinin olduğu pano, diğer eliyle de elbisesini tutarken, kendini utangaç hissetmekten alıkoyamıyordu. Eli sürekli Fiona'nın saçlarını dağınık bir şekilde toplayıp toplamadığını kontrol etmek için yukarı kalkıyordu. Bu kadar süslü olmaya alışık değildi.

Devasa çadır ikiye bölünerek bir yemek ve bar alanı ile bir dans pisti oluşturuldu. Plana göre konuklar bar alanında ağırlandıp birbirleriyle kaynaştıktan sonra yemek alanında yerlerini alacaklardı.

Bekleyen personel ilk yemeği servis etmeye hazırđı. Seçim çadırı şirketi harika bir iş çıkarmıştı, güzel ve sıcaktı ve alanı aydınlatan beyaz peri ışıkları ve fenerler ve masalardaki gevrek çarşaf lar ve köpüklü bardak larla harika görünüyordu.

"Rose. Harika görünüyorsun," dedi Alastair'in sesi arkasından.

Dönüp uzun boylu ve yakışıklı adama baktı ve onun rahatsız olduğunu ve kibar davranıp iş sohbeti yapmak yerine evde kızıyla masa oyunları oynamaya hazırlandığını gösteren ince ipuçlarını yakalayınca gülümsedi.

"Sen o kadar kötü yıkanmıyorsun," dedi. Karşılığında aldığı sırtış karnının dönmesine neden oldu. "Elbise için çok teşekkür ederim, çok güzel," diyebildi, elindeki listeye odaklanarak. "Elbisemi ve ayakkabı numaramı da biliyordunuz."

"İsla ve Fiona'ya teşekkürler. Bir şey değil," dedi Alastair. "Harika bir iş çıkardınız ve partide olabilmenize çok sevindim."

"Ben de."

"Bu elbisenin Noel mağazasında Elsa olarak giydiğim elbiseyle aynı renkte olduğunun farkında mısın?"

Alastair kızardı. "Bu rengin sana yakıştığını biliyordum," diye mırıldandı ve ardından konuyu değıştirerek, "Her şey kontrol altında görünüyor," dedi.

"Parmaklar çapraz!" dedi.

"Şansa ihtiyacın yok."

"Selam baba, selam Rose! Ne düşünüyorsun?" İsla koşarak yanlarına geldi. Rose'un seçmesine yardım ettiğ i gümüş rengi, diz hizasında, spagetti askılı bir elbise giymişti ve çok güzel görünüyordu. Akşam yemeği servis edilene kadar katılmasına izin verildiğ i için çok heyecanlıydı ve sonra eve girecekti. Neyse ki Helena Teyze bir akşamı bir sürü kadınla geçirmekten daha kötü bir şey olmadığını düşünüyordu.

iş adamları ve ikizlerin uyanma ihtimaline karşı kulaklarını dört açarak evde kalmayı ve akşamı Isla ile geçirmeyi teklif etmişti.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Alastair kızına ve başına bir öpücük kondurdu.

"Saçımı Fiona Teyze yaptı," dedi ve onlara teyzesinin kendisi için yaptığı yarım topuzu göstermek için arkasını döndü.

"Harika bir iş çıkardı," dedi Rose. "Benimkini de öyle yaptı."

"Ve harika görünüyorsun Rose!" dedi Isla. "Düşes gibi falan."

"Teşekkür ederim, tatlım." Rose, Alastair'in gözlerini tekrar üzerinde hissettiğinde kızarmamaya çalıştı.

Bir araba garaj yoluna girdi ve kiralık park görevlisi harekete geçerek sürücüye park için ayrılmış alanı gösterdi.

"Sanırım gösteri başlamak üzere," dedi Rose. "Hadi yerimizi alalım."

* * *

Gece ilerledikçe Rose, çalışma modunda olmasına rağmen gerçekten eğlendiğini fark etti. Herkes en güzel kıyafetlerini giymiş, erkeklerin birçoğu da kilt giymişti. Her şey çok göz alıcı görünüyordu.

Konuklar bir kadeh şampanya ya da taze sıkılmış portakal suyuyla karşılanmış, ardından kanepeler getirilirken ve arka planda hafifçe klasik müzik çalarken içkilerinin ve arkadaşlarının tadını çıkararak birbirlerine karışmışlardı. İlk yemeğin servis edilme zamanı geldiğinde Rose, garsonların herkesin yerini bulmasına yardımcı olduğunu gözlemledi.

Şans eseri Rose, Fiona ve Paul ile aynı masadaydı ve çocuksuz bir gecenin tadını çıkarıyordu. Lucy'nin annesi Sarah, Rose'un biraz da stratejik planlaması sayesinde Alastair'e en uzak masaya oturmuştu.

Rose, katılan herkesin mutlu görüldüğünden ve hiçbir şeyin yolunda gitmediğinden emin olmak için etrafına bakmaya devam etti.

ters gittiğini fark etti. Alastair'in iyi olup olmadığını kontrol etti; en önemli iş bağlantılarıyla birlikte bir masada oturuyordu ve kibar bir konuşma yapmaktan pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Bir gözü Sarah'da olan Rose, onun zamanının çoğunu Alastair'i izleyerek geçirdiğini gözlemledi. Birlikte oturduğu kimseyle pek ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Panna cotta tatlısı servis edilirken swing grubu kuruldu ve insanlar kahvelerini bitirirken çalmaya başladı. Rose kimsenin dans etmek istemeyeceğinden endişelenmişti ama bu kadar yanılmış olamazdı. Grup çalmaya başlar başlamaz insanlar ayağa kalktı ve dans pistine doğru ilerledi.

Alastair'in masasındaki bazı insanlar dans etmek için ayağa kalkmıştı ama Alastair oturmaya devam etti, bir adam ve bir kadınla konuşuyordu.

Rose çadırın etrafında dolaşarak işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için personelle görüştüktan sonra dışarıdaki ikram araçlarına giderek orada da her şeyin olup olmadığını kontrol etti. Aralık gecesinin havası dondurucuydu ve Rose olabildiğince hızlı bir şekilde çadıra döndü.

Ayağa kalkıp grubu izledi, dalgın bir şekilde müziğe ayaklarını vurdu ve içeriye döndüğü için ısınmanın tadını çıkardı.

"Dans etmek ister misin?" Döndüğünde Alastair'in yanında durduğunu ve ona elini uzattığını gördü.

"Çalışıyor olmam gerekiyor ve patronumun kaydardığımı düşünmesini istemiyorum," diye cevap verdi, ne kadar yakın olduğunun farkındaydı.

"Merak etme." Onun elini kendi elinin içine aldı. "Geldiğini görürsem sana haber veririm."

Rose dans pistine götürülmesine izin verdi ve onunla dans etmenin garip olacağı konusunda endişelenmeye bulamadan Alastair onu döndürdü ve Rose gülmekten kendini alamadı. Dans ettikçe Alastair'in rahatladığını hissedebiliyordu ve

birbirlerine sırtttılar. Dünyanın geri kalanı, sadece onlar ve müzik olana kadar yok olup gitmiş gibiydi.

Şarkı bitti ve durdular, hâlâ el ele tutuşuyorlardı, özel bir dünyaya kapılmışlardı. Sonra Rose omzuna bir dokunuş hissetti. Yemek şirketinden biriydi.

"Selam Rose, işimiz bitti."

"Oh, harika." Alastair'in ellerini bıraktı. "Dışarı çıkıp herkese teşekkür edeyim." Alastair'e gülümsedi. "Dans için teşekkür ederim."

"Benim için zevk."

Gitmek için döndü.

"Bekle," dedi Alastair. "Al bunu." Ceketini çıkardı ve onun omuzlarına koydu. "Dışarı çok soğuk."

"Teşekkürler," dedi, bu jestten inanılmaz derecede etkilenmişti. Yemek şirketini takip etmek için dönmeden önce bir süre daha onun bakışlarını üzerinde tuttu.

* * *

Yemek şirketi arabasıyla uzaklaşırken Rose, Alastair'in ceketini sıkıca sarmış bir halde bir süre yıldızlara baktı. Tıraş losyonu kullanmıyordu ama muhtemelen şampuanının ve kendisinin kokusu Rose'u gülümsetmişti. Bununla birlikte, ceket yardımcı olsa da, soğuğu dışarıda tutacak kadar sıcak değildi. Alastair'in yanına dönmek için sabırsızlanarak çadıra geri döndü.

Ama mekâna girdiğinde adam masasında değildi. Etrafına bakınırken onu dans pistinde gördü. Sarah ile gülüyor ve dans ediyordu. Birlikte hareket ettiklerinde kolları onun boynuna dolanmıştı.

Rose'un midesi bulandı ve gözlerinin yaşardığını hissetti. Gözlerini öfkeyle kırıştıtararak hızla arkasını döndü ve neredeyse Fiona'ya çarpıyordu.

"Oh! Selam, Rose!" Fiona dedi ki. "İyi misin?" "Ben iyiyim!" Rose'un sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı.

Fiona Rose'un omzunun üzerinden baktı. "Oh," dedi.

Fiona bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı ama Rose sözünü kesti. "Alastair çok nazik bir şekilde ceketini bana ödünç verdi. Benim için ona geri verebilir misin? Bar çalışanlarını kontrol etmeliyim." Fiona'ya kardeşinin ceketini uzattı.

"Eminim sadece kibarlık yapıyordur," dedi Fiona sessizce.

Rose elini salladı. "Her neyse. Yeter ki herkes gecenin tadını çıkarsın." Rose hızla bar alanına doğru yürüdü ve kendini olabildiğince meşgul göstermeye çalıştı.

Bölüm 17

Rose ertesi sabah kendini hâlâ keyifsiz hissediyordu. Kahve içme isteği onu alt kata sürükleyene kadar odasında kaldı. Elbiseden uzaklaştığı için mutluydu; tuvalet masasının önündeki sandalyenin üzerine örtülmüş olan elbise, bir gece önceki davranışından dolayı onu yargılıyor gibiydi.

Yarın Noel arifesiydi ve o buradan ayrılacaktı. Burada kalan zamanını en iyi şekilde değerlendirmek yerine, gidip saçma sapan davranmıştı. Son misafir de gidene kadar Alastair'den ne pahasına olursa olsun uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Aslında tek başardığı gecenin tadını kaçırmak ve her şeyi kendisi için garip ve korkunç hale getirmektir. Umarım başkaları için değildir. Fiona'nın olaylara bakış açısını hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

Alastair Sarah'yla sadece bir kez dans ettikten sonra masasına döndü ve bir balon gösterisinin arkasına saklanmış olan Rose onun etrafına bakışını izledi - onu mu arıyordu? - Akşam yemeği ceketini giymeden önce. Bir süre orada kaldıktan sonra gecenin geri kalanında kusursuz bir işadama gibi diğer masalarda dolaştı. Rose, Sarah'nın ona birkaç kez yaklaştığını görmüştü ama uzun süre konuşmamışlardı ve Alastair gecenin geri kalanında dans pistinden uzak durmuştu.

Paul dans pistine ayak basmayı ısrarla reddettiği için Rose Fiona ile birkaç kez dans etti ama Alastair'in gelmediğinden emin olmak için gözünü dört açtı. Fiona ve Paul eğlenceli ve iyi bir arkadaştı ama Alastair'le dans ettiği zamanki gibi değildi. Gece Alastair'i birkaç kez kendisine bakarken yakaladı ama fark etmemiş gibi yaptı.

"Gerçekten de bütün gece kardeşimi görmezden mi geleceksin?" Fiona, Rose Alastair'in yanlarına geldiğini fark edip hemen tuvalete gitmesi gerektiğini söylediğinde sormuştu.

"Onu görmezden gelmiyorum!" Rose inandırıcı olmayan bir şekilde ısrar etti. Rose hızla Alastair'in gittiği yönün tersine doğru yürürken Fiona gözlerini devirdi.

Şimdi günün soğuk ışığında Rose bu kadar çocukça davrandığına inanamıyordu. Demek patronuna biraz aşık olmuştu. O bir yetişkindi ve kendini kontrol edebilmeliydi. Zaten aralarında bir şey olmasını istediği de söylenemezdi. Hayatını yeniden rayına oturtmaya çalışırken ihtiyacı olan son şey işleri karıştıran bir adamdı. Ve o da kimseyle çıkmadığını açıkça belirtmişti. Görünüşe göre Sarah bu notu almamıştı. Kiminle dans ettiği Rose için ne fark ederdi ki? Alkol yüzünden olmalı, dedi kendi kendine kesin bir dille. Çalıştığı için bütün gece maden suyuyla idare etmesi dışında.

Mutfak boştu. Rose kendine sert bir kahve yaptı ve biraz kızarmış ekmek koydu. Herkesin köpekleri ve Houdini'yi yürüyüşe çıkardığını tahmin ediyordu. Rezervasyonunu yaptırdığı ziyafete gitmelerine daha birkaç saat vardı.

- O, Alastair ve Isla ikizleri Noel Baba'yı görmeleri için yerel bir çiftlik dükkanına götürüyorlardı. Dükkânın kapalı bir çocuk oyun alanı da vardı ve altı yaşındaki bir çift için mükemmel görünüyordu. Paul, Fionayı, Noel hediyesinin bir parçası olan spa seansına götürecekti.

Rose, Alastair'le yüzleşmek için sabırsızlanıyordu ama en azından çocuklarla birlikte pek çok alternatif odak noktası olacaktı ve birlikte yalnız kalmayacaklardı. Tanrı aşkına, onunla yalnız kalmakla ilgili bir sorunu olması gerekmiyordu.

Alastair, sanki onu hayalinde canlandırmış gibi köpeklerle birlikte mutfağa girdi.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın." Yerin yarılmasını ve onu bütünüyle yutmasını diledi.

"Dün gece harika bir iş çıkardınız," dedi parlak bir sesle. "Herkes harika vakit geçirdi. Yemek şirketini ve orkestrayı kesinlikle tekrar kullanırım."

"Çok memnun oldum." Rose, dikkatle kahvesine odaklanmıştı. "Eğlendiniz mi?" Alastair devam etti.

"Tabii ki."

"İyi ... çünkü seni üzecek bir şey yaptığımdan endişeleniyordum. Fiona'ya ceketimi verdin ve sonra benden kaçıyor gibi göründün ..." Bir fincana bir poşet çay koydu ve çaydanlığı yeniden kaynattı.

"Sadece meşguldün, bu yüzden Fiona'ya vermek ... gibi geldi." "Ama meşgul değildim," dedi Alastair sessizce.

Rose elinden geldiğince hafif bir sesle, "Benim hatam," dedi.

"Tamam, bu iyi o zaman. Güzel. Herkes dışarıdayken bana bir konuda yardım edecek vaktin var mı acaba?"

"Elbette.." Başka ne diyebilirdi ki?

"Ben çocukken Noel'de yaptığımız bir şey vardı. Bu bir tür aile geleneği idi ve sanırım bunu yeniden canlandırmak istiyorum."

"Tamam..."

"Babam ve ben birlikte Noel kütüğü almaya giderdik. Noel arifesinde şömineye sığabilecek bulabildiğimiz en büyük kütüğü alırdık. Her zaman birkaç gün erken alırdık, böylece Noel arifesinden önce ateşin önünde biraz kururdu." Konuşurken bardağına su doldurdu, süt ekledi ve çay poşetini gıda kompostu kutusuna koydu.

"Bu harika bir fikir!" Rose bu Noel geleneği karşısındaki beceriksizliğini unutmaktan kendini alamadı.

"Noel arifesinde akşam yemeğinden sonra ateşi yakar ve üzerine Noel kütüğünü koyardık. Fiona ve ben alt katta uyurduk, daha doğrusu alt katta uyanık bir şekilde ateşi ve Noel ağacını izler ve bacadan inen Noel Baba'yı yakalayıp yakalayamayacağımı görmek için beklerdik. Amaç kütüğün bütün gece yanmasıydı. Doğrusu hiç yandı mı hatırlamıyorum."

"Ne kadar hoş bir gelenek. Resmi Noel etkinlik programına eklenmeli."

"İsla'nın gelmekle ilgilenmemesini beklerdim. Yine de senin gelmek isteyebileceğini söyledi. Şimdi dışarı çıkıp Noel kütüğünü bulmama yardım etmek ister misin?" diye sordu.

Rose kendini, "Elbette," derken buldu. Onun yolundan çekilmek buraya kadarmış. "Başka kim geliyor?"

"Sadece biz," dedi Alastair omuz silkerek. "Diğer herkes son dakika alışverişi yapmak için bir süreliğine dışarı çıktı. Helena Teyze hariç, ama onun da henüz kalkmadığını sanıyorum."

"Fiona'nın bunu seninle yapmak istemeyeceğinden emin misin?" diye sordu Rose, biraz paniklemiş hissederek. Sadece ikisi mi?

"Onun için güzel bir sürpriz olacağını düşündüm ve onu almaya gitmek her zaman babamla yaptığım bir şeydi. Annem ve Bayan Reed ile kıymalı turta yapıyor olacaktı."

"Tamam, kulağa eğlenceli geliyor. Beş dakika içinde hazır olabilirim."

Rose aceleyle üst kattaki odasına çıkıp giyindi ve İsla'nın ödünç aldığı ve artık koridordaki bot standında duran, böylece istediği zaman kullanabildiği ayakkabılar için bir kez daha şükretti.

Aşağı indiğinde Alastair elinde küçük bir testereyle kapının yanında bekliyordu.

"Katliama hazır görünüyorsun," diye şaka yaptı Rose.

Alastair sırıttı. "Şömineye sığabilecek bulabildiğimiz en büyük odun parçasını alacağız."

"Ölçüleri tam olarak aldınız, değil mi?" Rose alay etti.

Alastair ona kuşkuyla baktı. "Gerçekten bu ölçüleri sekiz yaşımdan beri ezberlemediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Rose güldü. "Bunu gerçekten ciddiye alıyorsun, değil mi?"

"Eğer bir şey yapacaksanız, onu düzgün bir şekilde yapmalısınız."

"Yeterince adil. O zaman senin elektrikli testerenle yola çıkalım."

* * *

Isla'nın Rose'u götürdüğü aynı rotadan yola çıktılar. Bu kez belirsizlik yoktu; Alastair'e güveniyordu ve onun nereye gittiğini tam olarak bildiğinden emindi. Yine de onu yokuş yukarı götürmediği için minnettardı, bunun yerine onları oldukça düz bir zeminde ve bir ormanlık alana götürdü.

Ağaçların arasından kıvrılan bir patikayı takip ettiler. Rose çamurun en kötüsünden kaçmak için elinden geleni yaptı.

Alastair, "Büyürken burası Fiona ve benim için bir oyun alanı gibiydi," dedi.

"Harika bir çocukluk geçirmişsiniz gibi görünüyor," dedi Rose.

"Evet, söyledim. Peki ya sen?"

"Sadece ben ve annem vardık ama iyiydi. Sizinkinden çok farklıydı ama mutluydum ve seviliyordum."

"Sevindim," dedi ona bakarak. "Bu anılara sahip olman çok önemli."

"Öyle. Onlara sahip olmak rahatlatıcı."

Etrafta dolaşarak bu yılın Noel günlüğü için potansiyel adayları işaret ettiler. Özellikle umut verici görünenleri Alastair cebindeki mezura ile kontrol etti.

"Helena Teyze'den buraya taşınmasını istedim," dedi Alastair, devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerinden geçerken Rose'a elini uzatarak.

"Vay canına. Ne dedi o?"

"Bunu düşünceğini söyledi," dedi Alastair alaycı bir gülümsemeyle. "Birine bağımlı olma fikrinden nefret ediyor ama tek başına mücadele ettiğini biliyorum. Fiona ona daha önce de sordu ve hayır dedi ama Helena Teyze Manchester'dan nefret ediyor ve Fiona'nın onun üzerine titreyeceğini düşünüyor."

"Ve sen yapmayacaksın?"

"Yapmamaya çalışacağım," dedi Alastair gülerek. "Sence sonunda evet diyecek mi?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ona evdeki odasını kalıcı olarak teklif ettim, ki bunu tercih ederim, ya da arazide bir kulübe tutabilir, böylece en azından İsla ve ben bize ihtiyacı olduğunda yakınında oluruz." Bir an sessiz kaldı. "Haziran ayında kalp krizi geçirdi," diye devam etti sessizce. "Sadece küçük bir krizdi ve doktorlar şu anda iyi olduğunu söylüyorlar.

... ama ..."

Rose onun yerine, "Onun için endişeleniyorsun," diye sözlerini tamamladı.

"Evet," diye itiraf etti. "Ve ihtiyacı olduğunda yardım edebilmek için yakınımda olmasını istiyorum."

"Bu gerçekten mantıklı bir fikre benziyor," dedi Rose.

Gökyüzü gittikçe karardı ve Rose endişeyle gökyüzüne baktı. "Acele etsek iyi olur, yakında yağmur yağacak gibi görünüyor."

"Mükemmel Noel kütüğünü bulmak aceleye gelmez," diye mırıldandı Alastair bir başka odun parçasını ölçerken.

Rose, "Bir saat içinde ikizlere bakmamız gerekiyor ve biz orada olmazsak Helena Teyze görevi devralamaz çünkü bütün sabah resim yaptı ve onu rahatsız eden herkesi bir şeyler fırlatmakla tehdit etti," diye hatırlattı.

"İyi bir noktaya değindin." Ve tam o anda gökler açıldı.

"Harika," dedi Rose iç çekerek. "Lütfen bana eve götüreceğimiz kütüğün bu olduğunu söyle."

"Olabilir. Ama en az dört santimetre boş yerimiz var. Bence daha iyisini yapabiliriz."

Yirmi dakika sonra Rose sırlıslık olmuştı ve eve dönüş yolundan kesinlikle emin olsaydı Alastair'i kaderine terk edebilirdi.

Çamur yer yer o kadar kalındı ki yürümek yavaş ve zordu ve tüm bu aptal gelenekten iyice bıkmıştı.

"Bu iyi görünüyor," diye tersledi Alastair, yaklaşık olarak aynı görünen bir başka kütüğü ölçerken

diğer yirmi tanesini ölçtü.

Alastair kararlı bir şekilde ayağa kalktı. "Büyük meşenin oradakini yeniden ölçmek istiyorum..." Ve geldikleri yoldan geri döndü.

Rose ensesinden aşağı daha fazla yağmur indiğini hissederken nefesinin altından küfretti. "Lütfen, artık geri dönebilir miyiz?" diye sordu.

"Biraz sabredin, şunu bir kontrol edeyim."

Rose ıslandıkça ıslanıyor ve giderek daha da huysuzlaşıyordu. Şu anda kuru ve güzel oturma odasında çizim yapıyor, ateşin sıcaklığının tadını çıkarıyor olabilirdi ama hayır, bu saçma göreve çıkmayı kabul etmek zorundaydı. Gözlerini Alastair'in sırtına dikti.

"Ah ha," dedi Alastair mutlulukla, yağın yağmurdan ve Rose'un düşmanlığından etkilenmemiş gibi görünüyordu. "İşte bu! Geri dönmeye başlasak iyi olur. Fiona ve Paul'e geç kalmak istemeyiz."

Kütüğünü aldı.

"Motorlu testereyi benim için taşıyabilir misin?" diye sordu neşeyle. "Görünüşe göre ona ihtiyacımız yokmuş."

Rose ona ters ters baktı. Tüm bu aptal deneyimi daha da kötüleştirebilecek tek şey o aptal elektrikli testereyi taşımak zorunda kalmaktı ve işte ...

"Ya da . . . Sadece taşıyabilirim ..." dedi Alastair. Taşıma kayışını omzuna attı.

"Sanırım bu daha iyi bir fikir."

"Devam edip bir tur atarsak geri dönmemiz daha çabuk olur," dedi Alastair, patikadan aşağı doğru adım atarak.

Kuruya dönmeye odaklanmaya çalışan Rose onu takip etti.

Küçük bir dereye geldiler, derenin üzerinde büyük kayalar bir yol oluşturunuyordu. Alastair kendinden emin bir şekilde birine bastı ve yürüyüş hızını neredeyse hiç değiştirmede. Ancak Rose yavaşladı ve karşıya geçmek için daha iyi bir yer olup olmadığını araştırdı; kayalar çok ıslak ve kaygandı. Alastair onun durduğunu ve yürümeye devam ettiğini fark etmemişti.

İleride. Ne onu gözden kaybetmek ne de yardım etmesi için geri çağırmak istiyordu. Sadece devam etmeye karar verdi ve kayaların en büyüğüne, en yakın olanına atladı. Isla'nın eski wellington botlarının dünyadaki en iyi tutuşa sahip olmadığını hemen keşfetti. Ayağı kaydı ve daha ne olduğunu anlayamadan bir çığlık attı, bir su sıçraması oldu ve kendini derenin ortasında ıslak ve acıyan poposuyla otururken buldu.

Alastair dönüp ona doğru koştu, kütüğü ve motorlu testeresini bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu, ona yaklaşmak için taşlardan birinin üzerine basarak. Elini tuttu ve onu sudan çıkardı.

"Hayır, ben iyi değilim!" Rose öfkeyle bağırdı. Kendisine baktı. Berbat bir haldeydi.

"Yani yaralandın mı?" Alastair söyledi. Rose, Alastair'in ağzının kenarındaki seğirmeyi fark edince ona ters ters baktı.

"Kıçım ağrıyor," dedi. "Ama iyiyim, sanırım."

"Yürüyebilir misin?" Alastair sordu. "Yoksa seni geri taşımama mı ihtiyacın var?"

"Ve değerli kütüğünü terk mi edeceksin?" diye tersledi Rose.

"İhtiyacınız olursa değerli kütüğümü bırakabilirim." Alastair o kadar cesurca konuşmuştu ki, duruma rağmen Rose'dan neredeyse küçük bir kahkaha yükselecekti.

"Yürüyebiliyorum," dedi sessizce. "Buna inanamıyorum. Buz pateni yüzünden oluşan çürükler zar zor iyileşti."

" alacağız." Alastair eşyalarını topladı.

Rose'un botlarının içinden gelen su ve çamur sesleri dışında eve kadar sessizce yürüdüler. Alastair motorlu testereyi alet kulübesine geri koymaya giderken Rose arka kapının önünde botlarını çıkardı ve çocuklar dönmeden önce hızlı bir banyo yapmak için merdivenleri tırmandı. Gerçi onları Noel Baba'yı görmeye tek başına götürmek zorunda kalırsa bu Alastair'in işine gelirdi. Eğer Isla'ya orada olacağına dair ciddi bir söz vermemiş olsaydı, onu kendi haline bırakmayı çok isterdi.

Sıcak suyun içine girip gözlerini kapattığında kesinlikle donmuş ve titriyordu. Bir Noel etkinliği için ne büyük bir felaketti. Alastair neden bir şey yapmak istesin ki? Berbat bir şeydi! Çünkü bu, küçükken babasıyla birlikte yaptığı bir şeydi... dedi kafasının içindeki küçük bir ses. Babasını özlüyordu ve Noel'de gerçekten zorlanıyordu ve ondan kendisi için küçük bir şey yapmasını istemişti. Noel'le ilgili hiçbir şey yapmak istemezken, Noel ruhuna girmeye çalışmış ve sevdiği bir aile geleneğini yeniden başlatmaya onu da dahil etmek isteyecek kadar ona güvenmişti. Ve o da gidip birazcık çamur ve yağmur yüzünden küplere binmişti. Tamam, dereye düşmesi talihsizlikti ama büyük resme bakınca daha iyi davranması gerekirdi. Bir kez daha!

Kendini suyun sıcaklığından zorla çıkardı ve bir havluya sarındı.

Giyindi ve aşağı indi. Alastair'i mutfakta buldu.

"Sana bir fincan çay yaptım," dedi ve bir fincan uzattı.

"Teşekkür ," dedi Rose, içeceği kabul etti ve oturdu adaya oturdu. Alastair onun yanındaki tabureye oturdu.

"İyi misin?" diye sordu - aynı anda "Özür dilerim" dedi.

Alastair gülümseyerek, "Önce benim sorumu yanıtla," diye ısrar etti.

"Ben iyiyim." Başını kendi kendine salladı. "Ama bu kadar sinirlenmemeliydim. Benden size katılmamı istediniz ve bu sizin için önemliydi ve ... şey ... Biraz saçmaladım. Sadece biraz çamur ve yağmur vardı. Bu kadar yaygara koparmama ya da huysuzlanmama gerek yoktu."

Alastair derin bir kahkaha attı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Mükemmel yapmışsın!"

"Ne?" diye sordu Rose kuşkuyla.

"Ben küçükken her yıl babamla birlikte değerli kütüğümü almaya giderdik." Alastair değerli olduğunu söylerken kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Sanki her yıl

yağmur yağdı ve babam seçim yapmayı çok uzun tuttuğum için bana kızdı ve sonra hangisinin en iyi kütük olduğu konusunda tartışmaya başladık. . . Eve vardığımızda genellikle zar zor konuşurduk." Yüksek sesle güldü. "Sonra annem barıştırıcı rolünü üstlenir, ısınmamızı sağlar ve karnımızı doyururdu ve her şey affedilirdi."

Rose, "Tüm ayrıntıları duyduğuma göre bu gerçekten korkunç bir aile geleneğine benziyor," dedi.

"Kötü bir zaman geçirdiğin ve dereye düştüğün için üzgünüm."

"Bu olay olduğunda bana gülmemeyi başardığın için sana minnettarım."

"Senin için endişelendim. Gerçi iyi olduğunu öğrendiğimde o kadar kızgın görünüyordun ki gülmeye cesaret edemedim."

"Çok kızmıştım," diye onayladı Rose. "Ve kığım acıyordu. Neden seninle yaptığım aktivitelerin sonunda hep popom ağrıyor?"

Alastair sırttı ve bu nedense Rose'un yüzünün kızarmasına neden oldu. "Umarım Noel Baba'yı daha sonra görmek acısız olur."

Rose çayından bir yudum alarak, "Öyle olsa iyi olur," diye mırıldandı. "Oturma odasındaki ateşin önüne bir kütük koydum ki kurumuş, bu arada . . . Görmek ister misiniz?"

"O aptal kütük hakkında tek kelime daha duymak istemiyorum," diye tersledi Rose ama gülümsüyordu.

"Yeterince adil. Herkes dönmeden önce öğle yemeği için size bir dilim kiş ve salata hazırlayabilir miyim?"

Rose, "Öğle yemeği yemek isterdim ama barış teklifi yapmana gerek yok, biz iyiyiz," diyerek onu rahatlattı.

Alastair içtenlikle, "Daha önce geçirdiğiniz korkunç zamanı telafi etmek için yapabileceğim bir şey varsa, bunu memnuniyetle yaparım," dedi.

Rose, "Seni bu konuda tutabilirim," diye tehdit etti.

Alastair öğle yemeğini hazırlarken Rose telefonunu kontrol etti. Yerel bir numaradan cevapsız bir çağrı almış. O sırada

tam geri arayacaktı ki, cep telefonu aynı numarayı göstererek tekrar çaldı.

"Alo?" dedi ve çağrıyı kabul etti.

"Merhaba, ben Cairn Çiftliği Merkezi'nden Tina. Noel Baba deneyimimiz hakkında arıyorum. Biletlerinizin rezerve edildiğini sanıyorum."

"Doğru," dedi Rose. "Üçte."

"Çok üzgünüm ama Noel Babamız hastalandı. Bu öğleden sonra onun yerine geçecek birini bulmaya çalışıyoruz ama şu ana kadar şansımız yaver gitmedi."

Rose hiç vakit kaybetmeden, "Kendi kostümünü tedarik etmesi gerekir mi?" diye sordu. Alastair kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Hayır, burada çeşitli boyutlarda kostümlerimiz var. Sadece öğleden sonra üçten önce birine ihtiyacımız var."

"Sanırım az önce sorununu çözmüş olabilirim." Rose Alastair'e sırtıttı. "Yerinize gelecek Noel Baba saat iki buçukta yanınızda olacak."

* * *

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum!" Rose, çiftlik dükkânının arka tarafındaki depoda Noel Baba kostümünü giymesine yardım ederken Alastair yine aynı şeyi söyledi.

"Noel Baba ziyaretleri iptal edilseydi ikizlerin ne kadar üzüleceğini bir düşünün!" Rose dedi ki. "Bunu ne kadar çok beklediklerini biliyorsun. Isla da onları buraya getireceği için çok heyecanlıydı."

"Yerine geçecek başka birini bulabileceklerinden eminim," diye homurdandı Alastair.

"Yapamadılar ve sadece birkaç saatliğine," dedi Rose. "Her neyse, bence bu sakal sana çok yakışmış." Büyük beyaz sakalını nazikçe çekti.

Tüm etkiyi görmek için geri adım attı. "Çok inandırıcı," dedi ve Alastair onu durduramadan önce telefonunu çıkarıp birkaç fotoğraf çekti.

"Pekâlâ, İsla ve ikizlerin yanına dönsem iyi olacak. Burada ne kadar uzun kalırsam Helena Teyze'yi üzecek bir şey yapma olasılıkları o kadar artar," dedi Rose. "İyi eğlenceler! Kostüm konusuna gelince, benim için kiraladığın elbiseyi iade etmeyi unutma. Bunu bugün mü yapacaktın?"

"Arabamın arka koltuğunda. Eve dönerken dolambaçlı bir yoldan gideceğim."

Rose kapıya doğru ilerlerken durdu. "Sakıncası olmadığına emin misin? Yani bunun? Noel Baba olayı?"

"Hiç de değil," dedi Alastair dramatik bir iç çekişle. "Ne de olsa bütün çocuklar olacak. Bu daha kolay!" Neyse ki gülümsüyordu.

"Tamam." Rose tekrar gitmeye hazırlandı ama geri döndü. "Bu arada teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Bana o elbiseyi aldığın için. Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim ve kendimi bir film yıldızı gibi hissettim."

Alastair yumuşak bir sesle, "İçinde çok güzel görünüyordun," dedi ve onun bakışlarını yakalayıp tuttu.

Rose'un kalbi küt küt atmaya başladı. Neşeli bir yanıt vermek zorunda kaldı. "Teşekkürler Noel Baba," dedi ve Helena Teyze ile çocukları bulmaya gitmeden önce.

* * *

Rose, İsla ve ikizlerle buluştuğunda Alastair'in kostümünü giydiğini düşünerek kendi kendine kıkırdıyordu; kapalı oyun alanındaydılar ve pek de etkilenmemiş görünen Helena Teyze tarafından izleniyorlardı.

Rose ona katılırken, "Onlara göz kulak olduğun için teşekkürler," dedi.

"Yeğenimin bu işi yapmasını dünyada kaçırmazdım ama keşke etrafta bu kadar çok çocuk olmasaydı."

"Bu bir Noel Baba deneyimi," diye belirtti Rose. "Burada çocukların olması hiç de alışılmadık bir durum değil."

"Bu kadar gürültü yapmalarına gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Helena Teyze hışımla.

Rose, Isla'ya gelip onlara katılması için işaret etti.
Isla Rose'a, "Babamın bunu yapacağına inanamıyorum,"
diye fısıldadı.

"Ben de öyle," diye itiraf etti Rose.

"Sence James ve Sam onu tanıyacak mı?" "Sanırım
yakında öğreneceğiz," dedi Rose.

Dükkânı geçip dışarıda Noel Baba'nın mağarasının
kurulduğu ve bir elfin biletleri kontrol ettiği ahıra doğru
yürüdüler. 'Santa Claus Is Comin' to Town' çalıyordu ve Noel
mağazasında çalışırken bu şarkının saatlerce tekrarlandığı acı
dolu anıları geri getirdi.

Kısa kuyruğa katıldılar.

"Sence bir hediye alacak mıyız?" James Rose'a kocaman
gözlerle bakarak sordu.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Eminim bu yıl
ikiniz de çok iyi çocuklar old."

Bu noktada ikizler arasında geçen bakış, muhtemelen
Rose'un o güne kadar gördüğü en sevimli şeydi.

"Biliyorsun," dedi, "Noel Baba senden her zaman kusursuz
davranmanı beklemiyor."

"Gerçekten mi?" diye
kontrol etti James.

"Gerçekten," diye
onayladı Rose.

"Hepiniz bizimle gelecek misiniz?" Sam sordu. "Oh
evet," dedi Rose.

"Sen de mi Helena Teyze?" diye sordu James.

"Bunu kaçırmak istemiyorum," diye cevap verdi Helena
Teyze.

"Alastair Amca'nın gelememesi çok yazık," dedi Sam.

"Öyle, ama onun için bir sürü fotoğraf çekeceğimden emin
olacağım ve
annen ve baban."

Kuyruğun ön tarafına yakın oldukları için içeri girme
sırasının onlara gelmesi uzun sürmedi.

Elf hepsini kapıdan geçirerek geniş bir odaya soktu. En
uçta sahte bir ateş ve Alastair' Noel Baba olarak görkemli bir
şekilde oturduğu büyük kırmızı bir koltuk, yanında yerde
paketlenmiş hediyelerle dolu hasır sepetler vardı. Çok daha
küçük bir koltuk daha vardı.

Bir çocuğun oturması ve Noel listesini onunla paylaşması için yanında.

"Ho ho ho," dedi Alastair, Noel Baba'ya yakışır derinlikte bir sesle. "O zaman ilk önce hanginiz benimle konuşmaya gelecek?"

Rose, Helena Teyze ile arasında duran Isla'ya baktı. Alastair'in şaşırtıcı derecede iyi performansı karşısında sinsi bir sırıtışı paylaştılar.

İkizler bu konuyu uzun uzun tartışmış ve birkaç tur taş, kâğıt, makas oynadıktan sonra James'in önden gitmesi konusunda anlaşmaya

"Ben!" James heyecanla bağırdı.

Rose, Alastair'in sakalıyla oynayarak yüzünün mümkün olduğunca büyük bir kısmını kapattığından emin oldu ve telefonuyla fotoğraf çekmeye başladı. Fiona bunu kesinlikle görmek isteyecekti ve Rose bunu kendisi için de yakalamak istediğini biliyordu.

"Peki, neden gelip yanıma oturmuyorsun ve bana Noel için ne istediğini söylemiyorsun?"

James sandalyenin kenarına oturdu. Çok gergin olduğu belliydi. Rose ona gülümseyerek güven vermeye çalıştı.

"Adın ne senin, genç adam?" Alastair sordu. "James," diye ciyakladı.

"Peki sen iyi bir çocuk oldun mu James?" diye sordu Alastair. Rose onun gözlerine takıldı; eğlendiğinden şüpheleniyordu.

"Sanırım öyle," dedi James dikkatle.

O kadar gergindi ki Noel Baba'ya bakamadı.

"Bana çok iyi olduğun söylendi," diye onu rahatlattı Noel Baba. James biraz daha mutlu görünüyordu.

"Peki Noel için ne istersin?" Alastair nazikçe sordu. Rose onun Isla'ya göz kırptığını gördü ve kızının bir kıkırdamayı bastırıldığını duydu.

James şaşırmış görünüyordu. Tüm bu heyecan içinde ne tamamen unutmuş gibiydi. Gül

ne yapacağını bilmiyordu. İki çocuk yolda arabada ne isteyeceklerini tartışıyorlardı. Müdahale etmeli miydi? Bu James'i utandırır mıydı?

Sam aniden, "Bir futbol kalesi ve eldiven istiyor, lütfen," dedi.

James minnetle kardeşine baktı.

"Peki senin adın ne?" Noel Baba sordu.

"Ben Sam. James'in ikiz kardeşiyim. Aslında ondan on iki dakika büyüğüm."

"Kardeşinin de gelip bize katılmasını ister misin?" Noel Baba James'e sordu. James başını salladı ve Sam öne doğru yürüdü, kardeşi ona yer açmak için koltukta kıpırdandı.

Alastair başını kaldırdı ve Rose'la göz göze geldi. Sam tam olarak nasıl bir futbol topu istediğini ve kardeşiyle birlikte nasıl kendi futbol takımlarını kuracaklarını anlatmaya başlayınca Rose gülümsedi.

* * *

Çocuklar birer hediye seçip Rose, Isla ve Helena Teyze ile birlikte mağaradan çıkarken Alastair Rose'a göz kırptı.

"Alastair Amca'nın evine dönelim mi, böylece annen ve baban döndüğünde orada oluruz?" Rose söyledi.

"Evet," dedi Sam heyecanla. "Houdini ile oynamak istiyorum!" "İstersen ona çayını verebilirsin," diye teklif etti Isla. "Her ikisi de

"James'in yüzünün düştüğünü görünce hemen ekledi.

"Babam harika değil miydi?" Isla, kuzenlerinin duyamayacağı bir şekilde konuştu.

"Gerçekten ," diye onayladı Rose.

"İkizlerin kim olduğu hakkında bir fikirleri olduğunu sanmıyorum." "Çok ikna ediciydi!"

"Bu arada yaptığın her şey için teşekkürler Rose," dedi Isla sessizce. "Bunun şimdiye kadarki en iyi Noel olacağını biliyorum."

"Umarım haklısındır. Biraz gerginim."

"Kesinlikle haklıyım ve gergin olmana hiç gerek yok. Babam bile dört gözle bekliyor ve Noel'e genellikle dayanamaz."

Rose diplomatik bir tavırla, "Eminim durum böyle değildir," dedi. "Öyle. Eğleniyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama ben biliyorum ki

Noel bittiğinde sevinirim. Ama bu yıl değil." Rose gülümseyerek, "Çok sevindim," dedi.

"Biliyorsun," dedi Isla yavaşça. "Babamın Noel konusunda biraz huysuz olması onun suçu değil ..."

Rose kolunu ona doladı. "Bana annenden bahsetti." Rose dürüst olmanın en iyisi olduğunu düşündü.

"Harika," dedi Isla. Küçük bir iç geçirdi ve rahatlamış görünüyordu. "Bildiğine sevindim."

"Olanlar için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi Isla, gözleri yere odaklanmış bir halde. "Annemi hatırlamıyorum ve beni seven bir sürü insan var."

"Sen ve baban mükemmel bir takım oldunuz."

"Seviyoruz. Senin de burada olmanı seviyorum. Gerçekten çok eğlencelisin." Durdu ve Rose'a sıkıca sarıldı.

"Ben de burada olmayı çok sevdim," dedi Rose, yarın Londra'ya döneceğini düşünmeyi reddederek.

Arabaya yaklaştılar ve Rose herkes için kapıları açtı.

Helena Teyze, "Isla, kuzenlerinle birlikte arka tarafa geçermisin lütfen?" diye seslendi.

Isla kıkırdayarak Rose'a, "Sadece futbol hakkında konuşan ikizlerin arasında kalmak istemiyor," diye fısıldadı. "Elbette Helena Teyze," diye cevap verdi Rose normal ses tonuyla.

Rose, Alastair'in Noel hakkındaki düşüncelerini değiştirmeyi gerçekten başarmış mıydı diye merak etti. Isla'nın annesini tanıdığına göre, Alastair'in neden yıllarca Noel'den olabildiğince uzak durduğunu tamamen anlıyordu ama babasının şenliklerine katıldığını ve tadını çıkardığını görmek Isla için çok hoş olmalı. She kesinlikle olamazdı.

Birkaç hafta önce tanıştığı Alastair'in Noel Baba kılığına girip ona göz kırptığını hayal etti!

* * *

Çocuklar anne ve babaları eve gelene kadar Houdini, köpekler ve çizgi filmlerle oyalandılar. Rose, anne ve babalarına mağaradaki fotoğrafları göstermeden önce çocuklar ve Isla oturma odasına dönene kadar bekledi. Noel Baba'nın dönmesine daha birkaç saat vardı.

Fiona gülerek, "Görünüşe göre ağabeyim gerçekten de yarı düzgün bir Noel Baba olmuş," dedi. "Çocuklar için bunu düzenlediğiniz için çok teşekkür ederim. Onlar için gerçekten çok anlamlıydı."

"İyi vakit geçirmelerine sevindim ve bugün içine düştüğüm diğer Noel geleneğinden kesinlikle daha eğlenceliydi. Yule kütükleri değerinden daha fazla sorun yaratıyor."

"Evet," dedi Fiona gözlerini devirerek. "Bunun her zaman saçma bir fikir olduğunu düşünmüşümdür, bu yüzden bu özel bayram eğlencesine asla katılmamayı seçtim. Özellikle de kaçınılmaz olarak ortaya çıkan tartışmalarla!"

Rose yüzünü buruşturdu. "Sen ve annen doğru düşünmüşsünüz," dedi. Yine de biliyordu ki, Alastair şimdi karanlıkta bir kez daha mükemmel bir kütük elde etmek için onunla dışarı çıkmasını istese, Isla'nın hâlâ ıslak olan eski botlarını giyer ve onunla birlikte oraya giderdi. Ama bir daha böyle bir şey yapma şansı olmayacaktı çünkü ayrılıp Londra'daki küçük dairesine dönme vakti gelmek .

İskoçya'ya yaptığı ziyaret ona bir şey öğrettiyse, o da biraz olsun kendinden çıkıp diğer insanlara açılması gereken bir noktaya geldiği idi. Artık evinde yas tutarak yalnız kalmak istemiyordu. Annesi hayatını yeniden düzgün bir şekilde yaşamaya başlamasını isterdi ve buna sanatına öncelik vermek de dahildi.

Umarım bu, tek başına geçirdiği son Noel olur.

Ayrılmayı büyütmemeye karar vermişti; sadece bir iş yapmak için orada olduğu için aptalca görünüyordu. Burada Noel'in tadını birlikte çıkarmaktan mutlu olan bu kadar çok insan varken özlenecek miydi?

Kendini biraz hüzünlü hisseden Rose, evdeki son akşam yemeği için herkese katılmadan önce duygularını kontrol edebilmek için izin isteyip odasına çıktı. Yarın Noel Arifesi olduğu için hepsi çok mutlu ve heyecanlıydı. Melankolik ruh haliyle onları üzmesi doğru olmazdı.

Yatağına uzandı ve Alastair'in ailesinin Noel'i için yaptığı tüm hazırlıkları ve her şeyi gözden geçirdi. Şu ana kadar her şeyin nasıl çok memnundu ama aynı zamanda ayrılmasına ne kadar az kaldığının ve emeklerinin meyvelerinin çoğunu deneyimleyemeyeceğinin de farkındaydı. Başını iki yana salladı; böyle olmazdı. Toplanmaya başlamalı, dikkatini dağıtmalıydı.

Herkes için hediyeler getirmiş ve paketlemişti. Bunu beklemeyeceklerini biliyordu ama yapmak istemişti. Onun için yaptıklarına küçük bir teşekkür olarak. Onlar olmasaydı, kim bilir daha ne kadar Londra'da yarım hayatını yaşamaya devam ederdi. Şimdi yeniden çizmeye başlamıştı ve bir şekilde merkezinde sanat olan bir kariyere devam etmenin ve bu yolda çalışmanın kendisi için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Alastair eve geldiğinde köpeklerin havladığını ve Houdini'nin melediğini duydu ve kendine birkaç dakika daha verip aşağı inerek herkesin yanına gitmeye karar verdi. Sonunda kendini yataktan kalkmaya zorladı. Yakında Fiona'nın hazırladığı akşam yemeğinin servis edilme zamanı gelecekti.

Yatak odasının kapısı çalındı. "Rose?" dedi

Isla'nın sesi.

"İçeri gel," diye seslendi ve Isla kapıyı açtı, kafasını komik bir şekilde kapıya doğru uzatarak Rose'u gülümsetti.

"Merhaba tatlım," dedi Rose.

"Fiona Teyze bir dakikanız var mı diye soruyor? Sizinle mutfakta bir konu hakkında konuşmak istiyoruz."

"Elbette." Rose bir son dakika sorununun baş göstermemiş olmasını umuyordu.

Isla'nın peşinden merdivenlerden inip mutfağa girdi ve tüm ailenin toplandığını görünce şaşırdı; ikizler bile mutfak adasındaki taburelerde oturmuş, Bayan Reed'in şekerli kurabiyelerinden oluşan bir tabakla uğraşırken çok ciddi görünüyorlardı. Bakışları doğruca köşede herkese sıcak içecekler hazırlayan Alastair'e gitti.

"Her şey yolunda mı?" Rose orada toplanan insanlara bakarak sordu.

"Her şey yolunda," dedi Helena Teyze kararlılıkla. "Ama Noel hazırlıklarıyla ilgili bir sorun var."

"Olamaz, bir şey yapmayı mı unuttum?" Rose sordu. "Her neyse onu düzeltmem için çok mu geç?"

"Hayır, hayır, endişelenmeyin. Eminim bizim için her şeyi mükemmel bir şekilde ayarlamışsınızdır," dedi Fiona. "Sadece bu Noel'i daha da özel kılmak için ihtiyacımız olan bir şey olduğu sonucuna vardık ve bunu hemen fark edemedik."

"Bu konuda bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz." Isla gülümsüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Rose, gitmeden önce düzeltebileceği bir şey olması için dua ederek.

Fiona köşede sessiz duran kardeşine dirsek attı.

"Biz . . . um... Noel'de burada bizimle kalmayı düşünebileceğini umuyorduk," dedi ve Rose'un bakışlarıyla buluşup onu o kadar uzun süre tuttu ki Rose kendini oldukça sıcak hissetmeye başladı.

Fiona kardeşine gözlerini devirdi ve açıklamaya devam etti, "Lütfen kalman için hiçbir şekilde baskı altında hissetme. Sadece tatil için bir planın olmadığını söyledin ve biz de seni burada ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Isla ciddiyle, "Gitmeni istemiyoruz," diye ekledi.

Paul, "Harika vakit geçirmemizi sağlamak için o kadar çok çalıştınız ki, bu eğlenceyi sizin de yaşamamanız büyük bir talihsizlik olurdu," dedi.

"Ve eğer kalırsan, pandomim biletimi alabilirsin ve ben de bir öğleden sonra işkencesinden kurtulabilirim," dedi Helena Teyze, herkesi güldürerek.

"Vay canına," dedi Rose şaşkınlıkla ve birden gözlerinin kenarından yaşlar süzöldüğünü hissederek. "Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Evet de!" diye bağırdı Isla. "Burada olman çok eğlenceli olacak!"

Rose odadaki herkese baktı, hepsi de onun kararını duymak için sabırsızlanıyordu. Bu ailenin Noel'ine zorla girmek onun için uygunsuz olur muydu? Birkaç hafta önce biri ona bunu sorsaydı, asla böyle bir şey yapmayacağını söylerdi. Yine de ... bir şekilde Noel'de kalmak o kadar da saçma bir fikir gibi görünmüyordu ... zaten buradaydı ve Londra'ya dönmesi gereken bir şey yoktu. Noel'in canını sıkacağını hiç düşünmemişti ve Noel'i diğer günler gibi geçirmeyi, annesiyle geçirdiği geçmiş Noelleri anımsamamak için elinden geleni yapmayı planlamıştı.

Burada kalmak kesinlikle cazip görünüyordu. İnsanlarla birlikte olmak ve seçilmesine yardım ettiği hediyeleri açan çocukları görmek çok güzel olurdu.

Elbette bir an önce kendine bir iş bulması gerekiyordu ama Noel boyunca ne kadar iş yapabilecekti ki? Dairesinde tek başına oturup herkesin arkadaşları ve ailesiyle iyi vakit geçirdiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışacaktı. Burada kalıp Noel'in tadını onlarla birlikte çıkarmasını isteyen insanlar varken bunu yapmanın ne anlamı vardı? Harika geçeceğini bildiği bir Noel, çünkü öyle olmasını dikkatle planlamıştı!

Peki ya Alastair? Ne olmuş ona? diye sordu kendi kendine. Ona karşı bir şeyler hissediyor gibiydi ama bunu aşacaktı. Muhtemelen Noel'den sonra onu bir daha hiç görmeyecekti. Zihinsel olarak başını salladı. Şu anda bununla uğraşmasına gerek yoktu.

Rose küçük bir gülümsemeyle, "Eğer burada kalacaksam, o zaman hak etmem gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Ne? Hayır, saçmalama," dedi Alastair hayretle. "Seni burada misafir olarak istiyorum..."

"Korkarım son bir etkinlik düzenlemek için ısrar etmek zorundayım: Noel arifesi için küçük bir kokteyl partisi. Yine kütüphanede bir bar kuracağız."

"İçkileri karıştırmaktan ben sorumlu olabilir miyim?" Paul gözleri parlayarak sordu.

"Elbette," dedi Rose. "Ben de gelebilir miyim?" Isla sordu. "Elbette," diye yanıtladı Rose.

"Biz de gelebilir miyiz?" diye sordu Sam, kolunu kardeşine dolayarak. "Başlangıçta gelebilirsiniz ama sonra siz ikiniz yatağa gitmeniz gerekecek ki siz uyuyabilesiniz ve Noel Baba da hediyelerinizi teslim edebilsin," dedi Fiona. Bu anlaşma ikizleri tatmin etmiş görünüyordu.

"Caz müziği çalıp New York'ta bir caz kulübünün bodrumundaymışız gibi davranabilir ?" diye sordu Helena Teyze.

"Doğal olarak."

"Houdini gelebilir mi?" diye sordu Isla.

"Hayır, korkarım hayır," dedi Rose. Isla küçük bir omuz silkti; denemeye değermişti.

Alastair, "Herkes aynı fikirde görüldüğüne göre, sanırım şartlarınızı ve koşullarınızı kabul edebilirim," diye sözlerini tamamladı.

Rose, "Bunlar benim şartlarım ve koşullarım değil," dedi.

"Endişelenmeli miyim?"

Rose, "Düzgün bir Noel yemeği pişirmeliyiz," diye açıkladı. "Bütün süslemeleriyle birlikte kızarmış hindi. Noel günü senin planladığın gibi paket servis yemeyeceğim."

"Destekliyorum," dedi Fiona.

Alastair dikkatini kız kardeşine çevirdi. "Paket servisin eğlenceli olacağını söylemiştin!"

"Bayan Reed'in burada olmayacağını biliyordum ve herkes için büyük bir yemek hazırlarken strese girmeni istemedim.

. . Özellikle de eskiden Noel hakkında ne hissettiğini bildiğim için. Uyumlu olmaya çalışıyordum."

Alastair Rose'a gülümsedi ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Peki, Noel yemeğini hep birlikte pişireceğiz. Malzemeleri almak için yarın dışarı çıkabiliriz."

"Mükemmel. O zaman şimdi yiyelim," dedi Fiona. "Çocuklar yatmadan önce geri kalan ayrıntıları konuşabiliriz."

Rose, Alastair'i kendisine bakarken yakaladı ve sıırıttı. Artık Noel için gerçekten heyecanlandığını fark etti. Açıkçası bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti.

Bölüm 18

Rose ve Alastair ertesi sabah erkenden süpermarkete gitmek üzere yola çıktılar, belki bu sayede Noel arifesindeki kalabalığın en kötüsünü kaçırmış olurlar diye umuyorlardı. Kimse onlarla gitmek istememişti, bunun Alastair'in yiyecekleri daha önce almamasının ve Rose'un da hindi yemeyi kalışının bir şartı haline getirmesinin suçu olduğunu söylüyorlardı. Hepsi de en az Rose kadar düzgün bir Noel yemeği yemeye hevesli olduklarını unutmuş görünüyorlardı.

"Bunun bir kabus olacağını farkındasın, değil mi?" Alastair arabayı kalabalık otoparka çekerken şöyle dedi.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi Rose. "Tamamen düzenliyiz, listemiz ve alışveriş çantalarımız var."

"Saatler sürecektir."

"Hayır, olmayacak," dedi Rose, bir el arabası kaparak. "İşimiz hemen bitecek."

"Rose . . ." Alastair onu nazikçe durdurarak şöyle dedi. "Seninle bir şeyi kontrol edebilir miyim?"

"Tabii, ne?"

"Bizimle kalman için zorlanmadın, değil mi? Demek istediğim, ailem bir şeyi kafasına koyduğunda çok fazla olabiliyor ve bunun senin için zor bir Noel olacağını biliyorum. Eğer eve gitmek istiyorsan, onlarla ben ilgilenirim ve seni tren istasyonuna götürürüm."

"Kalmak istiyorum," dedi Rose onun bakışlarını tutarak. "Herkes tarafından davet edilmek çok güzeldi. Noel'den korkuyordum ve hâlâ da zor olacak ama sanırım sizlerle olmak çok daha kolay olacak." Neredeyse onunla daha kolay söyleyecekti ama tam zamanında kendini durdurmayı başardı. "Aslında şimdi Noel'i dört gözle bekliyorum."

"Ben de," dedi Alastair. Uzaklaşmadan önce bir süre daha kızın gözlerinin içine baktı ve "Bu akşam çok eğlenceli olacak" dedi.

"Ve ikizler yarın hediyelerini açarken çok sevimli olacaklar."

"Olacaklar. Umarım Isla bisikletini beğenir."

"Çok beğenecek," dedi Rose.

Süpermarkete doğru yürüdüler. Girişte bir yığın çikolata kutusu vardı. Alastair iki tane aldı. "Kahramanlar mı, Kutlamalar mı?" diye sordu.

"Um . . . Kahramanlar, kesinlikle," dedi Rose. "Ödüller icat edilmiş en kötü çikolatadır ve Samanyolu'nun ne anlamı var ki?"

"Kesinlikle!" dedi Alastair. Kahramanlar küvetini el arabasına koydu. Süpermarkette dolaştılar, yiyecek seçimleri üzerine neşeyle tartıştılar ve ihtiyaçları olanı aldılar. Çok kalabalıktı ama herkes bayram havasında görünüyordu ve personel rafları hızla dolduruyordu, böylece devasa bir hindi de dahil olmak üzere ihtiyaçları olan her şeyi almayı başardılar.

* * *

Eve dönerken yol üzerindeki bir fırından öğle yemeği için börek aldılar. İkizler Noel Baba'nın geleceği düşüncesiyle o kadar heyecanlanmışlardı ki ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

"Bence şekeri bir sürelğine kesmek iyi bir fikir olabilir," diye önerdi Fiona, ikizler mutfak masasının altında köpeklerin etrafında ışın kılıcı savaşı yapmaya çalışırken.

Alastair, "Yapacak daha çok işiniz var mı?" diye sordu.

"Evet, Paul ve ben daha önce birazını hallettik, ama hala daha fazla. Sen?"

"Hayır, Rose beni bu konuda ikna etti."

"Umarım tüm paket ona yaptırmamışsındır?" Fiona sert bir şekilde söyledi.

"Hayır, ne yazık ki bunu bana o yaptırdı." Rose'un bakışlarını yakaladı. "Peki, o da bana yardım etti," diye itiraf etti.

"Her neyse, şu anda hava kuru, çocukları yürüyüşe çıkarmamı ister misin? Enerjilerinin bir kısmını yakıp atarlar." Paul, "Bu harika olur," dedi ve yüzünü buruşturarak bir ışın kılıcı tarafından dizine vuruldu.

"Sorun değil," dedi Alastair. "Hey çocuklar, benimle birlikte tepedeki kaleye tırmanmak ister misiniz?" diye sordu ikizlere, onlar da kükreyerek onayladılar.

"İsla, gelir misin?"

"Elbette!" diye cevap verdi.

"Rose, bunları tek başıma halletmem için beni bırakmayacaksın, değil mi?"

"O tepeden nefret ediyorum," diye itiraf etti Rose. "İşkence gibi!"

"Lütfen gel Rose!" dedi İsla. "Bizimle birlikte olursan çok eğlenceli olacak."

"Seni çekmesi için bir köpek kullanabilirsin," diye önerdi

Alastair. "Tamam." dedi Rose. "Ama I rezerv ve doğru için olmak

huysuz."

"İstediğin kadar huysuz olabilirsin." Alastair kıkırdadı.

"Helena Teyze, ya sen?"

Helena Teyze, "Beni o saçma tepeye çıkmaya ikna etmen mümkün değil," dedi, "o yüzden hiç deneme bile. Ben oturma odasında, ağacın yanında oturup kitap okuyacağım, biraz huzur ve sessizliğin tadını çıkaracağım." İkilere dikkatle baktı.

Fiona bunu çocuklarını hızla toparlamak için bir işaret olarak aldı. "İkinizi hazırlayalım, olur mu? O tepeyi aşmak için iyice sarınmış olmanız gerekecek!" Onları mutfaktan dışarı çıkardı.

* * *

Tepeye tırmanma partisi birkaç saat sonra, aralarında iyi yürüyen ve çok daha sakin iki küçük çocukla geri döndü. İkilizler hayvanlarla birlikte o kadar dikkat dağıtıcıydı ki Rose bu kez tepeye çıkmayı çok daha kolay buldu. Hatta bir süreliğine temiz havaya çıkmanın keyfini bile çıkarmış olabilir.

Fiona ve Paul hala kütüphanede kilitli bir şekilde son paketlerini hazırlıyorlardı, bu yüzden Alastair ikizlerin çamurlu açık hava kıyafetlerini çıkarmalarına yardım ederken Rose üç çocuğa sıcak çikolata yaptı ve Alastair'in ikizler için özel olarak sakladığı Transformers kupalarını kullandığından emin oldu. Onları oturma odasına götürdü; Alastair onlar için Arthur Christmas'ı hazırlarken Helena Teyze bile ikizlerin kanepede büyük kuzenlerinin iki yanında otururken ne kadar sevimli göründüklerine gülümsüyordu.

"Rose," dedi Helena Teyze. "Bir süreliğine bana yukarıda bir konuda yardım edebilir misin diye merak ediyordum."

"Elbette." Rose hediyeleri paketlemek ya da aşağı taşımak için yardıma ihtiyacı olduğunu tahmin etti.

Helena Teyze'yi, Helena Teyze'nin şu anda üzerinde çalıştığı tuvalin bulunduğu bir şövalenin kurulduğu odasına kadar takip etti.

"Alabilir miyim?" Rose sordu.

"Elbette," dedi Helena Teyze ve Rose daha yakından bakmak için tuvalin yanına gitti. Bu bir şehir manzarasının suluboya resmiydi, ama asıl göze çarpan etrafta dolaşan, günlük hayatlarına devam eden çok canlı insanlardı. Helena Teyze'nin üslubu neredeyse empresyonistti, çünkü görünüşte az sayıda fırça darbesi ve tanımlayıcı ayrıntıyla çok fazla karakter aktarmayı başarıyordu.

"Edinburgh mu?" Rose tahmin etti.

"Evet, Ekim ayında orada bir sergi açtığımda bunun için çizimler yapmaya başladım."

Rose, "Bu bölüme düşen ışığa bayılıyorum," dedi.

Helena Teyze başıyla onayladı.

"Bana neden ihtiyacın vardı?" Rose gözlerini tabloda ayırmadan sordu. Onu saatlerce inceleyebilecekmiş gibi hissediyordu.

Helena Teyze basitçe, "Akşamın son ışıkları varken bana katılmanı istiyorum," dedi. "Bu odanın harika bir manzarası var ve bahse girerim ki

henüz yakalamaya başlamadı. Pencerenin yanında sizin için bir masa hazırladım."

Rose masaya doğru yürüdü. Taze kâğıtlar ve yeni bir kutu eskiz kalemi masanın üzerinde cazip bir şekilde duruyordu.

"Teşekkür ederim, ama ben çizim yapmıyorum..."

"Fiona ve Isla ile senin hakkında konuştum," dedi Helena Teyze. "Söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ediyorum. Anladığım kadarıyla yeniden resim yapmaya başlamışsın ve bunu başka bir yerde yapabileceğin gibi burada da yapabilirsin. Ve eğer sen de benim gibiysen, alt katın gürültüsünden biraz uzaklaşmaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Rose tartışmayı düşündü ama bunu yapmak istemediğini fark etti. Helena Teyze zaten tartışmanın bittiğinden emin görünüyordu ve şöalesinin yanına giderek kıyafetlerinin üzerine dikkatlice büyük bir erkek gömleği giydi ve eline bir boya fırçası aldı. Rose masasına oturdu ve kalem kutusunu açtı, bir an gözlerini kapatıp nefis kokularını içine çekti. Bir 3B seçti ve çizmeye başladı.

* * *

Kadınlar rahat bir sessizlik içinde çalıştılar. Helena Teyze haklıydı, oda evdeki en iyi ışığa sahipti.

Rose kendini çizimine ve güneş batmadan önce mümkün olduğunca çok şeyi kâğıda dökmeye o kadar kaptırmıştı ki Helena Teyze'nin çalışmayı bırakıp arkasında durduğunu fark etmemişti, ta ki Helena Teyze nazikçe, "Çok güzel olmuş," diyene kadar.

"Çok paslandım," diye itiraf etti Rose.

Helena Teyze kendi şöalesine dönmeden önce, "Fiona haklıydı," diye yorum yaptı. "Başka bir alanda çalışıyor musun?"

"Suluboya, aslında," diye itiraf etti Rose.

"Ama buradayken hiç resim yapma isteği duymadınız mı?"

"Aslında gördüm. Bazı manzaralar muhteşem ama yanımda boya ya da suluboya kağıdı getirmedim. Uzun zamandır herhangi bir sanat dalıyla uğraşmamıştım. Dürüst olmak gerekirse eskiz defterimi ve kalemlerimi neden getirdiğimi bile bilmiyorum..."

"Seni resim yaparken görmek çok ilgimi çekti. Artık ışığı kaybettiniz, ama belki yine burada bana katılmak istersiniz? Boyalarımı kullanmaktan memnuniyet duyarsınız."

Rose kendini "Bunu çok isterim," derken buldu. Çok içtendi. Bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

* * *

Rose çizim seansından sonra neredeyse transa geçmiş gibi hissederek aşağı indi.

"İyi vakit geçirmişe benziyorsun," dedi Alastair kütüphaneden çıkarken.

"," dedi Rose sırtarak. "Teyzen ..."

"Dikkate alınması gereken bir güç," sözlerini tamamladı Alastair ve Rose'u güldürdü.

"Ve büyük bir sanatçı ve öğretmen." "Öyle," diye onayladı Alastair.

"Ne yapıyordun sen?" Rose kendini şimdiki ana getirmeye çalışarak sordu.

Alastair, "Düzenlememiz için ısrar ettiğin kokteyl partisi için bir şeyler hazırlamaya başladım," diye alay etti.

"Yardım ister misiniz?"

"Kesinlikle."

"O zaman neyle çalıştığımıza bir bakalım..." "Harika, oh, Bayan Reed ve ailesini de davet ettim. Onlar da sekizde burada ol."

"Mükemmel, onun için her şeyin mükemmel görünmesine ihtiyacımız var." "Evet, patron." Alastair ona içeri girmesini işaret etti.

Önce kütüphane.

Kütüphanenin istenildiği gibi New York'un bodrum katında bir caz bara dönüştürülebilmesi için tüm ambalaj malzemeleri toplanmış ve Alastair masaları taşımaya başlamıştı

ve daha fazla sandalye getirdi. Etrafa yerleştirilen masa lambaları mükemmel bir aydınlatma sağladı.

Kısa süre sonra onlara bar alanını kurmaya başlayan Fiona ve Paul de katıldı.

Alastair, kardeşinin işten kurtulmak için bir yerlerde çikolata yiyerek saklandığından emin olan Fiona'nın homurdanmaları arasında ortadan kayboldu.

Ancak Alastair geri döndüğünde yanında eski bir plak çalar vardı.

"Oh, vay canına!" dedi Fiona. "Bunu hatırlıyorum! Nereden buldun onu?"

"Tavan arasında olduğunu hatırladığımı sanıyordum ve şansım yaver gitti. Orada birkaç kutu plak da var. Eğer içinizden biri bunu temizleyip kurmak isterse, plakları gözden geçirip kulağa caz gibi gelenleri bulabilirim."

"Bu harika bir fikir," dedi Rose. "Senin için silerim."

"Teşekkürler," dedi Alastair ve oynatıcıyı ona uzattı. Parmakları birbirine değdi ve bakışları biraz fazla uzun süre Rose'un yanaklarını ısıttı ve tekrar gitmeden önce içinin kıpır kıpır olmasına neden oldu.

* * *

Yemek pişirmek yerine, erken bir akşam yemeğı için çok miktarda Çin yemeğı sipariş ettiler.

"Yani Noel Günü olmadığı sürece Noel'de paket servis iyi mi?" Alastair, herkes kapları parçalarken alaycı bir tavırla şöyle dedi.

"Evet," dedi Rose, böreğinden bir ısırık alarak. "Ama yarın birlikte büyük bir yemek pişirmenin çok daha eğlenceli olacağına katılmıyor musun?"

"Evet," dedi Alastair. "Yanıldığımı kabul etmekten mutluluk duyuyorum ve düzgün bir Noel yemeğini dört gözle bekliyorum. Hindinin piştiğinden emin olmaktan sorumlu olmadığım sürece. Kimsenin zehirlenmesini istemiyorum."

"Evet," dedi Fiona, "Bu kesinlikle başka birinin işi."

Misilleme olarak kendisine bir karides krakeri fırlatılmış, bu da çocuklarının çok hoşuna gitmiştir.

* * *

Yemeklerini bitirdikten sonra Paul ve Fiona çok heyecanlı çocuklarını banyo yapmaları ve pijamalarını giymeleri için yukarı çıkarırken, kokteyl partisine gençlerden daha uzun süre hazırlanması gerektiğini söyleyerek erkenden izin isteyen Helena Teyze dışında herkes temizlendi. Tabii ki kimse buna aldırış etmedi ve Rose, Alastair'in teyzesine endişeyle baktığını fark etti.

Diğer herkes de kısa süre sonra süslü geceleri için hazırlanmaya başladı. Rose'un ne giyeceği konusunda pek fazla seçeneği yoktu; yine siyah kokteyl elbisesini giymek zorundaydı. Ama bu önemli değildi. İçinde kendini iyi hissediyordu ve bu durum için mükemmel sayılırdı. Makyajını yaptı ve saçlarını şık bir topuz yaptı. Aynada kendini son kez kontrol ettiğinde bir şeylerin eksik olduğunu fark etti. Biraz kırmızı ruj sürdü. Normalde sürdüğü bir ton değildi ve neden sürdüğünden bile emin değildi ama hoşuna gitmişti. Alastair'in de hoşuna gideceğini umduğu düşüncesi kısa bir süre aklından geçti.

* * *

Rose aşağı indiğinde ikizler kanepede Isla'nın Noel'den Önceki Gece kitabını okuyor, Fiona ve Paul ise diğer kanepede oturmuş onları izliyorlardı. Rose'un şimdiye kadar gördüğü en şirin şeydi bu. Daha sonra Fiona'ya göndermek üzere gizlice birkaç fotoğraf çekmeyi başardı.

Bu aile zamanını bölmek istemediği için odadan dışarı çıktı ve neredeyse Alastair ile çarpıştıyordu.

"Ah, pardon," dedi ve başını kaldırıp onun gözleriyle buluştu. "Harika görünüyorsun," dedi, bakışları onun üzerinde gezinirken.

Vücuduna ve dudaklarına geri dönerek kızarmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim. Sen de öyle." Ve öyle de oldu, gri takım elbisesini değiştirmiş, üzerine de üst iki düğmesi açık, göğüs kollarının bir kısmını gösteren beyaz bir gömlek giymişti. Ama Rose onu en çok eski kot pantolonunu giydiğinde sevdiğini biliyordu; bu kot pantolonun poposunu çok güzel sardığını fark etmişti ve kalın yün kazaklarından birini giymişti. Ama onu bu haliyle de takdir edebiliyordu, özellikle de normalde gömlek giydiğinden çok daha rahat görüldüğü için.

"Ateşin üzerindeki değerli kütüğümü gördün mü?" diye sordu sırtarak.

"O aptal şey külden başka bir şey olmadığında çok mutlu olacağım," diye cevap verdi Rose, Alastair'i güldürerek.

"Bu gece için müzik seçmeme yardım etmek ister misin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Bir sürü plak getirdim ve onları ayıklamam gerekiyor. Bir de pikabın hâlâ çalışıp çalışmadığını kontrol etmeliyim elbette."

Rose gülümseyerek, "Bunu yapmaktan mutluluk duyarım," dedi.

"Sen," dedi Alastair, "tam bir yıldızsın, teşekkür ederim."

"Sorun değil, hepsi hizmetin bir parçası," diye şaka yaptı

Rose. Alastair birdenbire, "Artık saatin yok," dedi.

Ciddi. "Umarım bizimle olmak istediğin için buradasın

. . . benimle."

"Alastair Amca!" diye seslendi Sam koşarak odaya girdi ve o anı bozdu, "Annem Rudolph için havuç bulamıyor!"

"Sanırım masal zamanı sona erdi," dedi Alastair, dikkatini tamamen küçük yeğenine çevirmeden önce Rose'a bir gülümseme vererek, "Merak etme dostum. Nerede olduklarını biliyorum. Neden iyi bir tane seçmeme yardım etmiyorsun?"

* * *

Bir saat sonra çocuklar yatmış ve kokteyller akmaya başlamıştı. Bayan Reed, Rose'u hâlâ evde görmekten memnun olmuş görünüyordu ve Rose'la birlikte onu sıcak bir şekilde kucakladı.

kocası geldi. Şimdi Paul'n ölümcül margaritalarından birine geçmişti.

Plak alar - çalışıyordu! - bir Şey olduğunu kanıtlıyordu. kocaman başarı ve Orada vardı birçok Bir sonraki Őarkıyı seçme sırasının kimde olduğu konusunda iyi huylu tartıŐmalar. "Rose, seninle konuşmak istiyorum. olabilir." Helena Teyze Rose'un omzuna hafifçe vurdu. "Elbette. İyi bir akşam geçiriyor musun?"

"Tek kelimeyle harika, canım. Ve bu evde yarattığın farkı anlatmaya gerçekten baŐlayamam. Buraya gerçekten Noel ruhunu getirdin."

"Teşekkür ederim." Rose duygulanmıŐtı, "Bunu söylemen çok hoş."

"Evet, gerçek bu! Ama Şu anda seninle konuşmak istediğim konu bu değil," diye devam etti Helena Teyze maksatlı bir Şekilde. "İŞin aslı Şu ki, size bir iş teklifim var ge bayan."

"İŞ teklifi mi?" diye tekrarladı Rose.

"Aynen yle. Sanırım yeğenim beni kendisiyle birlikte yaşamaya davet ettiğini size söylemiŐtir?"

"yle," diye itiraf etti Rose.

"Bu nazik teklifini kabul etmeyi planlıyorum. Tamamen yalnız yaŐamamanın daha iyi olduğunu kabul etme zamanım geldi. Ama eğer bu tımarhanede yaŐadıėımı düŐünüyorsa, başka bir Şey düşünüyor demektir. Buradaki odamı sanat atlyem olarak tutacağım ve arazideki çok hoş bir kulübede ikamet edeceğim. Aslında bir suredir bir tanesini gözüme kestirmiŐtim. Ama bu ikimizin arasında.

"Neyse, sadede gelemim. Bir tür asistana ihtiyaım olacak. Benim için randevuları ayarlayacak, beni toplantılara götürecek, sanat malzemeleri sipariş edecek biri... bu tür Şeyler. Stdyolarıma kimin gireceği konusunda çok titizimdir ama ikimizin birlikte iyi çalıŐacaėını düşünüyorum. Tam zamanlı olmaz ama iyi bir ücret öderim ve sana da kendi sanat çalıŐmalarını tekrar yapabilmen için zaman veririm."

"Oh, planlamıyordum ..."

Helena Teyze elini Rose'un koluna koydu. "Sen çok yetenekli bir sanatçısın Rose. En azından bunu biraz daha keşfetmezsen çok yazık olur. Tabii bu ilgilendiğin bir şeyse?"

Rose sessizce, "Öyle," diye itiraf etti. "Kesinlikle öyle."

Helena Teyze göz kırparak, "Ve tabii ki senin burada kalmanın en sevdiğim yeğenimi çok mutlu etmek gibi bir yararı da var," dedi.

Rose hızla, "Alastair'le aramızda hiçbir şey yok," dedi.

Helena Teyze göz kırparak, "Henüz bir şey yok," diye cevap verdi. "Teklifimi düşün." Ve Helena Teyze, Paul'den içkisini tazelemek üzere uzaklaştı.

Rose odadaki insanlara baktı. Hepsine karşı büyük bir şefkat duyuyordu. Sonunda gözleri kıızıyla birlikte gülmekte olan Alastair'e takıldı. Burada kalmayı hayal etti. Böylesine harika bir sanatçı için çalışmak ve kendi sanatına zaman ayırmak. Ve Alastair'i her gün görmek. Sanki izlendiğini biliyormuş gibi Alastair başını kaldırdı, onunla göz göze geldi ve gülümsedi. Midesi bulandı. Ondan hoşlanıyor muydu? Ondan hoşlanıyor muydu?

Bayan Reed yanına gelip Alastair'i göstererek, "Kaldığınız için çok mutlu," dedi.

"Ah... şey... herkesin beni davet etmesi gerçekten çok nazik bir davranıştı," dedi Rose.

"Sanırım daha önce söylediklerimde hatalıydım. Ona karşı korumacıyım ama bu adil değildi. Sen onu incitecek türden biri değilsin ve burada olman hem onun hem de Isla için iyi oldu." Bayan Reed gülümsedi ve Fiona ile konuşmaya gitmeden önce Rose'un kolunu okşadı. Rose'un yanakları kızarmıştı ve yutkunmakta zorlanıyordu. Herkes kendisi ve Alastair'den başka bir şey mi konuşuyordu? Belki de bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Rose adamın yanına gitti, Isla tarafından terk edilmişti ve Houdini'ye bazı ikramlar götürmüştü.

tüm eğlenceyi kaçıyordu. "Eminim şimdi plak seçme sırası bende olmalı," dedi.

"Emin misin? Sanırım sıra bende." Rose yüzünü ona çevirdi ve seçeneklere baktı.

"Bu," dedi ve Henry Mancini'nin 'Moon River' şarkısının bir kopyasını çıkardı. "Büyükanneimin en sevdiğiydi."

"Değerli bir seçim," diye onayladı Alastair. Plağı kılıfından çıkardı ve pikabın üzerine yerleştirdi. Müzik başladı.

"Benimle dans eder misin?" diye sordu elini uzatarak.

Rose odanın etrafına bakındı. "Başka kimse dans etmiyor."

"Yani?" dedi Alastair omuz silkerek. Rose onun elini tuttu.

Rose

burada her ne oluyorsa ona uyacaktı. Zaten direnmeye çalışmasının hiçbir anlamı yoktu. Bunu çoktan aşmıştı.

Ön kapı çalındı. "Bana bir dakika verin," dedi Alastair, isteksiz bir gülümsemeyle elini bırakarak.

Midesinde kelebekler uçuşarak onun odadan çıkışını izledi.

Birkaç dakika sonra Sarah ve Lucy ile birlikte geri döndü. Isla arkadaşını gördü ve heyecanla ona sarılmak için koşarak yanına gitti. Kızlar birlikte gözden kayboldular.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," dedi Sarah herkese. "Eve dönüyorduk ve Lucy ile ben hepinize mutlu Noeller dilemenin çok hoş olacağını düşündük."

Rose ve Alastair'in kaderinde, birlikte dans etmeyi düşündükleri her an bölünmek varmış gibi görünüyordu.

"Bir içki için kalacak mısınız?" Alastair misafirperver bir şekilde sordu.

"Sanırım kızımı kaybetmiş gibi görünsem iyi olacak," dedi Sarah sinir bozucu, pırıltılı bir kahkaha atarak.

Alastair onu Paul'ün etrafı kokteyl yapım malzemeleriyle çevrili bir şekilde beklediği yere götürdü.

Rose'la konuşmak için yanına gelen Fiona, "Burada ne işi var?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Rose. "Ama gitmek için acele edecek gibi görünmüyor."

* * *

Bir saat geçmişti ve Sarah hâlâ Alastair'in arkadaşlığını tekeline almaya çalışıyordu. Rose onları görmezden gelmek ve eğlenmek için elinden geleni yapıyordu. Bu akşamı dört gözle bekliyordu ve hoşlandığı bir çocuk ona ilgi göstermiyor diye bunu mahvetmek utanç verici olurdu. Ama dansları bir kez daha bozulduğu için çok üzgündü.

Sarah ve Alastair kapının önünden geçerken bir sürü boş bardağı mutfığa götürmüş ve bulaşık makinesine yerleştiriyordu. Sarah'nın şöyle dediğini duydu: "Bana bu Noel ağacını göstermen için kesinlikle ısrar ediyorum. Kulağa çok klasik geliyor."

Daha fazla dayanamadan önce yaklaşık bir dakika dayanabildi. Bu ikisi arasında neler olup bittiğini öğrenmeliydi. Mutfaktan çıktı ve sessizce oturma odasına doğru yürüdü; kapısı neyse ki açıktı.

Kapının kenarı ile kapı çerçevesi arasındaki boşluktan baktı.

"Geç oluyor," dediğini duydu Alastair'in. "Birazdan Isla'yı yatmaya ikna etmeye çalışmamın zamanı gelecek."

"Oh, biraz daha ayakta kalabilir, değil mi?" Sarah cevap verdi. "Ne de olsa Noel'deyiz."

"Merhaba Rose!" dedi Isla arkasından. "Ne yapıyorsun sen?"

Rose sıçradı ve dönüp kendisine şaşkınlıkla bakan Isla ve Lucy'ye baktı.

Rose mantıklı bir cevap bulamadan Alastair onu kurtardı: "Tam da görmek istediğim kız. Korkarım bu partiden atılma zamanınız geldi, genç bayan."

Isla dramatik bir iç çekiş yaptı.

"Eminim Lucy'nin de eve gitmesi gerekiyordur," diye ekledi kararlılıkla.

"Ah, doğru, evet, sanırım öyle," dedi Sarah. Pek memnun görünmüyordu. "Sanırım eşyalarımızı bir araya getirsek iyi olacak."

Rose, Sarah ve Lucy giderken ortalıkta görünmemeye çalışıyordu, çünkü yüzündeki sırıtışı gizlemekte zorlanıyordu. Alastair'in Sarah'ya ilgi duyması halinde onu kapı dışarı etmesine imkân yoktu.

Tersine, Rose'u iki kez dansa kaldırmış ve birlikte Noel kütüğü almaya gitmelerini önermişti. Bunun herhangi bir şekilde, biçimde veya formda romantik olduğu ortaya çıkmadı, ama yine de ... Ve artık onun işvereni değildi. Burada misafir olarak bulunuyordu.

* * *

Isla çorabını astı ve yatağa gitmeden önce herkese iyi geceler diledi. Parti, herkesin sabah erkenden aşırı heyecanlı çocuklar tarafından uyandırılacağını bilmesiyle isteksizce sona ermeye başladı. Bayan Reed'in temizlik işlerine yardım etmesi engellenmek zorunda kaldı ve kocasıyla birlikte kucaklaşmalar ve mutlu Noel dilekleri arasında ayrıldılar.

Fiona, Paul ve Helena Teyze iyi geceler dileyerek, Rose ve Alastair'i aşağıda bulaşık makinesini boşaltırken ve narin kokteyl bardaklarını elde yıkarken bıraktılar.

Alastair dramatik bir şekilde iç çekti. "Nasıl oluyor da temizlik söz konusu olduğunda hep en son biz kalıyoruz?"

"Bu işte çok iyi olduğumuz için olmalı." Rose kıkırdadı.

"Sence Isla henüz uyumamış mıdır?"

"Muhtemelen hayır," dedi Rose. "Çocukken Noel arifesinde hiç uyumazdım."

"Ona birkaç dakika daha vereceğim ve sonra gidip kontrol edeceğim."

"Biliyorsun Fiona ve Paul hediyelerini şarap mahzenine sakladılar, böylece uyuyan çocukları rahatsız etmeden kolayca alabileceklerdi. Bunu neden biz düşünemedik?" diye mırıldandı Rose.

"Hatırladığım kadarıyla gardırop senin fikrindi," dedi Alastair.

"Ve bu iyi bir fikirdi ... ama şarap mahzeni daha iyi."

Alastair Isla'yı kontrol etmek için gizlice yukarı çıktı. Döndüğünde, "Sanırım uyuyor," diye ilan etti. "Şansımızı deneyelim mi?"

"Kesinlikle," dedi Rose.

Alastair durdu. "Özür dilerim, sanırım bunu birlikte yapacağımızı düşündüm." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Görünüşe göre bunu yapmak gibi bir alışkanlığım var..."

"değil. Yardım etmek isterim," diye güvence verdi Rose.

Yukarı çıktılar ve Rose odasının kapısını açtı. İkisi de içeri girdi ve Rose hemen kapıyı arkalarından itti. Alastair komik bir şekilde kaşını kaldırıncı Rose kıkırdadı. "Isla uyanır da odasından diye," diye fısıldadı.

"Sen nasıl istersen..." dedi Alastair öyle bir sesle ki, koluna bir yumruk yemesine neden oldu.

Rose gardırobu açarak, "Şu hediyeleri bir sıralayalım," dedi. "Neden bunu almıyorsun?" dedi, elinde büyük bir hediyeyle arkasını döndü ve kendini Alastair'in göğsüyle karşı karşıya buldu. Başını kaldırdı ve hediyeyle ona uzattı. "Çok uzunsun, biliyorsun," dedi yutkunarak.

"Ve sen çok küçüksün," diye yanıtladı Alastair boğuk bir sesle. Gözleri onunkilerle kilitlendi.

"Çok küçük," diye şaka yaptı Rose, gözlerini Alastair'inkilerden ayıramıyordu.

Alastair, "Aslında senin mükemmel bir bedene sahip olduğunu düşünüyorum," dedi. Yavaşça eğildi, dudakları birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar gözlerini onunkilerden ayırmadı. Durdu ve Rose'un onayını kontrol etti. Rose her nasılsa başıyla onay vermeyi başardı.

Ve sonra, aniden, onu nefesini kesecek kadar yoğun bir şekilde öpmeye başladı.

Hediyeyi yumuşak bir gümbürtüyle aralarındaki yere bırakan adam, Rose'u kendine çekti ve ellerini güçlü bir şekilde Rose'un beline koydu. Rose'un kalbi göğsünde çılgınca çarptı ve uzanıp kollarını onun boynuna doladı.

Rose, Alastair'in aniden bocaladığını hissetti.

"Bir şey duyduğumu sandım," diyerek ondan uzaklaştı. "Isla."

Rose dinledi ve gerçekten de merdivenlerden inen ayak seslerini duydu. Ancak o bir şey söyleyemeden Alastair ona acı dolu bir bakış attı ve aceleyle odadan çıktı.

Rose kendini tamamen sönmüş hissederek yatak odasında yalnız kaldı. Birkaç dakika bekledi, nefes alışının sakinleşmesine izin verdi ve Alastair'in ona döneceğini umdu. Dönmeyince hediyeleri aşağıya taşımaya başladı - birinin taşınması gerekiyordu ve hediyeler yatak odasında olduğu için onlar gelene kadar uyuyamayacaktı. Ayrıca, başka ne yapacağını da bilmiyordu.

Rose'un nereye gittiğini görebilmesi için alt kattaki koridorun ışığı açık bırakılmıştı. Giriş holüne ulaşp oturma odasına doğru yürürken mutfak kapısının itilmiş olduğunu gördü. Arkasından gelen fısıltı seslerini duyabiliyordu. Hediyelerle suçüstü yakalanmak istemediğinden ve geri dönmenin daha iyi olup olmayacağını düşündüğünden aceleyle geçti. Ama oturma odasına varmak üzereydi ve Alastair'in Isla'yı içeri almayacağını biliyordu.

Gerçekten ağlayacak gibi hissetmesine rağmen ikizlerin çoraplarının patlayacak kadar dolu olduğunu görünce gülümsedi.

Alastair'in onu neden öptüğünü bilmiyordu, şimdi pişman mıydı?

Noel gününü dört gözle bekliyordu ve şimdi patronunu öperek bunu mahvetmişti. Yoksa o mu onu öpmüştü? Her şey dudakların, ellerin ve ... bir bulanıklıktı.

Tamam, hediyeleri ağacın altına koyması gerekiyordu, böylece yatağa gidebilir ve umarım son yarım saatin bir rüya olduğunu fark ederek uyanabilirdi.

Hediyeleri yerleştirdi ve Alastair'ın Isla'nın yatak odasından çıktığı ve kapıyı usulca arkasından kapattığı üst kata geri döndü.

Rose derin bir nefes aldıktan sonra sessizce, "O iyi mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Alastair. "Bir bardak suya ihtiyacı vardı ve sohbet etmeye başladık. Özür dilerim." Derin bir nefes aldı. "Um .

. ... daha önce ne olduğu hakkında ..."

"Paul'ün kokteylleri ölümcüldür," dedi Rose elinden geldiğince neşeyle.

"Evet ..." Alastair daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama Rose onun kendisini nazıkçe hayal kırıklığına uğratmaya çalışmasına dayanamadı.

"Merak etme," dedi omuz silkerek. "Geç oldu, ben de hediyeleri aşağı indirmeye başladım..."

"Teşekkürler, çok iyisiniz. İstersen ben devralabilirim."

"Harika. Isla'nın çorap hediyelerinin olduğu çanta gardırobun hemen arkasında, bir battaniyenin altında." dedi Rose, onunla daha fazla vakit geçirmek zorunda kalmayacağı için minnettar bir ifadeyle. "Sanırım hızlıca bir duş alacağım o zaman."

Onunla göz göze gelmedi. "Sen işini bitirmeden ben işimi bitirmiş ve yolundan çekilmiş olacağım."

Bölüm 19

Ne yazık ki Rose, Noel Baba'nın geldiğini söyleyen ikizlerin sesleriyle uyandığında, önceki akşam olanların bir rüya olmadığının ve şimdi pek çok insanın önünde bunun yansımalarıyla başa çıkmak zorunda olduğunun farkındaydı. Ne olmuştu ki? Alastair onu öptüğünde sarhoş muydu ve sonra yaptığı hatanın mı varmıştı? Onun kendisini nazikçe bırakmaya çalıştığını hatırladı. Ne kadar utanç vericiydi! Bu anının dehşeti karşısında inledi ve yorganı başına çekti.

Yatakta kalarak kurtulabilir mi? İdeal olarak bütün gün? Tamam, bu muhtemelen işleri çok ileri götürmek olur . . .

Kapısı heyecanla çalındı ve ardından James seslendi, "Rose! Çabuk ol! Hediyeleri açma vakti geldi!"

Her ne kadar olduğu yerde kalmak istese de çocukları üzmemek istemediğinden Rose kendini yataktan dışarı attı ve sabahlığını giydi. Saat neredeyse sabahın altısıydı, daha kötüsü de olabilirdi.

Rose kapıyı açtığında Isla odanın dışında bekliyordu.

"Mutlu Noeller!" Isla gözleri ışıdayarak "Mutlu Noeller" dedi.

"Giyinmek ve saçımı düzeltmek için zamanım var mı?" Rose sordu.

"Tabii ki hayır!" Isla güldü. "Bugün Noel günü! Hediyelerimizi her zaman pijamalarımızla açarız." Rose itiraz edemedi. Isla onun elinden tutmuş ve merdivenlerden aşağı indirmeye başlamıştı.

* * *

Fiona ve Alastair mutfakta gözleri yaşlı yetişkinler için sıcak içecekler hazırlıyorlardı.

"Merak etme Rose! Kahve yolda," diye seslendi Fiona.

"Teşekkür ederim iyiliğin için Bu," mırıldandı
Teyze Helena, Rose'un arkasından
merdivenlerden iniyor ve hiç bakmıyordu

Sabahın erken saatlerinde uyandırılmasından etkilendi. Yine de günün bu saatinde bile göz alıcı görünmeyi başarmıştı. Üzerinde muhteşem koyu yeşil kapitone bir sabahlık ve başında da ipek bir türban vardı. Rose'un kendini daha da dağınık hissetmesine neden oldu ve biraz toparlamak için parmaklarını gizlice saçlarında gezdirdi. Alastair'le olanlardan sonra Helena Teyze'nin iş teklifini kabul edemeyeceği düşüncesi Rose'un yüreğini burktu. Bu düşünce onu neredeyse koşarak odasına geri gönderecekti.

Aile oturma odasında toplanıyordu. Ateş yakılmıştı, gece boyunca yanık bırakmadıkları için hala bol miktarda Noel kütüğü kalmıştı ve Noel ağacının ışıkları yakılmıştı. Mükemmel bir ev Noel manzarasıydı.

İkizler olabildiğince sabırlı bir şekilde oturmuş, herkesin odaya girmesini bekliyorlardı; gözleri ağacın altındaki hediye yığınlarında ve özellikle de şöminenin önünde yerde duran şişkin çoraplarda geziniyordu.

Rose, Noel günü annesinin bir fincan çay ve bisküvi almasını beklerken tam olarak aynı şekilde hissettiğini hatırlıyordu.

"İşte başlıyoruz," dedi Fiona içeri girerken, ardından Alastair büyük bir içecek tepsisi taşıyordu. "Bakalım bu çorapların içinde ne varmış."

Rose gözlerini Alastair'den kaçırdı. Mümkün olduğunca ondan uzak durarak ve Isla'nın harika bir Noel geçirmesini sağlamaya odaklanarak günü atlatacaktı.

Helena Teyze'nin iç çekip gözlerini kapatmasına neden olan çığlıklarla, çocuklar çorap hediyelerini parçaladılar.

* * *

Yirmi dakika sonra, paketlemek için harcanan onca saatin kanıtı olarak geriye atılan kâğıtlarla dolu iki çöp torbası kalmıştı. Rose herkesin hediyelerini beğenmiş görünmesinden memnundu, özellikle de Isla'nın

Rose'un ona aldığı deliksiz kulaklar için çemberli küpeleri açtı.

Son hediyeler de dağıtılıyordu ve Rose'a Isla tarafından bir hediye verildi. "Bu benden ve babamdan," dedi.

Rose Alastair'e baktı. Ona getirdiği ve herkesi gülmekten kırıp geçiren küçük Houdini resimleriyle kaplı çorapları açarken bile onu ısrarla görmezden geliyordu. Alastair de ona bakıyor ve hediyeye doğru başıyla küçük bir selam veriyordu.

Rose kâğıdı yırtarak bir karton kutuyu ortaya çıkardı. Kapağı açtığında, bir yığın kâğıt mendilin içine yerleştirilmiş güzel bir melek buldu. Onu dikkatlice kaldıran Rose kutuyu yere koydu ve meleği iki eliyle tuttu. Güzel, antika ama tertemiz durumdaki meleğin kemik porselenden yapılmış karmaşık bir yüzü, altın kanatları ve elbisesi vardı. Hâlâ izlendiğinin farkında olarak parmaklarını narin kanatlarında gezdirdi.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce, başını kaldırıp Alastair'in gözlerine bakarak. Alastair ona küçük bir gülümseme verdi.

"Muhteşem bir kız." Fiona gülümsedi.

"Onu beğendin mi?" diye sordu Isla heyecanla ve Rose'un dikkatini ona çekti. "Tıpkı annenin ağacındaki gibi mi?"

"Onu seviyorum," dedi Rose. "Ve annemin sahip olduğundan biraz daha süslü!" Çok pahalıya mal olmuş olmalıydı, Rose biliyordu.

"Onu ağacın tepesine koyabilir miyim?" Isla sordu.

Rose her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için Alastair'e döndü ve o da başıyla onayladı. "Çok dikkatli ol," diye uyardı Alastair.

"Olacağım baba," diyerek Isla'yı rahatlattı.

"Bir dakika bekle, sana bir basamak getireyim," dedi Alastair. Isla gözlerini pek de belli etmeyen bir şekilde devirdi ama babası dönüp Noel ağacının önüne bir basamak yerleştirene kadar bekledi. Isla yukarı tırmandı ve yıldızı mekle değiştirdi.

"Bu çok daha iyi görünüyor," dedi James.

"Katılıyorum," dedi Helena Teyze. "Yeğenimin bu kadar düşünceli ve zevk sahibi olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Rose yüzünün kızardığını hissetti ve yerin yarılıp onu yutmasını .

"Kim kahvaltı ister?" diye sordu Fiona. "Ben biraz pastırma getireyim."

Onay mırıltılarını, koltuklarından kalkmaya zorlanan yorgun yetişkinler takip etti.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Rose sordu.

"Teşekkür ederim ama endişelenmeyin. Her şey kontrol altında," diye güvence verdi Fiona. "Neden yarım saatini kendine ayırmıyorsun? Biliyorum hepimiz bir arada biraz fazla olabiliriz," diye şaka yaptı.

Rose, "Sizinle birlikte olmak çok güzel, ama belki giyinmeli ve saçımı biraz düzeltmeliyim," dedi.

"Çikolata ister misin Rose?" diye sordu Isla.

Rose çikolatayı kabul ederken, "Bir tane isterim, teşekkür ederim," dedi.

"Burada bizimle olduğun için çok mutluyum Rose," dedi Isla, kendiliğinden ona sarılarak. "Bu şimdiye kadarki en güzel Noel."

Isla'ya tekrar sarıldığında Rose'un kalbi eridi. Isla'nın iyi bir Noel geçirmesi anlamına geliyorsa, Alastair'in yanındayken biraz garipliğe katlanabilirdi. Isla'nın annesi bu harika çocuğu terk etmeyi nasıl başarmıştı? Isla'yı sadece birkaç haftadır tanıyan Rose için yakında Londra'ya dönmek yeterince zor olacaktı. Ama bunu Noel'den sonra düşünecekti. Bugün zihnini meşgul edecek yeterince şey vardı.

* * *

Rose giyindi, biraz makyaj yaptı ve saçlarını taradı. Zihnini boşaltmak ve günü nasıl atlatacağını düşünmek için birkaç dakika yalnız kalmak iyi gelmişti. Tabii ki akli doğrudan öpücüğe gitti. Daha önce hiç bu kadar vahşice öpüldüğünü sanmıyordu. Sanki onu arzuluyor gibiydi, ama sonra ... Kadın

başını salladı. Bunun üzerine gitmenin ne anlamı vardı? Alastair duygularını tamamen açıkça ifade etmişti.

Ama ona çok düşünceli bir hediye almıştı. Bunun bir anlamı var mıydı? Hayır, dedi kendine sertçe. Buna bir son vermesi gerekiyordu. Alastair ona kimseyle çıkmadığını söylemiş ve Isla'yla yakınlaşmasını istemediğini açıkça belirtmişti. Dün gece sadece Noel'in ve alkolün getirdiği bir çılgınlık anıydı ve belli ki hemen pişman olmuştu.

* * *

Aynada kendini kontrol etti ve aşağıya dönmeden önce kararlılığını pekiştirdi.

Rose mutfağa girdiğinde Fiona, "Mükemmel zamanlama," dedi. Çocuklar çoktan adada oturmuş kahvaltılarını ediyorlardı. Aşçı yardımcısı Paul, Rose'a bir tabak domuz pastırması, çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmek uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Rose, James'in yanına otururken. "Bu harika görünüyor."

Arka kapı açıldı ve Alastair köpeklerle birlikte içeri girdi.

Fiona, "Mutfağın her yerine çamur sıçratmalarına izin vermeyin," diye uyardı. Her iki köpek de hemen güzelce salladı.

Fiona, Alastair'e bir tabak yemek uzatarak, "Bunu sen temizleyeceksin," diye mırıldandı.

"Bunu yer yemez," diye söz verdi. Rose'un yanındaki boş koltuğa bir göz attı ama daha iyi düşünmüş gibiydi ve kısa süre sonra Helena Teyze'nin de kendisine katılacağı masaya oturdu.

Çocuklar ayrıldı; Isla yeni bisikletini garaj yoluna çıkarmadan önce kuzenleri için birkaç çizgi film izleyecekti.

"Sarah ve Lucy ne zaman geliyor?" Fiona, çocuklar seslerini duymazdan geldikten sonra kardeşine sordu ve Rose'un kulakları diken diken oldu.

"Saat üçte yemek yiyeceğimizi ama isterlerse daha erken gelebileceklerini söyledim," diye yanıtladı Alastair.

"Keşke onları davet etme konusunu benimle konuşsaydın..." diye Fiona, hiç de ona yakışmayan bir şekilde.

"İki kişiye daha yetecek kadar yemeğimiz var ve Isla arkadaşının burada olmasına bayılacak."

Fiona omuz silkti ve Rose'un gözlerini yakalamaya çalıştı.

Rose'un kalbi sıkıştı. Bugünün daha da zorlaşmak üzere olduğuna inanamıyordu. Sarah'nın Alastair'le flört ettiği bir seansa daha nasıl katlanabilirdi? Ama başka ne seçeneği vardı ki? Mazeret bildirerek Isla'nın Noel'ini mahvedemezdi.

* * *

Sarah ve Lucy bir saat sonra parlak Noel süveterleri içinde, şarap ve çikolatalarla geldiler.

Rose onları karşılamak için giriş salonuna gitmeden önce mutfakta kibarca yapabildiği kadar patates soymaya devam etti.

"Hâlâ buradasın demek," dedi Sarah, Rose'u görünce.

"Öyleyim." Rose yüzüne zorla hoş bir gülümseme yerleştirdi. "Noel'de kalmam için çok nazikçe davet edildim."

Sarah'nın yüzü bir an için düştü ama hemen düzeltti. "Alastair biz mültecileri kabul eden en iyi insan değil mi?" Alastair'in kolunu sıktı.

"Aslında hepimiz Rose'u davet ettik," dedi Fiona sadakatle. "Noel'i onsuz geçiremeyeceğimize karar verdik."

"Ne kadar tatlı," dedi Sarah dalgın dalgın. "Alastair, tatlım? Tatil içkisi zamanı mı?"

"Saat sabahın 10'u," dedi Helena Teyze merdivenlerden inerken fevkalade yargılayıcı bir ses tonuyla.

"Aslında," dedi Paul ustalıkla, "hindi fırına yeni girdi ve biz de köpeklerle yürüyüşe çıkacaktık. Yanınızda getirmediyseniz ödünç alabileceğiniz bir sürü ayakkabı var."

Sarah'nın yüzü çöktü ama Lucy heyecanlanmış görünüyordu. "Houdini de gelebilir mi?" diye sordu.

"Elbette," diye bağırdı Isla. "Onu dışarıda bırakamayız! Haydi, sana ve annene birkaç bot bulalım. Benden de birkaç kıyafet ödünç almak isteyebilirsiniz çünkü gerçekten çamurlu olacak."

Herkes hazırlanmak için dağıldı, Sarah Alastair'in yanında kaldı.

Rose oturma odasına girdi ve daha önceki hediye açma heyecanından sonra odayı biraz toparlamaya koyuldu. Ağaca bakıp gülümsedi; gerçekten de çok güzel görünüyordu ve odaya çok yakışmıştı. Herkesin beğenmesi onu çok mutlu etmişti.

"İyi misin?" Fiona odaya girerek sordu. Yüzündeki sempati Rose'un, Fiona'nın onun saklandığını bildiğinden kuşku duymamasına neden oldu.

"Evet," dedi Rose parlak bir sesle. "Sadece başım ağrıyor. Burayı kontrol edeyim, sonra da siz dışarıdayken biraz uzanırım diye düşündüm..." Isla'nın yanında artık arkadaşı vardı, Rose gruba katılmadığında bunu fark etmeyecekti.

"Eğer eminseniz."

"Öyleyim. Sen dönene kadar kendimi çok daha zinde hissedeceğim." "Tamam." Fiona Rose'a sarıldı. "Birazdan görüşürüz."

"Siz dışarıdayken hindiye kontrol etmemi ister misiniz?"

"Her şey yoluna girecek, endişelenme."

Fiona gitti ve Rose odayı düzenlemeye devam etti. Herkesin yeniden toplandığını duydu ve ön kapı kapanırken iç çekti. Bir saat kadar huzur, Sarah'nın da denklemde olduğu bu günü atlatmak için bir eylem planı bulmasına yardımcı olacaktı. Buzdolabında soğumakta olan prosecco şişelerini içermeyen bir plan.

Kendini bu duruma soktuğuna inanamıyordu. Bu güzel evde yeni arkadaşlarıyla harika bir Noel geçirmesi ve potansiyel olarak gerçekten harika bir iş teklifini değerlendirmesi gerekiyordu, ama sadece ortalığı karıştırmak zorundaydı

Patronunu öperek işleri yoluna koydu. Tanıdığı en yakışıklı adamdı. Ve muhtemelen en kibarı. Ve en komik. Ve en tatlısı. Özellikle de Isla ile birlikteyken.

Eğer bu sadece yanlış değerlendirilmiş, sarhoş bir öpücük olsaydı, gülüp geçerek ve arkalarında bırakarak bununla daha iyi başa çıkabilirdi. Ama öyle hissetmemişti, hiç de öyle hissetmemişti. Sanki o öpücüğün bir anlamı varmış, sanki o öpücüğe kadar ilerlemişler ve sonunda her ikisinin de istediği yapabilmişler gibi hissetmişti. Ya da en azından ona öyle gelmişti. Ama tabii ki yanıliyordu. Önce yeterince hızlı uzaklaşmamış, sonra da Noel için Sarah'yı davet etmişti. Onunla ilgilenmediğini daha açık ifade edemezdi.

Neden patronuna aşık olmak zorundaydı ki? Çünkü, elbette, aptalca gidip yaptığı şey tam olarak buydu. Ve onu gerçekten kim suçlayabilirdi ki? Alastair mükemmeldi.

"İşte buradasın," dedi Alastair'in sesi arkasından ve onun hakkında çok derin düşüncelere daldığı için sıçramasına neden oldu. Onunla yüzleşmek için döndüğünde kızardı, ne düşündüğünden şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyordu.

"Herkesle birlikte köpekleri gezdirmeye çıktığını sanıyordum," dedi elinden geldiğince hafifçe.

"Fiona geride kalacağını söyledi, ben de iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"Ben iyiyim," dedi Rose çabucak. "Sadece biraz karnım ağrıyor."

"Fiona başının ağrıdığını söyledi. ."

"Evet ... baş ağrısı . Demek istediğim buydu," dedi Rose zayıf bir sesle.

"Seninle konuşmak istedim. . . dün gece hakkında." Son derece rahatsız görünüyordu. "Konuşmamıza gerek olmadığını söylediğini biliyorum ama özür dilemeliyim. . ."

Rose hızla, "Gerçekten, sorun değil," diye mırıldandı. Gitmek için döndü ama adam onu durdurdu ve elini nazikçe koluna koydu.

"Lütfen bunu tartışabilir miyiz?"

"Tamam. Şey, belli ki bir hataydı ..." "Öyle miydi?" diye sordu Alastair nazikçe.

"Evet. Yani, senin ve Sarah'nın ... olduğunu fark etseydim asla ... yapmazdım." Onunla göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu, bunun kendisini mahvedeceğini ve muhtemelen şu anda olduğundan daha büyük bir aptallık yapmasına yol açacağını biliyordu.

"Sarah ile aramızda bir şey yok. Bugün burada çünkü fırını bozuldu ve Noel yemeği için gidecek başka yerleri yoktu. Sarah'yla ilgilenmiyorum. Şimdiye kadar bu mesajı açık ve net bir şekilde almış olmasını umuyordum."

"Oh, doğru," dedi Rose, "O zaman ..."

"Seni öptüm çünkü kendimi durduramadım," diye devam etti Alastair. "Ama her şeyden önce ben senin patronum ve senden faydalanmaya çalıştığımı düşünmeni istemedim. . ."

"Teknik olarak, sen benim patronum değilsin. Artık değilsin," diye belirtti Rose.

"Bu doğru..."

"Benden faydalanmadın," dedi Rose. "Ama sen de kimseyle çıkmıyorsun."

"Yok," diye onayladı Alastair, yüreği ağzına geldi. "Çünkü kalbim ayaklar altına alındı ve dürüst olmak gerekirse şimdiye kadar çıkmak isteyecek kadar güvendiğim birini bulamadım. Ama tabii sen de kimseyle çıkmıyorsun..."

"Doğru. Yine de fikrimi değiştirmeye tamamen hazırım. Doğru kişi için. Ama sen gittin ..." "İsla

...

"Doğru . . ."

Alastair nazikçe, "Aslında beni birkaç konuda doğru yola getiren kişi," dedi.

"Öyle mi?" Rose başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Lanet olsun. "Evet, beni senin odandan çıkarken gördü ve O eşsiz tarzıyla. Seni terk ettiğim için biraz kızgındı. . ."

"İyi yaşı İsla." Rose güldü.

"Onun iyi olduğunu, hatta birlikte olduğumuz için mutlu olduğunu öğrenir öğrenmez seni bulmak için geri döndüm ama ..."

"Beni öptüğüne pişman olduğunu sanıyordum..." "Sarhoşken yaptığım bir hataydı demiştin." "Seni öptüğüm için pişman değilim, Rose."

"Ve sarhoş değildim."

Birbirlerine utangaçça gülümsediler.

"Sana Noel hediyeni vermek istedim," dedi Alastair.

"Meleğin benim hediyem olduğunu sanıyordum," dedi Rose, Noel ağacının tepesinde gururla duran güzel hediyesine bakarak.

"Senin için bir hediyem daha var ama herkesin önünde vermek istemedim." Alastair bir dolaba yürüdü ve üzerinde fiyonk olan büyük bir kutu çıkardı.

Masanın üzerine koyup kapağını kaldıran Rose'a uzattı. Noel etkinliğinde giydiği elbiseyi çıkarırken küçük bir nefes aldı.

"Bunu giyerken inanılmaz güzel görünüyordun. Bu senin olmalıydı."

"Ama bir servete mal olmuş olmalı!"

Alastair, "O zaman bunu bol bol kullanacağından emin olalım," dedi.

"Evde giyeceğim türden bir elbise değil." "İstersen yapabilirsin," dedi Alastair sırtarak. "Yeter ki bu evin etrafında."

Rose konuşmak için ağzını açtı ama Alastair parmağını hafifçe dudaklarına götürdü.

"Londra'ya geri dönme," dedi. "Ama ..."

"Burada kal. Benimle kal. Ve Isla'yla."

Rose bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmış, çok sevinmişti. "Helena Teyze bana sana teklif ettiği işten bahsetti. .

."

Rose, "Çok nazik bir davranışta bulundu," dedi.

"Bu işte gerçekten iyi olursun ve bence bundan keyif alırsın. Ve bu sana kendi sanat çalışmaların için zaman kazandırır. Ayrıca, teyzem insanları pek sevmiyor olabilir ama sanat dünyasında pek çok bağlantısı var, kız kardeşimin de öyle, yani tanımak için faydalı insanlar."

"Evet, ama ..."

"Eğer sorun bu evde kalmaksa, arazide bir kulübem var, isterseniz kullanabilirsiniz."

"Sorun ev değil, bu evi seviyorum, bunu biliyorsun..."

"Sorun ne o zaman?" diye sordu Alastair nazikçe.

Rose derin bir nefes aldıktan sonra, "Peki ya Isla? Onun beni bir anne figürü olarak görmesi konusunda ne kadar endişelendiğini biliyorum..."

"Sana söyledim, Isla sana tapıyor," dedi Alastair. "Ben de öyle. Ve bizi asla kasıtlı olarak incitmeyeceğini biliyorum. Isla bu konuda bana hak verdi ve tamamen haklıydı. Bir kez incindim ve kendimi kapattım ama sen Marie gibi değilsin. Gelecekte bir noktada ona anne figürü olmak istersen, ikimizin de daha çok seveceği bir şey düşünemiyorum."

"Emin misin?" Rose, Alastair'in yeşil gözlerine bakarken onun sözlerine inanmaya cesaret edemeyerek sordu.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Beni tamamen büyüledin ve eğer bana sahip olursan, seninim. Seni seviyorum Rose. Sanırım tacını sana geri verdiğimden beri sana biraz aşığım ve daha da derine düşüyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Rose. Kendine karşı dürüst olsaydı, bunu daha öpüşmeden önce fark etmişti.

Alastair onun çenesini nazikçe avucunun içine aldı ve yukarı kaldırdı. "Şuna bakar mısın? Tam ökseotunun altındayız."

."

Alastair onu kollarının arasına alıp öperken Rose, "Ne kadar da uygun," diye nefes aldı.

"Bu şimdye kadarki en güzel Noel," diye mırıldandı Rose.

"Dün gece o öpücüğü düşünmekten uyuyamadım," diye itiraf etti Alastair. "İşleri tamamen berbat ettiğimi düşündüm... ama sana nasıl hissettiğimi söylemeden edemedim."

Rose uzanıp Alastair'in yüzünün yan tarafına dokunarak, "Bunu çok ," dedi.

"Rose! Lucy'nin annesi inek kakasına düştü ve üstünü değiştirmek için eve gitmek zorunda kaldı," diye seslendi Isla oturma odasına koşarak girerken, onu ailenin geri kalanı takip etti. "Ah!"

Rose kıpkırmızı oldu ve yüzünü Alastair'in kazağına saklamaya çalıştı. Alastair güldü ve Rose'un başının üstünü öptü, ardından onu nazikçe herkesin yüzüne bakacak şekilde çevirdi.

Isla kesinlikle geçmiş görünüyordu.

"Bunun iş teklifimi kabul edeceğin anlamına geldiğini umuyorum," dedi Helena Teyze kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Eğer hâlâ müsaitse," dedi Rose.

"Öyle," diye onayladı Helena Teyze.

"O zaman bunu kabul etmeyi ve burada kalmayı çok isterim," dedi Rose.

Alastair teyzesiyle yüzleşmek için döndü. "Buraya mı taşınacaksınız?"

"Çiftliğin yanındaki boş kulübeye. Bir mimara planları gönderteceğim, böylece çalışmalar başlayabilir," diye cevap verdi Helena Teyze.

Alastair, "Bunların hepsi kulağa çok hoş geliyor," dedi ve yüzünde bir sırıtma belirdi.

"Bahhhhhh!" diye öfkeli bir meleme geldi.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu Rose, Noel ağacını yemeden önce Houdini'yi yakasından tutarak.

Houdini Rose'un kot pantolonunu kemirmeye gitti.

Alastair, Rose'un yerine geçerek, "Hayır, öyle değil," dedi. "Rose tamamen benim."

Sonsöz

İki yıldan biraz fazla bir süre sonra . . .

Dışarıdaki hava Edinburgh'da tipik bir Ocak akşamıydı: dondurucu soğuk ve yağmur yağıyordu, ancak galerinin içi sıcak, aydınlık ve etrafta dolaşan, ellerinde şampanya kadehleri ve sergilenen suluboya koleksiyonunun tadını çıkaran insanların uğultusuyla canlıydı.

Rose sergide dolaşırken atmosferi inceliyor ve mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışıyordu. Bol miktarda şampanya kaldığını ve kanepelerin etrafta döndüğünü fark etti - etkinliklerde bir kez çalıştıktan sonra, işlerin yolunda gidip gitmediğini kontrol etmeyi asla bırakmadığını düşünüyordu.

"Çok iyi iş çıkardın canım," dedi Helena Teyze yanından. Helena Teyze parlak pembe bir kaftan içinde göz kamaştırıcı görünüyordu ve belli ki kendine has bir havası vardı.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Rose sordu.

"Evet. Şimdiden kaç tane satılmış çıkartma olduğunu gördünüz mü? İlk sergimde tek bir parça bile sattığımı sanmıyorum."

Rose bir kaşını kaldırdı.

"Tamam, belki bir iki tane satmışımdır," diye itiraf etti Helena Teyze.

Rose, "Bahse girerim ilk serginizi Birleşik Krallık'ın en ünlü galerilerinden birinde düzenleyen bir akıl hocanız olmamıştır," diye yorum yaptı.

"İnanın bana, fazla ikna edilmeleri gerekmedi. Çalışmalarınız olağanüstü."

"Teşekkür ederim!" Rose, Helena Teyze'yi kucaklayarak şaşırttı. "Bir koleksiyonum olduğuna ve insanların gelip bunları görmek istediğine inanamıyorum!"

"Buna inanmakta hiç zorluk çekmiyorum," dedi Alastair, Rose'un arkasından yaklaşarak ve kollarını koyarak

onun etrafında. "İyi misin?" diye fısıldadı saçlarına.

"Sanırım öyle," diye mırıldandı. "Sen buradayken kendimi daha iyi hissediyorum." "Harika görünüyor," diye ona güvence verdi. "Seninle çok gurur duyuyorum. sen."

Bir garson geldi. "Bir içki ister misiniz?" Alastair ikram edilen tepsiden bir kadeh şampanya alarak sordu.

"Hayır, teşekkürler. Kafamı rahat tutmalıyım," dedi Rose.

"İşte " Isla kalabalığın arasından belirdi ve teyzesi ve amcası tarafından.

"Geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim," dedi Rose etrafının sarıldığını görünce. Gülümsemesini engelleyemiyordu. Bu akşam bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Uzun zamandır ulaşamayacağından emin olduğu, bir kenara sakladığı bir rüya. Sadece annesinin de orada olmasını diliyordu.

"Affedersiniz? Rose?" dedi diktafon taşıyan genç bir adam. "Ben Rob Harrow, Edinburgh Tribune'den. Bu akşamla ilgili bir için bazı soruları yanıtlamak için bir dakikanız var mı?"

"Elbette!" Rose ne kadar gergin olduğunu belli etmemeye çalıştı. Fiona, "Sizi bırakalım, sonra görüşürüz," dedi, Rose'u yanağından öptü ve kocasıyla Helena Teyze'yi sergiyi gezmeye götürdü.

"Harika! Öncelikle size Rose dememde bir sakınca var mı yoksa artık bir lordun karısı olduğunuza göre Leydi Rose'u mu tercih edersiniz?"

Rose güldü. "Rose iyi!"

"Ve bu gece kocanız tarafından destekleniyorsunuz?"

"Öyle," dedi Alastair. "Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım."

"Ve kızı!" dedi Isla, dışarıda kalmamak için endişelenerek.

Rose kolunu Isla'ya doladı. "Bu doğru."

"Annem beni geçen ay evlat edindi," diye açıkladı Isla, sesi çok gururluydu. "O gelmiş geçmiş en iyi anne."

Rose, Isla ona anne dediğinde duygulanmayı bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu; bırakmayacağından şüpheleniyordu. Özellikle de Isla'nın yüzündeki ifadeyi hatırladığında.

Noel günü tamamlanmış evlat edinme belgelerini açtı.

Alastair'in onun elini tuttuğunu ve biraz sıktığını hissetti.

"Vay canına, tebrikler," dedi muhabir. "Ve bu sizin ilk serginiz mi?"

"yle," dedi Rose. "Ve annem Elaine Alridge'in anısına adanmıştır. Onun en çok sevdiği şeylere dayanan bir koleksiyon. En sevdiği manzaralar, insanlar, binalar, iekler. Onun sevdiğini hatırladığım her şeyi ekledim."

"Ne harika bir anma töreni."

"Umarım öyledir," dedi Rose. Gözlerinin yaşardığını hissedebiliyordu.

"Eşimin şu anda misafirlerinin arasına karışması gerekiyor, ancak başka sorularınız varsa, aramak ya da bir toplantı ayarlamak isterseniz eminim memnuniyetle yanıtlayacaktır," dedi Alastair yumuşak bir sesle. "Size bir irtibat numarası vereyim."

Gazeteci giderken Rose, "Teşekkür ," diye mırıldandı.

"Sorun değil. Isla, Fiona Teyze'ye gidip mikrofonla ilgili her şeyin ayarlanıp ayarlanmadığını kontrol eder misin?"

Isla bir selam verdi ve teyzesini aramaya koyuldu.

Alastair karısına döndü. "Konuşmanı yapma vaktin neredeyse geldi. Biraz Hollanda cesareti istemediğine emin misin?"

"İsterdim," dedi Rose, "ama yapamam."

"Size bir tane getirebilirim ..." Alastair etrafta bir garson aradı.

"Hayır, yapamam çünkü hamileyim," dedi ve açıklamasını bitirene kadar kocaman sırtışını gizlemeyi başaramadı.

"Hamile mi?" Alastair fısıldadı. "Rose! Oh, vay canına!" "Memnun oldun mu?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi gülerek ve onu nazikçe kucakladı. "ok heyecanlıyım, kesinlikle çok heyecanlıyım."

"Peki sence Isla mutlu olacak mı? Gasp edildiğini düşünmesini istemiyorum. Bir süre bekleyeceğimizi söylemiştik. . ."

"Etrafında patronluk taslayacağı küçük bir erkek ya da kız kardeşi olmasına bayılacak. Ona bu akşam söyleyebilir miyiz?"

"Evet, ama eve gidene kadar bekleyelim mi?"

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Böylece Houdini'ye de hemen haber verebilir." Alastair gözlerini devirdi.

"Onu bu sabah yine kilerde yakaladığımı biliyorsun. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum!"

"O bir kâbus, ama Isla'nın ." "Gerçekten de öyle," dedi Rose.

"Hadi o zaman benim gülünç derecede yetenekli karım. Konuşmanı aradan çıkaralım ve sonra rahatlayıp özel gecenin tadını çıkarabilirsin. Yapacak çok kutlamamız var."

"Sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazdım." "Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Alastair nazikçe.

"Evet, yaptınız. Sen, Isla, Bayan Reed, Helena Teyze, Fiona, Paul ve hatta sanırım Houdini. Beni hayata döndürdünüz. Siz olmasaydınız sanata dönebilir miydim, emin değilim."

"Bu sergide oynadığım küçücük, minicik bir rol için bile çok mutluyum" diyen Alastair, sözlerini şöyle sürdürdü: "Ama yetenek ve sıkı çalışma tamamen size bağlı."

Rose onu öpmek için uzanarak, "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," diye yanıtladı Alastair ona sarılarak. "Hem de çok.

SON

Ücretsiz Çok Satan Romanları Sever misiniz?

E-posta listemize katılın ve her hafta çok satan bir yazardan
ÜCRETSİZ Kindle kitabı alın!

[E-posta listemize katılmak ve ayrıca
kısa öykülerden oluşan ücretsiz bir
kutu seti almak için buraya tıklayın!](#)

Bizi Facebook, Twitter ve Instagram'da takip edin

@joffebooks

Joffe Books Hikayesi

2014 yılında Jasper'ın annesinin çok reddedilen aşk romanını yayınlamayı kabul etmesi ve romanın çok satanlar listesine girmesiyle başladık.

O zamandan beri İngiltere'deki en büyük bağımsız yayıncı haline geldik. Joy Ellis, Faith Martin, Caro Ramsay, Helen Forrester, Simon Brett ve Robert Goddard gibi dünyanın en iyi yazarlarından bazılarını yayınlamaktan son derece gurur duyuyoruz. Joffe Books'taki herkes okumayı seviyor ve her şeyin bir yazarın hikaye anlatmasının büyüyle başladığını asla unutmuyoruz.

İlk kez kitap yayımlayacak yetenekli yazarların yanı sıra, kitaplarını yeni nesil okurlarla buluşturmayı sevdiğimiz tanınmış yazarları da yayımlamaktan gurur duyuyoruz.

2023'te Bağımsız Yayıncılık Ödülleri'nde Yılın Ticari Yayıncısı ödülünü kazandık. Son dört yıldır İngiliz Kitap Ödülleri'nde Yılın Bağımsız Yayıncısı için kısa listeye girdik ve 2022 Bağımsız Yayıncılık Ödülleri'nde Çeşitlilik ve Kapsayıcılık Ödülü için kısa listeye girdik. 2023 yılında RNA Endüstri Ödülleri'nde Yılın Yayıncısı için kısa listeye kaldık.

Bu şirketi sizin yardımınızla kurduk ve sizden haber almayı çok seviyoruz, bu yüzden lütfen kitapla ilgili her konuda bize e-posta gönderin

feedback@joffebooks.com

Her Cuma ücretsiz kitap almak ve yeni çıkan tüm kitaplarımızdan haberdar olmak istiyorsanız, [buradan posta listemize katılın](#).

Ve arkadaşlarınıza bizden bahsederken şunu unutmayın: Joffe, kahve ya da şekerleme gibi telaffuz edilir!

www.joffebooks.com

Emma Bennet'dan daha fazlası

BEBEK PLANI

İNGİLTERE www.amazon.co.uk/dp/B0CWDS54KY ABD

www.amazon.com/dp/B0CWDS54KY

Bazen hayat tam olarak planlandığı gibi gitmez. . .

Londralı muhasebeci Sophie, beklenmedik bir şekilde, ayrı yaşadığı kız kardeşinin sekiz aylık bebeği Alana'nın vekil annesi olur. Bir yeğeni olduğunu bile bilmiyordu! Boyundan büyük işlere kalkışır.

Sonra Thor'a benzeyen birinin kapısında belirmesiyle hayatı bir kez daha altüst olur. Görünüşe göre, 1.80'lik sörfçü Samson Alana'nın babasıdır. Ve bu sevimli bebeğin varlığını da yeni keşfetmiş.

Sophie yeğenini aynı derecede bilgisiz bir yabancıya teslim etmeye hazır değildir, bu yüzden bir plan yaparlar: Sophie ve

Alana, ne yapacaklarına karar verene kadar Samson'ın Brighton'daki boş yatak odasına taşınacak.

Bebek bezlerini değiştirmeye ve gece emzirmeye alıştıklarında Sophie, Samson ona her baktığında kalbinin nasıl takla attığını görmezden gelmekte zorlanır. Ama Samson'ın zaten bir kız arkadaşı vardır ve Sophie ile Alana'nın aralarına girdiğini açıkça belirtmiştir.

Samson ve Sophie, küçük Alana ile yakınlaştıkça aralarındaki bariz çekimi görmezden gelemezler. Ama duygularını bir kenara bırakıp plana sadık kalabilecekler mi?

Lütfen bu kitabın Kız Kardeşinin Bebeği'nin tamamen gözden geçirilmiş bir baskısı olduğunu unutmayın.

NIGHTINGALE ÇİFTLİĞİNDE AŞIK OLMAK

İNGİLTERE [www.amazon.co.uk/dp/B0BQC9](http://www.amazon.co.uk/dp/B0BQC9DGC3)

[DGC3](http://www.amazon.co.uk/dp/B0BQC9DGC3) ABD

www.amazon.com/dp/B0BQC9DGC3

EMMA BENNET'TEN AYAKLARINIZI YERDEN KESECEK YEPYENİ BİR AŞK ROMANI.

Polly Pressman baştan aşağı Londralı bir kızdır. Bu yüzden eski bir aile dostunun zor durumdaki çiftliğini kurtarmaya yardım etmesi istendiğinde, boyundan büyük işlere kalkışır.

Nightingale Çiftliği'ne John'u ve onun huysuz ama tıknaz oğlu Mark'ı iş bilgisiyle etkilemeye çalışarak gelir. Ancak gök yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarından ne yazık ki hazırlıksız olduğu anlaşılır.

Polly, çiftliğin John için ne kadar önemli olduğunu biliyor ve onu yeniden ayağa kaldırmak için elinden geleni yapıyor. Çok geçmeden insanlar hayvanat bahçesini ve şirin kafeyi ziyaret etmek ve çilek toplamaya gitmek için akın ediyor.

Sonunda Mark, Polly'nin Nightingale Çiftliği'ni gerçekten önemseydiğini görür. Ve bir gece John'un ev yapımı

Elma şarabı, çift kendilerini yalnız bulur ve aralarındaki çekimi inkar edemezler ...

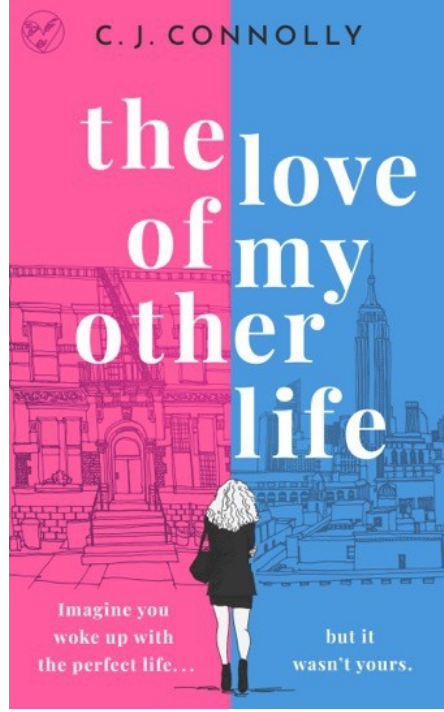
Nightingale Çiftliği'nde romantizm filizleniyor. Polly içgüdülerine güvenip büyük şehri sonsuza dek geride bırakabilecek midir?

Emma Bennet tarafından da

ONUN MÜKEMMEL KAHRAMANI
EVİN YEŞİL TEPELERİ, KAÇAN
KIŞI?
STARSTRUCK
NIGHTINGALE ÇİFTLİĞİNDE AŞIK OLMAK
BİR NOEL ATEŞKESİ
BEBEK PLANI
SON DANS, İKİNCİ ŞANS BİR
İSKOÇ NOELİ

Hoşunuza Gidebilecek Kitaplardan Bir Seçki

DIĞER HAYATIMIN AŞKI
YAZAN C.J. CONNOLLY

İNGiltere

www.amazon.co.uk/dp/B0B15JQV9J ABD

www.amazon.com/dp/B0B15JQV9J

YILIN OKUNMASI GEREKEN AŞK ROMANI.

Mükemmel bir hayatla uyandığınızı hayal edin. Ama sizin değildi.

Bugün Josie'nin 36. doğum günü.

Josie, Brooklyn'de küçük bir apartman dairesinde yaşayan bekâr bir İngiliz kadındır. Aylardır aşık olduğu adam sonunda kız arkadaşından ayrılacaktır. Umut ediyor.

SoHo'daki bir restoranda akşam yemeği için arkadaşlarıyla buluşmaya giderken trafikte hızla ilerliyor. Bir fren sesi duyuldu,

Josie bisikletiyle kaza yapar ve dünyası kararır.

Sonra olağanüstü bir şey olur.

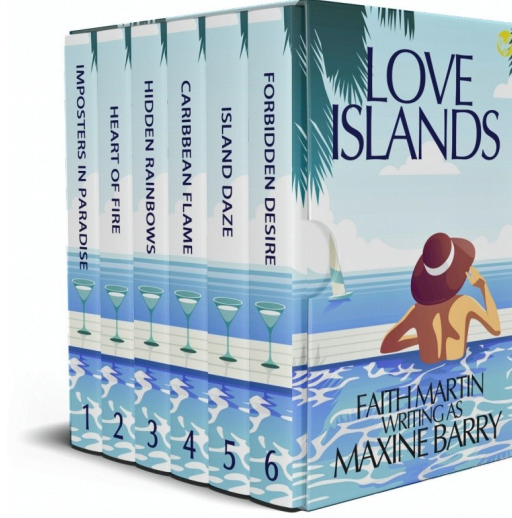
Hastanede uyanır. Yanında duran, elini tutan ve onu sevdiğini söyleyen yakışıklı yabancı Rob'dur. İki yıllık kocası.

Josie'nin buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktur. Bu yeni hayat onun istediği her şeydir. Ama çok önemli bir şey eksiktir.

Ve şimdi karar vermek zorunda: Brooklyn'deki eski bekar hayatına geri mi dönmeli yoksa neredeyse mükemmel olan yeni hayatının aşkıyla mı kalmalı?

Sen olsan ne yapardın?

AŞK ADALARI
YAZAN MAXINE BARRY

İNGİLTERE www.amazon.co.uk/dp/B0B435YS3X
S3X ABD

www.amazon.com/dp/B0B435YS3X

**SON DERECE BAĞIMLILIK YARATAN ALTI ROMANTİK
GERİLİM KİTABINI ÇOK DEĞERLİ BİR KUTU SETİNDE
ALIN.**

****İKİ MİLYON SATAN YAZAR FAITH MARTIN'İN MAXINE
BARRY OLARAK YAZMASI****

Aşk, gerilim ve romantizmin karşı konulmaz altı hikâyesiyle
ada cennetine kaçış.

Kate Frost, Lucy Coleman, Mandy Baggot, Danielle Steel,
Josephine Cox, Nora Roberts veya Jackie Collins hayranları ilk
sayfadan itibaren kitaba bağlanacaklar!

MAXINE BARRY'NİN BOĞUCU YAZ SAYFALARI İÇİN SEVGİ VE
ÖVGÜ:

□□□□□ "Güzel adalar bu fantastik aşk hikayeleri için
mükemmel bir ortam oluşturdu."

ABD'li Okuyucular için İngilizce Kullanım Sözlüğü

A & E: bir hastanedeki kaza ve acil durum bölümü

Aggro: şiddet içeren davranış, saldırganlık

Hava saldırısı: uçaklardan yer hedeflerine bombaların atıldığı saldırı

Arazi: meyve, sebze veya çiçek yetiştirmek için bir kişi tarafından kiralanan bir arsa

Anorak: inek (aynı zamanda su geçirmez ceket anlamına da gelir) **Artex:** duvarlar ve tavanlar için dokulu sıva kaplaması **A seviyeleri:** 16 ile 18 arasında girilen sınavlar

Auld Reekie: Edinburgh

Au pair: genellikle genç bir kadın olan yatılı çocuk bakım yardımcısı

Barm: ekmek rulosu

Barney: Tartışma

Beher: sıvıları tutmak için bardak veya fincan **Beemer:** BMW araba veya motosiklet

Benefits: sosyal güvenlik

Bent: yozlaşmış

Çöp **kutusu:** çöp sepeti (isim) veya çöp atmak (fiil)

Bisküvi: kurabiye

Blackpool Işıkları: Bir sahil kasabasında şatafatlı ışıklandırmalar

Bloke: adam

Üfle: kokain

Üfleyici: telefon

Maviler ve ikililer: acil durum araçları

Bob: para, örneğin 'Bu birkaç şiline mal olmuş olmalı'.

Bobby: polis

Broadsheet: kaliteli gazete (New York Times ABD örneği olabilir)

Kahverengi ekmek: ölü için kafiyeli argo

Çörek: küçük kek

Ranza: kaçış, örneğin 'ranza yap'

Burger bar: hamburger fast-food restorani

Buy-to-let: kar amacıyla kiraya vermek üzere bir ev/daire satın almak

Hayır kurumu: ikinci el mağazası

Taşıma çantası: süpermarketten alınan plastik torba

Bakım evi: yaşlı insanların bakıldığı bir kurum

Otopark: park yeri

CBeebies: çocuk televizyonu

Chat-up: flört etmek, esprili şakalar veya iltifatlarla birini tavlama çalışmak

Kimyager: eczane

Chinwag: sohbet

Chippie: cips, dövülmüş balık ve diğer kızarmış yiyecekleri satan fast-food mekanı

Cips: Patates kızartması ama daha kalın

CID: Kriminal Soruşturma Departmanı

Civvy Street: sivil hayat (ordunun aksine)

Clock: yumruk (bir tartışmada) veya kayıt **Cock-up:** batırmak, hata yapmak

Cockney: Doğu Londra yerlisi

Ortak: park alanı veya alt sınıf bir alan

Kapsamlı okul (comp.): bir kamu (yeniden devlet tarafından yönetilen) lisesi

Cop hold of: kapmak

Bakır: polis memuru

Tulum: tulum veya kazan elbisesi

CPS: Crown Prosecution Service, polis davalarının devam edip etmeyeceğine karar veren kurum

Çocuk bakıcısı: çocuklara bakması için para ödenen kişi

Konsey: yerel yönetim

Dan Dare: Kartal çizgi romanının kahramanı

DC: dedektif polis memuru

Güverte: bir kule bloğunun bir katındaki sahanlıklardan biri

Güverte: vurmak (fiil)

Desperate Dan: çok güçlü bir çizgi roman karakteri

DI: dedektif müfettiş

Sindirim bisküvisi: sade kurabiye

Digs: öğrenci lojmanları

Do a runner: ortadan

kaybolmak **Do one:**

uzaklaşmak

Doc Martens: hava yastıklı tabanlı ağır botlar, ayrıca DMs, Docs

Eşek yılları: uzun zaman

Davul: ev

DS: Dedektif Çavuş

ED: bir hastanenin acil servisi **Eagle:** erkek

çocuklara yönelik çocuk çizgi romanı **Early**

dart: işten erken ayrılmak

Yumurtalı askerler: haşlanmış, akıtılmış yumurtalı tost şeritleri

İnfazcı: polis koçu

Site: kamu/sosyal konut sitesi (konut projelerine benzer)

Emlakçı: emlakçı

Falkland Savaşı: 1982 yılında İngiltere ve Arjantin arasında yaşanan savaş

Fag: sigara

Noel Baba: Noel Baba

Pislik: polis (hakaret)

Kuvvetler: ordu, donanma ve hava kuvvetleri

FMO: kuvvet sağlık görevlisi

Kızarmış dilim: kızarmış

ekmek **Fuzz:** polis

Garda: İrlanda polisi

GCSE'ler: 14 ila 16 yaş arasında girilen sınavlar, 1988'de O seviyelerinin yerini aldı

Jandarma: Fransız ulusal polis gücü

Geordie: Newcastle'dan

Bahçe merkezi: bitkilerin ve bahçe ekipmanlarının satıldığı bir işletme

Gob: ağız, balgam veya tükürük anlamına da gelebilir

GP: pratisyen hekim, toplum içinde çalışan bir doktor

Graft: sıkı çalışma

Gran: büyükanne

Hancock: Tony Hancock, İngilizce komedyen popüler 1950'lerde

Sert ceviz: sert kişi

HGV: ağır yük aracı, kamyon

HOLMES: BİRLEŞİK KRALLIK Polis bilgisayar sistem kullanılmış büyük olayların

soruşturulması sırasında

Ev: yaşlı veya hasta insanlar için bakım evi

Hoover: elektrikli süpürge

Havaya uçacağım: şaşkınlık ifadesi

Bakım altında: sosyal hizmetler tarafından ailesinden alınan bir çocuğu ifade eder

Değil mi?

Interpol: uluslararası polis teşkilatı

Demir Hanımefendi: Margaret Thatcher, uygulanmış için herhangi bir güçlü kadın

ITU: hastanedeki yoğun tedavi ünitesi

Jane/John Doe: a kişi kimin kimlik bilinmiyor/anonim

JCB: a üretici . inşaat Makineler, mekanik ekskavatörler gibi

Jerry-built: kötü yapılmış

Jungle: Calais yakınlarındaki göçmen kampına verilen takma ad

Lad: genç adam **Lass:**

genç kadın **Lift:**

asansör

Lord Lucan: Çocuklarının dadısını öldürdüğü iddia edilen ve 1974 yılında ortadan kaybolan ve hiçbir zaman bulunamayan ünlü İngiliz aristokrat

Kamyon: kamyon

Lovely jubbly: Birisi memnun olduğunda söylenir

Luftwaffe: Alman Hava Kuvvetleri

M&S: Marks and Spencer, bir gıda ve giyim mağazası

Miss Marple: Agatha Christie'nin bir dizi kitabındaki dedektif, genellikle işgüzar, özellikle de yaşlı kadınları ima etmek için kullanılır

MOD: Savunma Bakanlığı

Cep telefonu: cep telefonu

MP: Parlamento Üyesi, bir bölgeyi temsil eden politikacı

MRSA: Antibiyotiğe dirençli bir bakteri türü

Myra Hindley: ünlü İngiliz seri katil **Naff:**

yapışkan/bayağı, havalı değil

Naff all: hiçbir

Ulusal Hizmet: Birleşik Krallık'ta 60'lı yıllarda sona eren zorunlu askerlik hizmeti

Tül perdeler: bir tür yarı şeffaf dantel perde

NHS: Ulusal Sağlık Hizmeti, Birleşik Krallık'ın kamu sağlık hizmeti

Nick: polis karakolu (fiil olarak: tutuklamak)

Nowt: hiçbir şey

Nutter: deli kişi, sevgiyle kullanılabilir **Nursery:** satış için bitki, çalı ve ağaç yetiştiren bir yer (genellikle toptan)

O seviyeleri: 1988 yılına kadar 14-16 yaş arasında girilen sınavlar (yerini GCSE'lere bırakmıştır)

Old bag: yaşlı kadın (aşağılayıcı)

Eski Bill: Polis

OTT: over the top

Owt: herhangi bir şey

Pantolon: isim: iç çamaşırı, sıfat: kötü/çöp/berbat

Para: paraşütçü

Kullandığın **kadar öde:** aramalar için önceden ödeme yaptığınız bir cep telefonu

PC: polis memuru

Armut biçimli: yanlış gitti

Benzin: gasoline

Resimler: film

Pillbox: karakol savunması olarak kullanılan, kısmen yer altında beton bina

Pilloock: aptal

Pips: rütbeyi gösteren polis nişanı

Piss off: defol git (kaba) anlamına gelen bir ünlem, aynı zamanda kızdırmak anlamına da gelebilir

Pissing down: yağmur yağıyor

Oyun alanı: spor sahası

Pleb: sıradan insan (genellikle aşağılayıcı)

Portakabin: geçici ofis vb. olarak kullanılan taşınabilir bina.

Gönderi: posta

Planlama Departmanı: Mülk inşa etmek ve geliştirmek için ruhsat veren yerel yönetim departmanı

PNC: Polis Ulusal Bilgisayarı

PSNI: Kuzey İrlanda Polis Teşkilatı **Prat:** aptal, sevgiyle kullanılabilir **Premier Lig:** en üst İngiliz futbol ligi

Balolar: Albert Hall'da düzenlenen yıllık konserler

Kamu analisti: kamunun korunması amacıyla kimyasal analiz yapan bilim insanları

RAF: Kraliyet Hava Kuvvetleri

Paçavra: gazete

Ram-raiding: bir aracın dükkanın vitrinine çarparak girdiği soygun

Randy: azgın

Recce: keşif

Red Adair: ünlü petrol kuyusu itfaiyecisi

Resus: resüsitasyon odası

Right state: dağınık

Ring: telefon (fiil)

Yol çalışmaları: yollarda yapılan onarımlar

Rozzers: Polis

RSPB: Kraliyet Kuşları Koruma Derneği

RTC: karayolu trafik çarpışması

RV: buluşma noktası

Kraliyet Mühendisleri: Askeri mühendislik vb. işlerle uğraşan İngiliz ordu birlikleri.

Rugger: rugby (gösterişli Amerikan futbolu)

Çavuş: çavuş

SCO19: Uzman Suç ve Operasyon Uzmanı Ateşli Silahlar Komutanlığı

Scrote: alçak hayat

Bölüm: Birleşik Krallık akıl sağlığı yasaları kapsamında bir kişinin akıl hastanesine yatırılması

Yarı: yarı müstakil ev, sadece bir tarafında başka bir ev bulunan ev

Shedload: büyük bir miktar

Mağaza: store

Olasılıkları haykırmak: yüksek sesle otoriter bir şekilde konuşmak

Sickie: hasta gibi davranarak işten izin alınan gün

Altıncı sınıf koleji: öğrencilerin A seviyelerini okuduğu yer

SIO: kıdemli soruşturma memuru

Skell: evsiz bir kişi, diğer adıyla 'serseri' (aşağılayıcı)

Skip: inşaat atıkları için kullanılan büyük bir açık konteyner

Slapper: kullanılmış için etiket biri olarak açıkça cinsel, tipik olarak daha genç bir kadın, diğer adıyla 'skank' (hakaret) **Smackhead:** eroin bağımlısı (hakaret)

Snout: polis muhbiri **SOCO:**

suç mahalli memuru **Sod:** can

sıkıcı bir kişi **Sort:** yapmak

veya yapmak **Solicitor:**

avukat

Sparky: elektrikçi

Spook: casus

Spuds: patates

Squaddie: düşük rütbeli bir asker

Sersemletici: güzel kadın

Süper: başkomiser (polis rütbesi)

Sörveyör: birisi kim inceler kara ve profesyonel olarak binalar

Sweeting: sevgi sözcüğü, tatlım gibi

Tabloid: tipik olarak sansasyonel gazetecilik tarzıyla bilinen gazete

Çay: akşam yemeği (Kuzey İngilizcesi)

Çay havlusu: kurulama bezi

Kasa: yazar kasa

Uç: dağınıklık, örneğin 'Bu oda bir ' veya yerel bir çöplük

Tipsy: biraz sarhoş

En iyi kendini: intihar etmek

Torch: el feneri

Eğitmen: üniversite öğretmeni

Kule bloğu: Daireler içeren yüksek bina (genellikle sosyal konut)

Twoc: bir arabayı çalmak, genellikle sadece keyif için (sahibinin rızası olmadan almak)

Üst pazar: varlıklı veya lüks

Kaçık esrar: kenevir

Wally: aptal kişi (sevgiyle kullanılabilir)

Savaş Çılgılığı: Kurtuluş Ordusu dergisi

Yıkama: çamaşır makinesi

Su kurulu: bir bölgeye su sağlayan şirket

Beyaz minibüslü adam: küçük bir kamyon kullanan tipik işçi sınıfı adamı

WI: Kadın Enstitüsü, Birleşik Krallık'ta kadınların sosyal/kültürel faaliyetler için örgütlenmesi

Dul'un yabani otlar: siyah giysiler yıpranmış
tarafından DUL yas içinde

Wilco: uyacak, yani 'evet'

Kırıksıklıklar: yaşlı insanlar

Yellowbelly: Lincolnshire yerlisi (korkak anlamına gelen yellow-belly ile karıştırılmamalıdır)

Yob: kaba veya saldırgan bir genç veya kişi

Yorkie: çikolata türü

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.